ELIZABETH ADLER

Riviéra Hotel

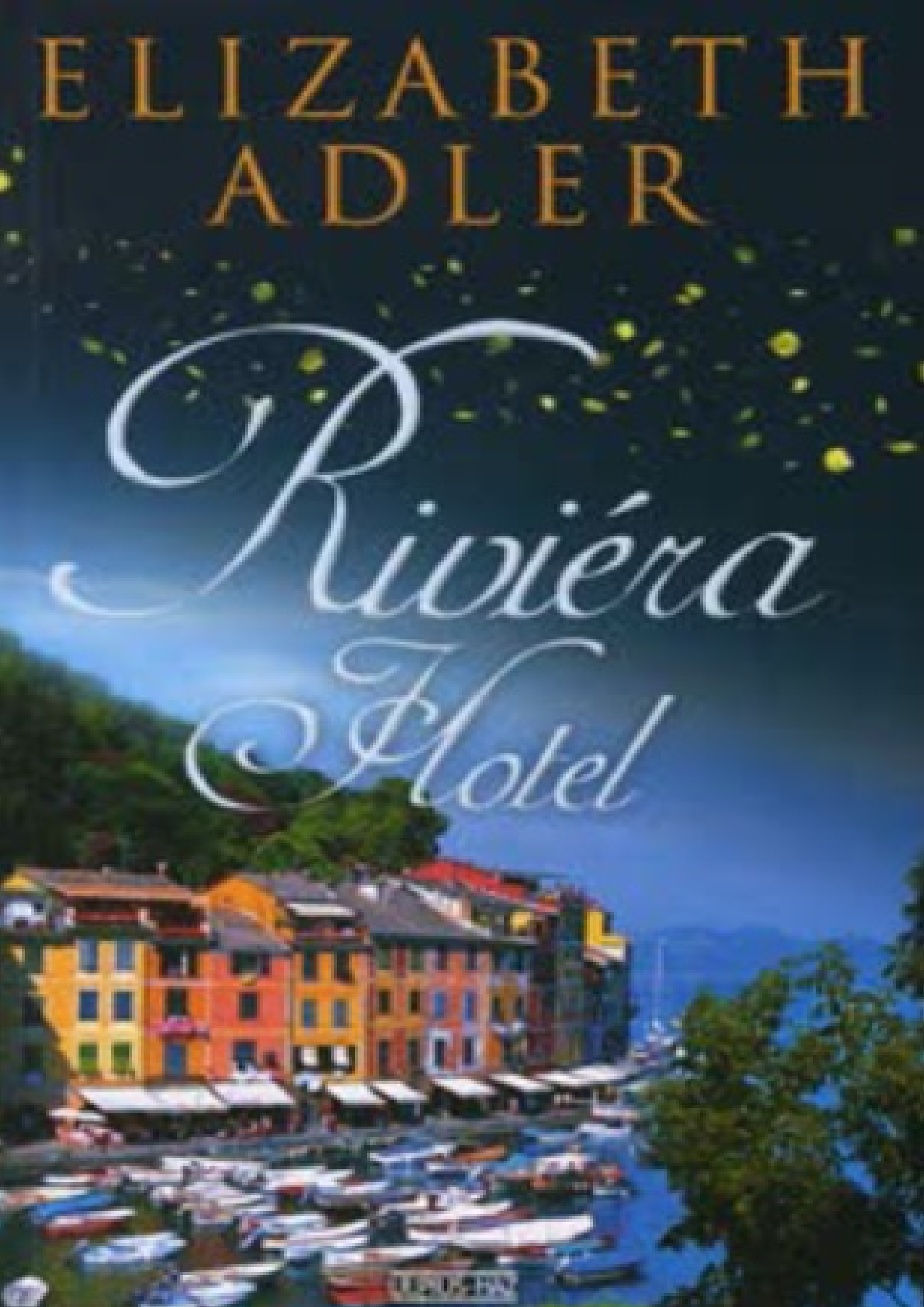

Elizabeth Adler
Riviéra Hotel

A kaliforniai Lola March a csillogó Las Vegasban megismerkedik egy szívtipró franciával, akivel meggondolatlanul össze is köti az életét. A mézeshetek elteltével azonban a férj fütyül az újdonsült arára és a temérdek munkára, amit a francia Riviérán álló bűbájos hotel vezetése jelent. Lola kénytelen kézbe venni az ügyeket, és mikor már úgy tűnik, minden sínen van, a férjnek hirtelen nyoma vész. A szakácstudományát időközben tökélyre fejlesztő asszonynak kevés segítője akad, sőt: bosszúszomjas hitelezők, ex-szeretők és alvilági figurák jelennek meg a felvirágzó hotel körül, és miközben a rendőrség elől menekülő Lola férje nyomát kutatja, a szerelem is tiszteletét teszi nála, egy amerikai hajóskapitány személyében. A szerzőnő pompás ételekkel, csodálatos érzékiséggel és buja tájjal varázsolja el olvasóit, miközben a föld egyik legromantikusabb vidékére kalauzolja őket.

Fordította
Alföldi Zsófia
Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2006
A fordítás alapjául szolgáló mű:
Elizabeth Adler: The Hotel Riviéra
Copyright 2002 by Elizabeth Adler
Hungárián translation Alföldi Zsófia, 2006
Ulpius-ház Könyvkiadó, 2006
ISBN 963 7253 72
Deejaynek és JeffCoopernek

1. FEJEZET
Lola

A balzsamosan lágy, délutáni szellő az ősz közeledtét jelezte a dél-franciaországi szeptember végén, amikor megismerkedtem Jack Farrarrel. Nem is sejtettem, milyen jelentős változást hoz az életemben ez a találkozás. A nevem Lola Laforét - persze most nyilván azt hiszik, sztriptíztáncosnő vagyok. Mindenki erre gondol. Valójában séf vagyok, egyben a Riviéra Hotel tulajdonosa, és mielőtt férjhez mentem a franciához, a sokkal földhözragadtabb Lola March névre hallgattam Kaliforniában. De ez hosszú történet.

Hat év telt el azóta, hogy az első vendéget fogadtam a Riviéra Hotelban, bár a hotel issé fellengzős kifejezés erre a régi villára. Olyasfajta családias hely ez, ahol a vendégek a part homokjával a lábujjaik között, mezítláb mászkálnak a hűvös, csempézett padlón. A nyolc szoba magas ablakai az éjjel illatozó jázminnal és oleanderrel szegélyezett sétányra néznek. Saint-Tropez közelében található a ramatuelle-i útról leágazó, fenyvesekkel borított földnyelven, melynek hosszú, karcsú sirályok vijjogásától hangos, homokos partját

mandulafenyők árnyékolják. A szállodához tartozó strand platinaszínű, porcukor finomságú homokját nyaranta tengerészkék napernyők, sárga napozóágyak és aranybarnára sült vendégeink tarkítják. Apró gyerkőcök lubickolnak a fodros hullámok között, a felnőttek jeges italokat kortyolgatnak az árnyékban. A délutáni hőségben visszavonulnak az árnyékos szobákba, hogy szundítsanak egyet vagy a hűvös, fehér ágyon szeretkezzenek. Ha maguk elé képzelnek egy napfényes, tenger nyaldosta öblöt kékbe csomagolva, a Tiffany dobozokra jellemző szalagcsokorral, akkor megértik, milyen hangulatot áraszt az én kis szállodám. Tipikusan Romantikus helyszín, így, nagy ?-rel. Ez alól csak én, a szülőanyja vagyok kivétel.
Az én románcom már eleve hamvába holt. Valahogy soha nem ültem kettesben az én franciámmal, Patrickkal a gyertyafényes teraszon, miközben a hold ezüsthidat festett a sötét vízre, és pezsgő gyöngyözött a hosszú poharakban.
Patrick soha nem fogta meg az asztal fölött a kezemet, és nem nézett a szemembe. Nem bizony. Folyton a konyhában sürgölődtem, és finom lakomákat készítettem a szerelmeseknek, akik életük nagy kalandját élték át, amire én is annyira vágytam, s közben az én szerelmem belevetette magát a saint-tropez-i nyár éjszakai életébe.
Hat évvel ezelőtt, amikor Patrickkal találkoztam és összeházasodtunk, azt hittem, megtaláltam az igaz szerelmet. Most úgy érzem, ilyesmi egyáltalán nem is létezik.
Igen, bevallom, csalódtam, és tudom, mindig is vonzódtam a csirkefogókhoz, és hogy a gondoskodó, erős állú, talpig becsületes, kiegyensúlyozott fickóknak nyilvánvalóan nem tetszem. Úgy vonzóm a linkócikat, mint a gyertya lángja az éjjeli lepkét.
Ami visszavisz bennünket Jack Farrarhez. Ott álltam tehát egyedül a teraszon, és szusszantam egyet az első vacsoravendégek érkezése előtt. Ez a kedvenc évszakom, a hosszú, forró nyári szezon vége, amikor a tömeg elutazik, és az élet visszatér a jóval békésebb kerékvágásba.
Az ég még zavartalan kék volt, lágy szellő cirógatta mezítelen karomat, közben egy pohár hűvös rosét kortyolgattam, a gondjaimon tűnődtem, és üres tekintettel bámultam a csinos kis öblöt. Elhagyott nő vagyok. íme, az ok: hat hónappal ezelőtt a férjem, Patrick közölte, hogy születésnapi ajándékot vesz nekem, és bepattant ezüstszínű Porschéjába. Szokása szerint megfeledkezett a születésnapomról, de, gondolom, valaki figyelmeztette. Sötét napszemüveget viselt, így nem láthattam a szemét, amikor könnyedén búcsút intett. Arra azért emlékszem, hogy nem mosolygott. Azóta nem hallottam róla. Más sem. Úgy tűnik, senkit sem érdekelt, pedig majd beleőrültem, annyira szerettem volna megtalálni. A rendőrség természetesen megpróbált a nyomára jutni, mindenfelé kiragasztották az eltűnt személy felirattal ellátott fényképét, és egészen Marseille-ig és Las Vegasig követték a nyomát, mindhiába. Az ügyet mostanra elfektették, és Patrick csak egy eltűnt személy a sok közül. Eltűnt férj, ahogy ők fogalmaznak. Errefelé, ahol a strandokon nyüzsögnek a ragyogó nők, és a gazdag asszonyokkal megrakott jachtok, nem szokatlan a férjek eltűnése. Talán most azt gondolják, Patrick barátai tudnak valamit, de megesküdtek rá, hogy nem, de ők különben is Patrick barátai, nem pedig az enyémek. Valójában alig tudok valamit a fickókról vagy nőkről, akikkel együtt lógott. Túlságosan lefoglalt a mi kis szállodánk tökéletesítése. Patricknak pedig nem volt családja azt mondta, ő az utolsó a Marseille-ben évtizedek óta élő és halászhajókon dolgozó Laforét-k közül. A hajókról jut eszembe, megint visszatértünk Jack Farrarhez.
Kis, fekete, segédmotoros vitorlás úszott be a látómezőmbe. Nem szeretem, ha az öblöm nyugalmát nyaralók háborgatják, egész éjjel buliznak, diszkózene dübörög a víz fölött, kiabálnak, visítoznak, és a vízbe lökdösik egymást. Hosszú, szigorú pillantást vetettem a hajó felé. Legalább nem egy óriásjacht tulajdonképpen nem hiszem, hogy egy ilyen jelentéktelen valamit egyáltalán beengednek a sainttropez-i kikötőkbe, még ha a tulaj megengedheti is magának, amiben az ócska kis hajót nézve erősen kételkedtem. Nyilván ezért döntött úgy, hogy inkább az én védett kis öblömben vet horgonyt, ahonnan szabad kilátás nyílik az én csinos kis szállodámra. A fekete vitorlás átvágott a horizonton, lomhán siklott az enyhe szellőben, majd az öböl felé vette az irányt, és mint előre sejtettem, horgonyt vetett.

Megragadtam a terasz végében álló távcsövet, és a hajóra irányítottam bronz betűkkel vésték az orrára a Rosszkutya nevet. Pár centit mozdítottam a távcsövön, és egy férfit pillantottam meg. Izmos volt, széles vállú, erőteljes mellkasa keskeny csípőhöz csatlakozott... És, te jó ég, anyaszült meztelen volt! Tudom, hogy nem kellett volna, de jól van, bevallom, vetettem rá egy pillantást... tulajdonképpen egy meglehetősen hosszú pillantást. De melyik nő tett volna másképp? Különben is, ahogy ott állt, épp ugrásra készülődve, szinte fitogtatta a meztelenségét. Meg kell mondanom, szép látvány volt. Természetesen az arcáról beszélek, amely a maga szokatlan módján vonzó volt. Akár a hajója: erős, karakteres és kissé viharvert. Figyeltem, hogyan ugrik a vízbe a Pucér Pacák, aztán hogyan úszik a tengerben erőteljes csapásokkal, míg már csak a nyomdokvíz halvány fodrozódását láttam. Szemem sarkából mozgást láttam a hajón: egy valószínűtlenül hosszú lábú, hosszú, szőke hajú, fiatal nő egy szál élénkpiros tangában végignyújtózott a tatra terített fürdőlepedőn, és a nap utolsó sugarait élvezte. Nem mintha szüksége lett volna rá a férfihoz hasonlóan már barnára sült. Vajjal és lekvárral, gondoltam irigykedve, tökéletes reggeli a pasinak. A Pucér Pacák visszaúszott a hajóhoz, és én újra ráirányítottam a távcsövet. Mondhatom, szarvashibát követtem el. A férfi visszamászott a fedélzetre, megrázta magát, akár a szivárványszínű cseppeket szétspriccelő kutya, aztán szétvetette a karját, és a nap felé emelte arcát. Egy percig így állt ott gyönyörűen, kemény testtel, a naptól és a tengeri széltől cserzetten, férfiként, aki eggyé vált az elemekkel. Olyan szabadságot sugárzott a mozdulat, hogy elállt tőle a lélegzetem. Követtem, miközben a hajó farához poroszkált, és láttam, amint nyúl valami után. Egy látcső volt. Azután rám irányította a látcsövet, és rajtakapott a leskelódésen. Az erős lencsén keresztül egyetlen, hosszú másodpercre találkozott a pillantásunk. A szeme kék volt, sötétebb, mint a tenger, és fogadni mernék, hogy nevetés bujkált benne. Hátraugrottam, és zavaromban elöntött a forróság. Csúfolódó kacaja átlibbent a víz fölött, vidáman felém intett, még mindig nevetve sortba bújt, és ráérősen tisztogatni kezdte a fedélzetet. Hát, ennyi. Ez volt az első találkozásom Jack Farrarrel. A következő még érdekesebbnek bizonyult.

2. FEJEZET

Visszavonultam a terasz mögötti ebédlőbe, és sietve megnéztem az asztalokat, itt-ott kifényesítettem egy kést, megigazítottam egy poharat. Ellenőriztem, hogy alaposan behűtötték-e a bort, hogy a lenvászon szalvétákat szépen hajtogatták-e, a bár mögötti tükörben megnéztem hosszú, vörösesszőke hajamat, és azt kívántam, bár bronzszínű vagy akár élénkvörös lenne, de csak szökés volt. Azt is kívántam, bár egzotikus, mandulavágású szemmel dicsekedhetnék a túl kerek szemem helyett, bár tudnám, hogyan szabadulhatnék meg a szeplőktől, bár magasabb, karcsúbb és esetleg tíz évvel fiatalabb lennék. Öltözékem sem volt épp elbűvölően divatos a kitérdesedett szakácsnadrágban, amely olyan volt, mintha a kutya szájából húzták volna ki, meg az összement, fehér pólóban, rúzs nélkül, és ami még ennél is rosszabb, vöröses szempillámat sem festettem. Elrettenve állapítottam meg, hogy ugyanazt a képet látom, amelyet a Pucér Pacák látott a látcsövén. Nyugtalanul arra gondoltam, hogy igazán nagyobb erőfeszítést kellene tennem, de akárhogy legyen is, nyilván nem tetszettem neki aztán megfeledkeztem róla, és az igazi birodalmam felé vettem az irányt. A drágakőfényű gyöngyfüggöny csilingelt mögöttem, és máris legkedvesebb helyiségemben, a nagy, csempézett padlatú konyhában voltam, az ősi gerendák alatt, ahol a nyitott ablakok sora virágzó szőlőtövekre nézett. Amikor megláttam, azonnal tudtam, ez az én igazi konyhám. Jobban elvarázsolta szakácsnői szívemet, mint a teraszról nyíló, mesés kilátás a kanyargós, homokos ösvényekkel, árnyas fenyőkkel és buján benőtt kertekkel. Jobban, mint a hűvös emeleti szobák a magas ablakaikkal és aszimmetrikus redőnyeikkel, a lenti szalon az impozáns mészkő kandallóval, amely túlságosan nagy volt egy ilyen szerény, tengerparti villához. Mindezeknél sokkal inkább ez a konyha jelentette nekem az otthont. Ezen a helyen képes voltam magam mögött hagyni a kifinomult városi éttermek gondolkodásmódját, és

visszatértem valódi étkezési gyökereimhez, a helyi termények, a szezonális gyümölcsök és zöldségek egyszerű élvezetéhez. Itt olyan halat grillezek, amely szinte a kertem alatt úszkált, és olyan fűszereket szedek az ételek ízesítéséhez, amelyek szinte vadon nőnek. Tudtam, hogy itt lazíthatok, és önmagam lehetek. Minden tökéletesnek látszott. De aztán eltűnt az igaz szerelem, aztán később Patrick is, és most már csak egyetlen szerelmem maradt, ez a parányi szálloda. Ja, és Kapirga, akiről majd később mesélek. Magánéletem talán zavaros, de a kulináris világban minden rendben van körülöttem. Mártások főttek a tűzhelyen, halak fénylettek ezüstösen, csillogó szemmel az üvegtetejű hűtőládában a sisteroni bárányborda tökéletes kis ágacskái várakoztak a forró sütőre, a provence-i sült zöldség alapanyagai, padlizsánok és paradicsomok zamatos nizzai olívaolajjal permetezve készen álltak rá, hogy a sütőbe pattanjanak. Az ablakok alatt ötméteres fenyőfa asztal terpeszkedett. Rakott barackfelfújt hűlt a nagy, kék tál mellett, amely vermuttal marinált érett őszibarackszeletekkel volt tele. Mellettük - régi, nagy éttermes időszakom maradványaként - a sodrott égetett cukorból készült háló, amellyel előszeretettel koronáztam meg a desszerteket, mert élvezem a vendégekből feltörő elragadtatott ó-kat és á-kat. Ja, és mint mindig, egy tálcányi a kézjegyemből, a dióval díszített barnácskából, abból az amerikai specialitásból, amelyet a kávé mellé szeretek felszolgálni. Itt nem találkoznak hatalmas, fehér tányérok közepére rendezett apró szakácsművészeti remekekkel. Az étel nálunk egyszerű, de bőséges, a helyben készített tányérok a jó minőségű méz színét idéző kőedények, és csak friss virággal meg egy-egy gallyacska friss fűszerrel díszítjük őket. Menet közben futólag puszit nyomtam a segédem, Nadine arcára. Ő már a kezdetektől fogva mellettem van, végigcsinálta velem mind a hat idegölő évet, és én minden porcikáját kedvelem. Fekete hajú, barna szemű, sötét bőrű helyi asszony, rekedt nevetése és jó humora számtalan konyhai katasztrófát oldott meg. Nővérével együtt vezeti a háztartást, és a konyhában is segít, míg én az ételekkel, a bevásárlással, az étlappal meg a főzéssel foglalkozom Patricknak pedig az üzleti ügyeket kellene intéznie, bár vékonyka bankszámlánk ismeretében nem vagyok biztos benne, jól végezte-e a dolgát. Az apró, fekete hajú Marit az új szezon legújabb szerzeménye, aki frissen végzett a szakácsiskolában. Ö épp zöldséget aprított, Jean-Paul, a tizenhét éves mindenes a takarítással foglalatoskodott. A főszezon véget ért, könnyű estének néztünk elébe a megmaradt szállóvendégek és talán egypár, utolsó pillanatban beeső vándor társaságában, akiknek véletlenül akadtunk az útjukba.

Becsúsztattam kedvenc szexis énekesem, Barry White albumát a CD-lejátszóba, fogtam egy barnácskát, menet közben félrelöktem a csilingelő függönygyöngyöket, és ott állt előttem Kapirga. Nos, szóval Kapirga nem kutya, nem macska, még csak nem is hörcsög. Kapirga tyúk. Tudom, hogy hülyeség, de csodálom, amióta csak puha, sárga pelyhes kiscsibeként kibújt a tojásból, aztán bizalommal eltelve befészkelte magát az ujjaim közé, és szeretném azt hinni, hogy ő is szeret, bár ezt egy tyúk esetében elég nehéz megmondani. Mindenesetre tény, hogy én vagyok az egyetlen nő, aki végigbőgte a Csibefutamot. Talán azt gondolják, szánalmas, hogy minden szeretetemet egy tyúkra pazarlom a férjem helyett, de Kapirga sokkal inkább megérdemli. Ő soha nem hűtlen, még egy pillantást sem vet soha másra, és minden éjjel az én ágyamban alszik.

Most már elég nagy, puha és fehér, sárga lába, rubintvörös taréja és nyaklebernyege, fekete gyöngyre emlékeztető szeme van. Tetterősen kaparja a konyhaajtó előtt az otthonának tekintett, piros hibiszkusszal díszített nagy kerámiaedényt, hogy éjszakai nyugovóra térjen, legalábbis amíg le nem fekszem, és akkor a párnámra telepszik.

Miközben elmegyek mellette, gyengéden megpaskolom, amit ő erőteljes csípéssel viszonoz.

- Hálátlan madár - mondom. - Emlékszem, amikor még csak tojás voltál.

Óvatos pillantást vetettem a fekete hajó felé, és visszasétáltam a teraszra. A hajó fényei kigyúltak, és ünnepélyesen lobogtak rajta a zászlók. Eltűnődtem, vajon mire készül a Pucér Pacák, vajon az öbölbe irányítja-e a kis csónakot, és velünk vacsorázik-e a teraszon.

Sóhajtottam. Nem tettem volna a nyakam rá.

3. FEJEZET

- Helyes kis bárka - mondta Miss Nightingale. - Elég szokatlan az ilyesmi errefelé, nem gondolja?

- Az, és remélem, nem bömböltetik a zenét, és nem zavarják meg a vacsoránk nyugalmát - válaszoltam.

- A, nem hinném, kedveském, nem olyan vitorlásnak látszik. Sokkal inkább egy igazi tengerész hajója, ha érti, mire gondolok.

Kedvenc vendégemre mosolyogtam. Mollie Nightingale nyugalomba vonult brit tanítónő volt, és mellesleg a barátom. Soha egyikünk sem fogalmazta meg, de érezhető volt közöttünk a szívélyes viszony, vagy mondhatnánk, valamiféle kölcsönös megbecsülés. Voltak olyan tulajdonságai, amelyeket csodáltam: a becsületességét, a lehengerlő humorérzékét és az enyémhez hasonló tartózkodását. Miss Nightingale nem beszélt a terveiről, és keveset tudtam a magánéletéről csak egy nő volt, aki a Riviérában szállt meg. Egy asszony, akit kedveltem.

Ö volt az első vendég, a Riviéra Hotel hivatalos megnyitásának hetében érkezett, és azóta minden évben visszatért.

A szezon végén jött, amikor alacsonyabbak az árak, és megengedhette magának, hogy egy hónapot maradjon, mielőtt visszatér cotswoldsi otthonába az apró terrierhez, a kis Nellhez, hogy eltöltsön egy újabb hosszú angol telet. Minden évben itt váltotta valóra az álmát. Egy kis kancsó helyi bor mellett, könyvvel a kezében, egyedül ült az asztalánál, és mindig mindenkihez volt egy kedves szava, mosolya. A zömök, erős testalkatú Miss Nightingale a hetvenes évei vége felé járhatott, és ezen az estén rózsaszínű, virágmintás ruhát viselt. Vállára fehér kardigánt terített, bár még meleg volt odakint, és szokásához híven a duplasoros gyöngy nyakéke volt rajta. Az angol királynőhöz hasonlóan hatalmas retiküllel járt, mely a tiszta vászonzsebkendőn és a pénzén kívül a kötését is rejtette. Nem vagyok benne biztos, hogy az angol királynő köt-e, de Miss Nightingale szigorú hullámokba meg gyűrűkbe rendezett ősz haja és hatalmas, kör alakú szemüvege mögött megbúvó, átható, kék szeme megszólalásig emlékeztetett Őfelségére.

Általában elsőként jött le a vacsorához, kért egy pohár ánizslikőrt, és én tudtam, alig várja, hogy e jelentéktelen vágya teljesüljön. A hosszú pohárban összekeverte az ánizslikőrt a vízzel, aztán olyan lassan szopogatta el, hogy egészen a nap társasági fénypontját jelentő vacsora végéig kitartott.

Az asztalához ültem, és ő elmesélte, hogy a Villa Ephrussinál, a régi Rothschild-háznál járt, amelyet látványos kertek vesznek körül, és amely a parton felfelé, Cap-f errat közelében áll. Szívesen beszámolt a kertekről, amelyeket felfedezett szenvedélyes kertészként ő maga is számos helyi díjat nyert a rózsáival. Itt is gyakran pepecselt a kertben, szalmakalapját mélyen a szemébe húzta, egy-két haszontalan gyomot kicibált, vagy visszametszett egy önfejű loncágat, amely azzal fenyegetett, hogy elborítja az amúgy is elvadult oleandert.

Letelepedett a konyha közelében, a terasz végében álló törzsasztalához, kezében az ánizslikőrrel a lélegzetelállító kilátást nézte, és elégedetten felsóhajtott. Ebben a különleges napszakban a Cöte dAzurön mintha a tengerbe olvadna az ég, és az egész világ pislákoló, ezüsttel bevont éj kékké változik. Az éjszaka leszálltakor mindig beálló, élettelen csendet emelt hangú francia karattyolás törte meg a konyha irányából. Apró gyík suhant el mellettünk, egy pillanatra megtorpant, és sárga ékszerszemével ránk bámult.

- Isteni - motyogta Miss Nightingale. - Mennyire szerethet itt élni, kedvesem. Hogy viselné el, ha itt kellene hagynia?

Miss Nightingale önkéntelenül is az elevenemre tapintott.

- Tényleg imádok itt élni. Csak az a baj, hogy nem szeretem a férjemet. E pillanatban nem érzek mást iránta, csak dühöt, mert szerintem Patrick aznap reggel, amikor elment, pontosan tudta, hogy nem jön vissza. Egyetlen szó nélkül hagyott itt, nem tudom, hol van, mi történt

vele, biztonságban van-e. Ha egyszerűen elment egy másik nővel, vagy csak elhatározta, hogy barangol egy kicsit a nagyvilágban, ahogy szokta, legalább szólhatott volna. Ha pedig bajban volt, azt is meg kellett volna osztania velem, és nem lett volna szabad így egyedül hagynia. Tudatlanul.
- A Riviéra Hotel az otthonom mondtam Miss Nightingale-nek. - Az én külön kis paradicsomom. Még nagyon-nagyon idős hlgyként is itt leszek majd, kiszolgálom a vendégeket, főzök, rosét iszogatok, és még akkor sem fogom érteni, hogy lehet ennyire kék az alkonyi ég, mielőtt végleg leszáll az este. Jaj, nem, Miss Nightingale, soha nem megyek el innen, akkor sem, ha Patrick többé...
- Ha Patrick többé nem jön vissza - nézett rám Miss Nightingale együtt érzőn a hatalmas szemüvege mögül. Kedveském, azt hiszi, megszökött egy másik nővel?
Hányszor gondoltam erre a lehetőségre, miközben álmatlanul forgolódtam az ágyban, és arra jutottam, hogy ez az egyetlen magyarázat.
- Miss Nightingale - szólaltam meg őszinte keserűséggel. - Mihez kezdjek most?
- Csak egyetlen dolgot tehet, Lola, élje tovább az életét.
- De hogyan? Amíg nem tudom, mi az igazság...
Az idős hölgy megpaskolta a kezemet, akár egy izgatott iskolásét. Szinte vártam, hogy azt mondja, ugyan, ugyan..., ehelyett azonban így folytatta:
- Erre az a válasz, kedvesem, hogy meg kell találnia Patrickot.
Legszívesebben megkérdeztem volna, hogyan kezdjek hozzá. De kezdett feltünedezni a többi vendég, hogy megigya az aperitifjét, és hogy váltson pár szót a háziasszonnyal, tehát összeszedtem magam, puszit nyomtam púderillatú arcára, és azt suttogtam:
- Köszönöm, hogy olyan megértő. - Majd a vendégeim
üdvözlésére indultam.

4. FEJEZET
Miss Nightingale

Miss Nightingale első látásra beleszeretett a Riviéra Hotelba. Megtetszett neki az egyszerűsége mint egy falusi ház a tenger mellett, mondogatta, és áldotta a szerencséjét. Lolát is megszerette, akinek rengeteg elfoglaltsága ellenére mindig volt egy kedves mosolya. Természetesen Patrick nem erőltette meg magát, és nem pazarolta a vendégekre a vonzerejét, amelyet inkább más nőknek tartogatott, így az elmúlt pár év során alig fordult elő a szálloda környékén.
Most pedig elment. Ha Miss Nightingale nem lett volna tekintettel Lola nyilvánvaló fájdalmára, akkor azt mondja: hála istennek, hogy megszabadult ettől a mocsoktól, de utálta, hogy ilyen sebzettnek látja Lolát. Nem akarta felemlegetni Patrick hűtlenségét, mert tudta, ha egy asszony úgy dönt, hogy szemet huny az ilyesmi fölött, akkor ott nincs mit tenni. De most Patrick eltűnt, és ő a maga részéről nem lepődött meg. Az viszont meglepte, hogy a férfi szó nélkül hagyta el a hotelt, anélkül, hogy igényt támasztott volna a tulajdonjogára. Mint férj és feleség Lola és Patrick nyilván együtt birtokolta a helyet, ami Miss Nightingale szemében igazságtalannak tűnt, hiszen teljes meggyőződéssel hitt benne, hogy a Riviéra Hotelt Lola alkotta meg, mint ahogy biztos volt abban is, hogy isten teremtette az embert.
Lola mindig úgy bánt vele, mint egy kedvenc nagynénivel, vagy inkább nagymamával, mert bár nem szívesen vallotta be, mégiscsak jó pár évvel előtte járt. Pontosan hetvennyolc éves volt, bár Lola túlzott udvariasságból soha nem kérdezte, Miss Nightingale pedig hiú volt ahhoz, hogy elmondja. Ha azt hiszik, öreg volt, akkor fogalmuk sincs róla, hogy legbelül még mindig bakfisnak érezte magát. Az esze ugyanolyan jól vágott, mint amikor még igazgatónő volt a londoni Vilhelmina Királynő Leányiskolában.
Ritkán beszélgettek személyes dolgokról Lolával, ezért mai vallomása meglepetésként érte. Általában az időjárásról csacsogtak, arról a témáról, amelyről nem lehet vitatkozni, vagy

ételekről és borokról, esetleg azokról a helyekről, amelyeket Miss Nightingale fedezett fel, miközben a bérelt, ezüstszínű Vespán keresztül-kasul bejárta a partot. Sok olyan eldugott helyet talált, ahol még Lola sem járt, például azt a düledező villát Cap-Ferrat közelében, amely valaha szállodaként működött, és amelynek tulajdonosa Leonie Bhari, az egzotikus, századfordulós francia énekesnő és szépség volt. Lola kinézetre egyáltalán nem hasonlított a híres Leonie-hoz, a Cőte dAzurön működő villaszálló és a férfiakhoz fűződő, katasztrofális kapcsolatai miatt azonban Miss Nightingale határozott hasonlóságot fedezett fel köztük.
Miss Nightingale mostanra a hazájától távoli otthonának tekintette a Riviéra Hotelt, bár valójában a földbirtokos lányaként az angol Cotswolds szívéből, Blakelys faivából származott. Változtak az idők meg a körülmények, és most egyedül élt a hajdani főkertész kunyhójában, abban a faluban, amely valaha a családja tulajdonát képezte. A hosszú, téli estéken a csaholó terrier, a kis Nell volt egyedüli társasága, és csupán a szeretett férjéről, Tómról őrzött emlékek csaltak mosolyt az ajkára, miközben azt a nyár végi hónapot várta, amelyet a Riviéra Hotelban tölt majd. Elég ebből, gondolta, azután belekortyolt az ánizslikőrbe, és a feltünedező vendégekre mosolygott. Bár ezzel nem erőltette meg különösebben az agysejtjeit, odahaza ugyanúgy hiányolta, ahogy Tomot.

5. FEJEZET
Jack

Jack Farrar egy pohár italt kortyolgatott a hajója fedélzetén hűséges kutyája társaságában, mivel kísérője bevásárlókörútra ment Saint-Tropez-ba. Utazásai során Jack sok olyan nővel ismerkedett meg, amilyen a szőke Cuki, aki mostanában szegődött mellé: szórakozásra kész, mutatós lányok voltak ezek, akik nem akartak tőle semmit, mivel Jack szemlátomást nem volt nősülős típus. Különben is, ha elővették a józan eszüket, melyikük akart volna egy egész évet hajón tölteni, körbekerülni a világot, viharokkal küzdeni, konzervdobozból étkezni, és hetekig sós vízben hajat mosni? Tudomása szerint egyik sem.
Olyasvalaki meg biztosan nem, akivel képes lett volna ilyen életet élni. Az az időszak volt a legjobb, amelyet a kutyája társaságában, egyedül töltött kis hajóján. Semmi sem hasonlított e nyugodt pillanatokra, amikor csak a csillagok ragyogtak a fejük fölött, és a szél cibálta a vitorlákat. Csak ő, a kutya, a tintakék víz és a magány. Ezek voltak az élet fontos mozzanatai. Ugyanúgy, ahogy a viharok, amelyekkel a hosszabb utakon megküzdött, amikor nagyobbik hajóját, a Szempillantást átkormányozta a feltornyosuló hullámokon, amelyek megpróbálták felborítani, miközben a szél úgy sodorta őket, mint a pitypang pihéjét. A legénység vele együtt szállt szembe az elemekkel, miközben a kutya minden eshetőségre készen a mentőfelszereléshez kötözve, összekuporodva nyüszített. Biztonság kedvéért Jack is mentőövet vett. Aztán az adrenalin a forró rum erejével áramlott végig a vénáin, és úgy gondolta, az elemek legyőzése felett érzett diadal az élmények csúcsát jelentetik.
Jack szemében más meg sem közelítette ezt az érzést, még a szex sem, pedig érzéki férfi volt. Persze lehet, hogy egyetlen nőt sem engedett be annyira az életébe, hogy megossza vele azt a mélyebb, mindent elsöprő érzést, amikor a szexualitáshoz szerelem is párosul. Még meg kellett találnia azt a nőt, akivel átélheti azt a legnagyobb érzést, amelyet most csak az elemekkel való küzdelemtől kapott meg a hajóján. Magányos farkas volt, nomád kalandor, aki a világ valamennyi kikötőjében otthon van. Imádta ezt az életet, és semmilyen nő kedvéért nem szándékozott feladni. Természetesen egyetlen könnyelmű nő sem kísérte el Jacket a húszméteres hajóval megtett, hosszú utakra. Olyankor hat férfiból állt a legénység, akik közül az egyik a legjobb barátja, a mexikói Carlos Ablantes volt.
Cabo San Lucasban, a Baja-félsziget egyik kisvárosában ismerkedett meg Carlosszal, ahol nyársorrú halat és aranymakrát halászott. A novemberi időjárás zordra fordult, és a víz túl hideg volt a nagy halaknak. Carlos azonban Cabóban született, ott is nőtt fel, és ismerte a legénységét. Igazi tengeri medve volt, éppen úgy, mint Jack. Carlos kivitte a hajóján pár

éjszakát odakint töltöttek a Cortez-tengeren, és egyetlen magányos aranymakrát sikerült fogniuk, de közben amúgy férfiasan megismerték egymást: kevés de értékes szóval, tudták, ki a másik, és hogy kedvelik egymást.
Később Carlos északra ment egy időre, aztán egyszerűen ott maradt. A hajóépítő műhelyben dolgozott, hétvégenként pedig Jackkel hajózott, elkísérte a hosszú utakra, de néhány hónap után mindig visszatért Cabóba, hazahúzott a szíve, akár a nyársorrú halé.
Carlosnak jó hasznát vették a hajókonyhán is. Pazar rákételeket, fajitas de camaronest főzött, és Hornitos tequilából, UmónhóX, jégből meg sóból ő keverte a világ legpazarabb margaritáját. A legénységgel együtt hamarosan csatlakozik Jackhez itt, a Földközi-tengeren, és a Szempillantás fedélzetén újabb hosszú útra indulnak, ezúttal Dél-Afrika, Fokváros az útirány, ahol jól lehet szörfözni, finom a bor, és gyönyörűek a nők.
Jack Baja-félszigeten találkozott Luisával is, az egyetlen nővel, akit valaha szeretett. A bájos Luisával - akinek a haja fekete selyem, a szeme zöld drágakő, a bőre bronzbarna bársony. A lány három hónapig szerette, ő pedig ugyanennyi ideig szerette viszont. Csakhogy a szenvedély, ha hagyja, tönkreteheti a tengerész életét, Jack pedig ezt nem akarta. Ha nőkről volt szó, megkeményítette a szívét. A barátságot és a hajózást többre tartotta náluk. A barátai, a hajója és a kutyája jelentették neki a boldogságot.
Jó élete volt. Elég pénzt keresett, hogy fenntartsa a megfelelő életstílust, még egy kicsit többet is. Newportban volt műhelye, és amikor épp nem járta a tengereket, ez meglehetősen lefoglalta. A sajátjánál sokkal gyorsabb és drágább versenyjachtokat épített. Mégis ez az öreg kis bárka volt a kedvence. Eszébe jutott a nő, aki meztelenül látta aznap délután a távcsövén. Volt benne valami érdekes. Valami a rendetlen, karamellszínű hajzuhatagban, a széles arccsontban, a lágy, telt ajakban és a nagy barna szem döbbent pillantásában, amikor a távcső lencséjén keresztül találkozott az övével. Elvigyorodott a gondolatra, hogy mennyire megrökönyödött a nő, amikor rajtakapta a leselkedésen. Meg ahogy a túl szoros pólójában és a furcsa nadrágjában kinézett. A kis, rózsaszínű szálloda is tetszett neki, ahogy ott gubbaszt a sziklák fölött a tamariszkusz és ezüstös olajfák lugasában. Még távcső nélkül is látta az oleander bíborvörös meg rózsaszín kuszaságát és a teraszon a gyertyák lobogását.
A terasz mögötti szobákban hívogató, borostyánfényű lámpák égtek, és a még most is élénk kabócák cirpelése muzsikával keveredve úszott át a víz fölött. Tényleg Barry White szólna? A férfi a megdöbbent, kócos nőre gondolt, és elvigyorodott. Talán több van benne egy futó pillantásnál.
De mindegy is, ő megéhezett, és a nő nyilvánvalóan éttermet vezet. Talán két legyet is üthetne egy csapásra, találkozhatna a nővel, és megtudhatná, tényleg olyan szexis-e, mint ahogy az ajka és Barry White sugallja, ugyanakkor elfogyaszthatna egy tisztességes vacsorát.
Nem sokat törődött az átöltözéssel, csak beletúrt zilált, barna hajába, felrángatta lötyögős sortját, fehér pólót húzott régi Tod cipőjéhez, a valaha volt legkényelmesebb lábbelihez, amelytől a kora és a kopottsága ellenére soha nem vált volna meg. Az oldalán feszített bozontos, fekete kutyája, akit néhány évvel ezelőtt a biztos halálból, egy halászhálóból mentett ki, és aki buzgón követte mindenhová. Rosszkutyának nevezte el a rakoncátlan ebet, mert soha nem tanulta meg, hogyan kell civilizált társaságban viselkedni. Mivel a hajóját ugyanúgy szerette, mint a kutyát, az ebről nevezte el a hajót.
- Sajnálom, öreg cimbora - mondta, és lehajolt, hogy megsimogassa Rosszkutya fejét -, de a többi vendég nem értékelné a kiválóságodat, különösen, amikor megpróbálnád elcsenni az ételt a tányérjukról. - Elvigyorodott. Rosszkutya kóbor eb volt, a hulladékevők felsőbb rendjéből. A jó bor és a gyertyafényes, finom társaság egyértelműen nem neki való.
Ételt rakott a táljába, gondoskodott friss vízről, új csontot vetett a kutyának, aztán bemászott a csónakba, és beindította. Rosszkutya oldalra hajtotta a fejét, és bánatosan nézett utána. Utálta, ha otthagyják.

- Nemsokára visszajövök, öreg harcos - mondta Jack, miközben a sima, sötétkék vízen a Riviéra Hotel előtti öbölből kinyúló, apró móló felé siklott. Valójában azon tűnődött, milyen arcot vág majd a Karamellhajú kisasszony, ha viszontlátja. Életnagyságban.

6. FEJEZET
Lola

Legközelebb Red és Jerry Shoup érkezett a vacsorához. Én csak Bártáncosnőnek és Diplomatának neveztem őket, bár a valóságban semmi közük nem volt ehhez, csak illett rájuk a szerep. A nő lángvörös haja irigységet keltett bennem, combja hihetetlenül hosszú volt, a férfi pedig elbűvölt az őszülő halántékával és a napbarnított bőrével. Dordogneban éltek egy gyönyörű vidéki kastélyban, és itt egy hónapos, intenzív francia nyelvtanfolyamon vettek részt.

Csókkal üdvözöltük egymást, és Red kijelentette, hogy lebénult az agya a francia nyelvtől, hogy ma este akkor is csak angolul hajlandó beszélni, ha ezzel megszegi az iskola szabályzatát, és hogy szeretnék megkapni a szokásos Domaine Ott roséjukat, mielőtt elájulnak a kimerültségtől.

Elmosolyodtam, és azonnal jobb lett a kedvem, mint a vendégeim jelenlétében mindig. Az volt a választott hivatásom az életben, hogy másokról gondoskodjam, és boldoggá tegyem őket.

Felbukkant Jean-Paul, a mindenes. Halovány volt, akár a liliom, mert soha nem érte nap, csupán a saint-tropez-i éjszakai klubok belsejét látta, és sovány, akár egy karó, azonkívül borotválta a fejét, és hat karikát viselt a fülében. A Riviéra Hotel fehér és aranyszínű pólója, fekete nadrág és gumitalpú cipő volt rajta, megjátszotta a pincért, olaj- és kapribogyós fűszerkrémes tálakat, frissen sült zsemlével megrakott kosarakat és halvány, illatos vajat hozott, amelyre egy bamba tehén képét pecsételték.

Gyermekek hangja és a rég elfeledett okból Törpepapagájnak becézett, ifjú Camilla Lampson az övéknél is sivítóbb hangja ütötte meg a fülemet.

Törpepapagáj a két kisfiú nevelője volt, akik itt laktak,
míg amerikai színésznő mamájuk egy elegáns cannes-i villában töltötte a nyarat a nálánál jóval fiatalabb szeretőjével.

Törpepapagáj, aki szörnyű pletykafészek, méltatlankodva mesélte, hogy a színésznő szerint öregíti, ha a fiúk vele vannak, de valójában normális, helyes kölykök voltak, és szerintem annak a nőnek, aki kizárja őket az életéből, sürgősen pszichológusra volna szüksége. Figyeltem, ahogy beviharzanak, és arra gondoltam, bármit megadnék egy ilyen párosért, de ez egyszer értelmesen viselkedtem, és elhatároztam, hogy nem megyek azonnal oda hozzájuk.

Rákköszöntem a fiúkra, megállapítottam, hogy megkapták a narancslevüket, és együtt éreztem Törpepapagájjal, aki kénytelen volt egész délután Monte-Carlóban vásárolgatni
a filmcsillaggal. Szóltam Jean-Paulnak, hogy vigye ki neki a szokásos fehérborból és a part menti városkában, Hyéresben készült, finom feketeribizli-likőrből, a creme de cassis-ból álló koktélt - látszott rajta, hogy szüksége van rá -, aztán felvettem a rendelést, és visszarobogtam a konyhába.

Mire előkerültem, az angol nászutas pár személyében az utolsó vendégek is megérkeztek, fiatalságuk és borzas szőkeségük a szeretetre méltó Kapirga sárga csibe-korát juttatta eszembe. Olyan kábultan imádták egymást, hogy frissen megkeményített szívemet is megolvasztották. Másnap reggel készültek elutazni, és annyira levertnek tűntek, hogy a ház ajándékaként küldtem nekik egy-egy pohár pezsgőt.

Sugárzó arcukból ítélve mintha a birodalmam kulcsát adtam volna át nekik, így hát jegesvödörbe tettem a maradék pezsgőt, és odaküldtem Jean-Paullal, hogy ha lehetséges,
még boldogabbá tegyem őket.

Együtt volt hát a Riviéra Hotel teljes szereplőgárdája: a nyolc vendég és a személyzet, mint valami boldog kis család. Ekkor hallottam meg a csengőt.
Ha arra gondolnak, amire én, hogy a Pucér Pacák, azaz Jack Farrar jött vacsorázni - hogy a főztömet dicsérje, míg én a testéhez gratulálok -, hát tévednek.
Egész másvalaki volt. Megtöröltem a kezemet a kötényemben, és siettem a pulthoz.

7. FEJEZET

A. recepciós pult szerepét betöltő, ódon rózsafa asztal előtt álló férfi alacsony volt és széles. Agresszíven előreugró álla, felpumpált izomzata és tengerészfrizurája ellenére is rögtön tudtam, hogy semmi köze a tengerészeihez. Túlságosan jól öltözött volt költségesen lezser ruhájában, hivalkodó, gyémántberakásos órájával, ráadásul bent sem vette le a napszemüvegét. Közvetlenül a főbejárat előtt állította le a skarlátvörös és krómszínű Harleyt, a méregdrága Louis Vuitton utazótáskát pedig a pamutszövettel kárpitozott pamlagra rakta. Föl-alá járkált az előtérben, és szivarozott.
Amikor beléptem megfordult, én pedig sugárzó háziaszszonyi mosollyal üdvözöltem. Tetőtől talpig, a fehér konyhai klumpám orrától a vörösesszőke hajamig végigmért.
- Maga itt a recepciós? - kérdezte.
Megdermedtem.
- Madame Laforét vagyok, a tulajdonos.
Elismerően felmordult, és a szivar hamuját a régi, de szépséges selyemperzsára pöckölte, amelyet egy párizsi aukción vettem, és amely jóval többe került, mint amennyit megengedhettem volna magamnak, ezért bankkölcsönre fanyalodtam. Felé toltam egy hamutartót a pulton.
- Jó estét - vettem elő a jó modoromat és a mosolyomat, noha belőle mindkettő hiányzott. - Miben segíthetek?
Hosszú pillantást vetett rám sötét szemüvege mögül, és erről eszembe jutott Patrick, akinek az arcát eltakarta a napszemüveg, amikor elhajtott. Védekezőn keresztbefontam a karomat.
- Szobát szeretnék - mondta hirtelen.
- Természetesen. Hány éjszakára? - Úgy tettem, mintha a foglalásokat ellenőrizném, de pontosan tudtam, hogy
van két szabad szobám.
- A legjobb szobát kérem. Három-négy éjszakára, talán
tovább. Nem tudom biztosan.
- A Mistralból a legszebb a kilátás a tengerre. Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog önnek. Minden szobánk híres francia művészről vagy íróról kapta a nevét - magyaráztam. Nem mintha érdekelte volna. Közöltem az árat, és észrevettem, hogy a szája sarka megvetően legörbül, bár kíváncsi lettem volna, miért, hiszen nyilván tudta, hogy a Riviéra Hotelban van, és nem a cannes-i Carltonban.
Elkértem az útlevelét - holland volt, a neve Jeb Falcon, a hitelkártyája Amex Platinum -, aztán leemeltem a hátam mögötti tábláról a Mistral kulcsát, és így szóltam:
- Erre parancsoljon, Mr. Falcon.
Végre levette a napszemüveget. Újra hosszasan méricskélt, én pedig álltam a tekintetét, és vártam. A szeme tompa fekete volt a lámpafényben, és én arra gondoltam, hogy sem őt, sem a hideg arckifejezését nem szeretem. A pamlagon heverő utazótáskára pillantott, majd megint rám. Öszszeszorítottam a számat ha azt hiszi, hogy majd cipelem a táskáját, hát nagyon téved.
Esküszöm, a hátamban éreztem átható pillantását, miközben utánam jött a nyikorgó falépcsőn. Gyorsan megmutattam a szobáját, átadtam a kulcsot, és kurtán közöltem, hogy ha akarja, a teraszon szolgáljuk fel a vacsoráját.

Eszembe jutott a kiírás, amely így szólt: ‚A vendégszeretetünk nagyobb, mint a szállodánk. Még soha nem mulasztottam el éreztetni a vendégekkel, mennyire szívesen látom őket, de most peckesen lesétáltam a lépcsőn, és azt kívántam, bárcsak máshová ment volna.

8. FEJEZET

Jack

A. csónak végigsiklott a rozoga famóló mentén, és Jack a kikötőcölöp gyanánt szolgáló fatönkre tekerte a kötelet. Végigment a lépcsőn, majd felfelé indult a kanyargós, homokos ösvényen, elhaladt egy apró, rózsaszín épület régimódi tornáca mellett. Oldalvást belesett az ablakon a rendetlen nappalira, amelyben helyi kelmékkel kárpitozott, süppedős díványok álltak, befordult a sarkon, és megpillantotta a hálószobát uraló, tömör, baldachinos ágyat, amelyet meglepő módon fényes, aranyszínű szövettel vontak be.

- Jézusom - motyogta a tulaj ízlésén tűnődve, miközben elhagyta az oleandersövényt, és rátért a szálloda bejáratához vezető ösvényre. A kint parkoló vörös és krómszínű Harley magára vonta a pillantását, és megállt egy pillanatra, hogy megcsodálja. Kíváncsi volt, vajon Kukkoló kisasszony motorja-e, de aztán úgy gondolta, nyilván nem, hisz az olyasvalaki, akit megdöbbent egy meztelen férfi látványa, bizonyára egy egyszerű kis Renault-t vezet.

A szálloda főbejárata hívogatóan nyitva állt. Besétált, és körülnézett. Ha a kunyhó a tulajdonosé, és az itteni berendezést is ő vette, akkor megbocsátja neki a fényes, aranyszínű ágyat. A kényelmet juttatta az eszébe, és ő olyan ember volt, aki nagyra értékelte a kényelmet, persze a szárazföldön, és nem a tengeren, ahol fütyült rá. Érezte a levendula, a méhviasz és még valamilyen virág illatát talán jázmin lehetett, de nemigen értett a virágokhoz. A konyhából csodálatos illat szivárgott ki.

Csengetés nélkül átlépdelt a csinos előszobán, belépett a szalonba, majd onnan kiment a teraszra, aztán megállt zsebre dugott kézzel, és körülnézett.

Arra gondolt, hogy pontosan erről szól Dél-Franciaország egy nyári estén: az öbölre nyíló virágos teraszról és a félszigetet körülölelő fényfüzérről a virágok illatáról a beszélgetések duruzsolásáról és a nők kacajáról a pohár falának ütődő jég csilingeléséről és a dugó pukkanásáról, amikor valaki kinyit egy palack helyi rosét. Úgy gondolta, minden tökéletes lehet az egész csak a vörösesszőke nőtől függ. Felkeltette az érdeklődését, kíváncsi volt, milyen nemzetiségű, és vajon a söntést vezeti-e, vagy csak egyszerű felszolgáló. Már jött is, épp feléje tartott.

- Bon soir, monsieur - köszöntötte Lola, és mélyen a szemébe nézett hosszú pillájú, barna szemével, amitől bizseregni kezdett az ágyéka. A nő lófarokba fogta a haját, de hosszú, puha fürtjei szinte a szemébe hullottak, és keretbe foglalták szív alakú arcát. Jack a kiejtéséből rájött, hogy amerikai, és magasabb, mint gondolta: hosszú lábát telitalpú vászonszandálba bújtatta, melyet kis csomókkal kötött meg karcsú bokáján, és feszes fehér nadrágot meg Riviéra Hotel feliratú pólót viselt. Az arany jegygyűrűn kívül nem volt rajta ékszer. Ahá! Tehát férjnél van.

Rájött, hogy a nő nem ismerte fel, és olyasfajta mosollyal viszonozta a köszöntést, amilyentől általában lecsúszik a női bugyi. Csakhogy nem ezé a nőé ő talpig üzletasszony.

- Jó estét - szólt a férfi.
- Kétszemélyes asztalt? - kérdezte Lola a férfi mögé pillogva, mintha a barátnőjét keresné, pedig a férfi pillantásaból ítélve megesküdött volna rá, hogy azt kívánja, bárcsak ne nadrágot, elnyűtt szandált és pólót viselne.
- Egyedül vagyok - válaszolt a férfi, és követte az asztalok között a nőt, aki a helyére vezette, és kihúzott neki egy széket. - Kösz - mondta a férfi.

A nő most ránézett, ezúttal igazán megnézte magának,
és a férfi élvezettel látta, hogy elpirul.

- Jaj - tört ki belőle. - Jaj, te jó...

- Azt hiszem, már találkoztunk. -A férfi kezet nyújtott.
- Jack Farrar vagyok, a fickó a szállodával szemben horgonyzó hajóról.
- Tudom, ki maga - mondta Lola, zavarában megdermedve -, és szeretném, ha tudná, nem akartam leskelődni.
Csak kíváncsi voltam, ki köt ki az öblömben.
- Tessék? Az öblében? Azt hittem, a víz mindenkié.
- Persze, természetesen az. De mindig úgy gondolok rá, mint a saját öblömre, és nem rajongok a lármás nyaralókért, akik féktelenül buliznak a hajójukon, és zavarják a vendégeimet.
- Rendben, megígérem, hogy nem fogok lármázni. És most kössünk fegyverszünetet, és árulja el, ki maga.
Lola összeszedte magát. Elővette a legragyogóbb háziasszonyi mosolyát, és kezet nyújtott elvégre a férfi a vacsoravendége volt.
- Lola Laforét vagyok. Isten hozta az én kis fogadómban. Kér valami italt, esetleg egy kis bort? Kiváló helyi boraink vannak, és ha rosét szeretne, akkor a Cuvée Paul Signacot ajánlanám.
Jegyzetfüzete fölé tartott tollal állt, gőgösen nézett le a férfira, úgy gondolta, túlságosan öntelt és beképzelt attól, hogy rajtakapta, és különben is, ő is leskelődött, vagy nem?
- A művész borából kérek egy üveggel - mondta a férfi, és elkapta a nő éles pillantását. Valószínűleg nem gondolta egy rosszul öltözött tengerészről, hogy ismeri Signacot, a festőt, aki a régi szép időkben, amikor Saint-Tropez még kis halászkikötő volt, gyakran látogatott oda.
- Jó választás - mondta a nő rezzenéstelenül.
- Nem adott más lehetőséget.
A nő felnézett.
- Mire nem adtam más lehetőséget?
- A választásra. Csak egyetlen bort ajánlott, én pedig elfogadtam.
A nő rámeredt.
- Ez esetben ideküldöm Jean-Pault a borlappal meg az étlappal. Majd ő felveszi a rendelést. - Azzal elviharzott.
- Hát ezt elszúrtad - mondta magában Jack. Vagy inkább a Karamellhajú Tüskés kisasszony szúrta el? A szemére gondolt, ahogy a hosszú szempillája megrebbent, akár Bambié a Disney-rajzfilmben, és hogy milyen vonzó. De öregem, ahogy viselkedik!
A borlistát, az étlapot és a kosárka frissen illatozó, rozmaringolajos kenyeret fekete nadrágos, Riviéra Hotel feliratú, fekete pólót viselő, sovány francia fiú hozta, aki sápadt volt, mint a kihipózott éjjeli lepke, és a fülében fél tucat aranykarikát hordott.
- Nyilván maga Jean-Paul - jegyezte meg Jack barátságosan, mint mindig.
- Igen, monsieur, én vagyok - mondta a francia fiú.
- A madame megkért, hogy vegyem fel a rendelést.
- Egy üveg Cuvée Paul Signacot kérek - mondta Jack a
kézírást utánzó, barnásvörös kártyára bökve, mely borlapként szolgált.
- Máris, monsieur. - Jean-Paul ólomlábon vánszorgott el, és Jack nem kötött volna fogadást a gyors kiszolgálásra.
Körbepillantott, hogy megnézze magának a többi vendéget: egy túlöltözött párt, egy ifjú szerelmespárt, egy lányt, aki két jól nevelt kisfiúra vigyázott, egy bizonyos korú
vén kisasszonyt - ami azt illeti, talán egy kicsit még idősebb is -, aki gyöngysort viselt, és figyelemre méltóan királynői megjelenésével visszafogott, úri hölgyekre jellemző mosolyt
villantott rá és még egy fickót, aki hozzá hasonlóan egyedül vacsorázott.
A teraszon sok volt az üres asztal, a hátsó kis ebédlő pedig teljesen kihalt volt. Jack eltűnődött, vajon rossz-e az étel, de aztán arra gondolt, csak azért nincs tele a hely, mert vége

a szezonnak. Már lezajlott a francia rentrée, amikor minden francia visszamegy dolgozni, a gyerekeknek megkezdődik az iskola, a diákok visszatérnek a kollégiumba, a turisták hazautaznak. Kevesen engedhették mg maguknak, hogy mint ő, kedvükre járják a világot.
Jean-Paul megérkezett a hűtővödörbe helyezett borral.
Figyelemreméltóan finom volt: hideg, zamatos, könnyű.
Madame Lola Laforét-nak ugyanolyan jó ízlése volt a borok, mint a berendezés terén. A férfi elismerően pillantott körbe. Minden harmonikus, szelíd és vonzó. Kivéve az idegesnek tűnő fickót a szomszédos asztalnál.
A férfi úgy nyelte a finom, vörös Domaine Tempier-t, mint a Coca-Colát, és szemlátomást alig várta, hogy mehessen. Jack úgy érezte, ismeri valahonnan a fickót. Az ilyen arcot nem felejti el egykönnyen az ember: az a merev, mozdulatlan tekintet, amelyből nem sugárzik semmiféle érzelem.
Érdekes volt, ahogy felálláskor ökölbe szorított kézzel a lábujjára pattan, és minden izmát megfeszíti, készen arra, hogy bárkinek nekimenjen, aki keresztezi az útját a csillogó aranyóra, a rózsaszín gyémántgyűrű, a drága papucscipő, a menő, egyedileg tervezett sportruházat. Nyilvánvalóan egy világfi Dél-Franciaországban. De mi a csudát keres itt, miért vacsorázik egy kis szállodában?
Sajnos nem tudta elhelyezni. Vajon a Caves du Roy-ban látta, ahol egy éjszakát töltött Cukival? Tulajdonképpen csak elkísérte Cukit, aztán az első félóra után, amikor már nem bírta a hangerőt, otthagyta, és Cuki különben is megtalálta a saját társaságát. Vagy Cannes-ban látta a Carlton teraszán, ahol üzleti tárgyalást folytatott valakivel, akinek építette a hajóját, és aki ugyanúgy szerette a hajókat, mint ő maga?
A fenébe is, nyilván a fickó is megfordult a Café Sénéquier-ben, ahová előbb-utóbb mindenki betér Saint-Tropez-ban.
Jack újabb hosszú pillantást vetett a férfira, aki kifelé igyekezvén elment mellette. Nem tetszik neki a fickó, ebben biztos volt. Pár pillanattal később meghallotta a Harley ismerős zúgását és a kerekek alól kicsúszó kavicsok sivítását.
Gondolhatta volna, hogy az övé a Harley.
Újra az étlapra fordította a figyelmét, gyömbéres ráksalátát, bárányborda, provence-i sült padlizsánt rendelt, aztán hátradőlt, élvezte a bort meg a kilátást, és remélte, hogy újabb pillantást vethet Madame Laforét-ra - a Bambi-szemű, rendíthetetlen háziasszonyra.

9. FEJEZET
Lola

Hogy is nem ismertem fel azonnal? A fene egye meg, többet láttam belőle, mint a legtöbben, de valahogy felöltözve másképp festett. Vajon az lenne a sorsom, hogy érett nő létemre mindig úgy viselkedjem, mint egy pironkodó tini?
Ráadásul férjes asszony vagyok, emlékeztettem magamat szigorúan, és megráztam a tűzhely fölött az öntöttvas serpenyőt, amelyben megpirítottam a bárányborda, mielőtt forró sütőbe tettem, hogy tökéletesre süljön.
Miután ezzel megvoltam, egy kosár barnácskát és friss mandulás süteményt küldtem a nászutasoknak a kávé mellé, gondoskodtam róla, hogy Marit odafigyeljen a sült zöldségekre, ellenőriztem, megkapta-e Red Shoup a Szent Péter halát a vörösboros mártással, a férje pedig a bourride-ot, a szinte pörkölt sűrűségű, finom délfrancia hallevest, amelyet mindig pirított bagettkockákkal és rouille-szósszal, fokhagyma, csili, bors és majonéz csípős keverékével szolgálok fel.
Én tengeri mennyországnak hívom. Nem olyan, mint a tengerészem, akinek a viselkedését nem tartottam éppen mennyeinek.
A konyhában bujdostam, a dolgaimmal foglalkoztam, mert nem volt kedvem visszatérni Jack Farrar társaságába.

Aztán meghallottam Kapirga rikácsolását, aki áttörte magát a konyhaajtó gyöngyfüggönyén.
- Kifelé! - hessegettem széles karmozdulatokkal. Nem volt szabad bejönnie a konyhába vagy a szálloda más részeibe, csak a teraszon, a kertben és természetesen az én kunyhómban lehetett. Pár másodpercig körberohangált, én pedig utána, aztán beszaladt az asztal alá, és csipegetett, felszedte, ami egy csirkének finom lehet, vagyis nagyjából mindent, míg végül elkaptam, és kitettem a szűrét.
Megálltam a sarokban, és az elégedett vendégeket néztem. Ez mindig jó érzéssel töltött el, mintha az ő elégedettségük és boldogságuk révén a sajátomat is elérhetném. Miss Nightingale befejezte a vacsorát, és egy könyvbe mélyedt.
A nászutasok a barnácskát és egymás ajkát majszolták. Törpepapagáj már elment a fiúkkal, és elment Mr. Falcon is,
akinek a motorját már korábban hallottam. Shoupék egymás kezét fogták az asztal fölött, így csak fél kézzel tudtak enni, de úgy tűnt, nekik így is jó. Ilyen hatást tesz az emberekre az én mágikus kis teraszom. Jack Farrar megette a ráksalátát, a bort kortyolgatta, a vizet nézte, ahol a hajója az apró hullámokon lovagolt, meg a sötétségen áthatoló vörös és zöld fények csillogását.
Megfordult, és rajtakapott, hogy nézem. Már megint elpirultam nyilván azt gondolja, valami hülye kukkolóval van dolga. Úgy tettem, mintha egyébként is el akartam volna kapni a pillantását, és a legrafináltabb háziasszonyi mosolyommal léptem oda hozzá.
- Minden rendben, Mr. Farrar?
Összefonta a karját, és felnézett.
- Minden csodás. És azt hiszem, elég jól ismerjük már egymást ahhoz, hogy Jacknek szólítson.
- Akkor... Jack. A bárány pár percen belül elkészül.
- Remek. Jól érzem magam. Van valami nagyon különleges ebben a helyben, Madame Laforét.
- Lola.
- Lola. Persze.
- Nos, köszönöm a bókot. Ez különleges hely, és örülök, hogy jól érzi magát.
- A ráksaláta isteni volt.
Mosolyogva bólintottam.
- És a művész bora, amit ajánlott... egyszerűen tökéletes.
- Örülök. Megyek, megnézem a vacsoráját. Bocsásson
meg, Jack.
- Csak még valamit. - Megfordultam, és találkozott a pillantásunk. Szeme tintakék volt, és mosolygósan összeszűkült. - Mindig csirkével a hóna alatt járkál?
Teljesen megfeledkeztem Kapirgáról, aki fekete gyöngyszemével félrehajtott fejjel figyelte Jack Farrart, és aki most izgatottan kapálózni kezdett.
- Nem mindig - válaszoltam olyan fennhéjázón, ahogy egy kapálózó csirkével a karomban csak tudtam.
Visszasiettem a konyhába, útközben leraktam Kapirgát a hibiszkuszcserépnél, kiragadtam Jack Farrar bárányborda a sütőből, sikeresen megégettem az ujjaimat, és olyan szó hagyta el az ajkamat, amelyet Miss Nightingale bizonyosan nem szívesen hallott volna tőlem. Kitálaltam a bárányt, apró újburgonyát, frissen aprított petrezselymet és egy tálka krémes, zöldfűszeres szószt tettem mellé, amelytől összefutott a számban a nyál. Megtöröltem a tányér szélét, vízitormával díszítettem, a tányért az imént a sütőből kiszedett, sistergő sültzöldséggel együtt tálcára helyeztem, és elküldtem vele Jean-Pault.
- Bon appétit, Jack Farrar - motyogtam.

10. FEJEZET

Csak jóval később bukkantam elő újra a konyhából, és bevallom, szándékosan késlekedtem, mert nem óhajtottam újabb párbeszédbe elegyedni Mr. Farrarrel - azaz Jackkel.
Mire visszatértem a teraszra, ő már elment. A számla hátuljára üzenetet írt.
Chere madame le chef, A rák nagyszerű volt, A bárány ízes, A clafoutis élvezetes, A művész bora míves. De a barnácskától honvágyam támadt, így bátorkodtam elvinni párat.
Üdvözletem a séfnek. JF
Felkacagtam. Lehet, hogy Jack Farrar egész jó fej.
Miss Nightingale kivételével már mindenki aludni tért, ezért levettem a kötényemet, két pohárba konyakot töltöttem, és kivittem a teraszra. Az egyiket letettem Miss N. elé, és ernyedten a vele szemben álló székre huppantam.
- Jaj, kedveském - mondta, majd a társaságért és a konyakért egyformán hálásan letette a könyvet. - Milyen kedves. Köszönöm, és santé.
Koccintottunk, elgondolkodva kortyolgattuk a borpárlatot, és mindketten élveztük a nyüzsgés utáni békés időszakot.
Kisvártatva megszólaltam.
- Látom, megismerkedett új vendégünkkel, Mr. Falconnal.
Miss N. gúnyos kis horkantást hallatott.
- Aligha. Nem valami barátságos.
- Inkább azt mondanám, nem civilizált.
Miss N. hosszan rám nézett.
- Legyen óvatos - mondta. - Veszélyes ember.
Meglepetten néztem rá.
- Mit tudhat maga a veszélyes emberekről, Miss N.?
- Elég sokat, kedveském. - Kék szeme a színtelen műanyag lencse mögül figyelt. - Az egyiknek a felesége voltam. - Azzal megfordult, és szelíden szemlélte az öblöt.
Nem sokat tudok Miss N. magánéletéről, de hogy férje volt? Méghozzá a veszélyes fajtából? Nem is mondhatott volna ennél meglepőbbet.
- Nem tudtam, hogy férjnél volt - mondtam, és majd kifúrta az oldalamat a kíváncsiság.
- Nagyon kevesen tudják. A férjem a Scotland Yard elég híres nyomozója volt. Tudja, megtartottam a nevemet, mert az iskolában így ismertek. Azt hiszem, egy kicsit a feministák előtt jártam, de mindig úgy éreztem, férfi segítsége nélkül is el tudom magamat tartani, és ez feljogosít arra, hogy saját magam lehessek. Én voltam Miss Mollie Nightingale, a Vilhelmina Királynő Leányiskola igazgatója, és Mollie Nightingale is akartam maradni.
- A kutyafáját, Miss Mollie - vigyorodtam el, és ezzel megnevettettem. Ösztönösen kinyújtottam a kezem, és megfogtam a kezét. - Olyan boldog vagyok, hogy itt van, Miss N. - mondtam.
- Köszönöm, kedveském. - Újra hosszú, átható pillantást vetett rám. - Mindig jó, ha az embernek van barátja.
Bólintottam ismét jó érzés töltötte el a szívemet.
- Észrevette a másik idegent, aki köztünk töltötte a mai estét? - kérdeztem lazán. Nyilván túlságosan lazán, mert Miss N. észrevette a hanglejtésemet, és felvonta a szemöldökét.
- Azt a jóképűt? Ki ne vette volna észre?
- Nem is annyira jóképű.
Miss N. eltűnődött.
- Lehet, hogy nem, de ahogy a lányok mondanák az iskolában, nagyon bejön. Az én nemzedékem azt mondaná, szexepilje van, és ez nem megvetendő.
Egy kissé megdöbbentett, hogy Miss N. férjekről, Scotland Yard-i detektívekről és vonzó, szexepiles férfiakról beszél, de el kellett ismernem, hogy Jack Farrar tényleg az.
- De nem nekem - mondtam. - Emlékszik, én vagyok az elhagyott feleség, aki még mindig házas, de már nincs férje.

- Patrick miatt ne meneküljön a kaland elől - mondta szigorúan Miss N. - Élje az életét, Lola.
Sóhajtottam.
- Nagyon nehéz. Néha már azt sem tudom, ki vagyok, vagy hol a helyem az életben.
- Pontosan mit gondol, ki maga, kedveském?
Értetlenül néztem rá.
- Ezt hogy érti?
- Mondja meg nekem, kicsoda maga? Ki Lola March Laforétí
Tétován tűnődtem, vajon mire gondol.
- Nos, hát... egy asszony vagyok. Harminckilenc évesen negyvennek látszom. Szakácsnő vagyok. Anyáskodom a vendégeim felett. Szeretném minden kívánságukat valóra váltani a nyaralásuk során, szeretném egy kicsit elvarázsolni őket itt, a Riviéra Hotelban. - Ránéztem. - Azt hiszem, ennyi az egész.
- Gondolja végig, amit most nekem mondott. Lola, maga mindez együtt maga bűbáj bocsát a vendégeire. Szeretünk itt lenni, és ez maga miatt van. Soha ne feledje, ki maga, Lola, mert maga különleges lény. Megérinti az életünket, és végül jobban érezzük magunkat attól, hogy megismertük. Ez nem kis mutatvány, kedveském.
Ezután kiürítette a poharát, fogta a könyvet, vetett egy utolsó, sóvár pillantást az éjsötét tengerre, ahol a Rosszkutya horgonyzott, majd jó éjszakát kívánt.

11. FEJEZET

Tudják, nem könnyű az összetört szívvel bánni, pedig az enyém már régen, jóval Patrick távozása előtt darabokra tört. Néha annyira elszomorít az álomszerelem elvesztése, hogy az egész napot a konyhában töltöm, és új recepteket próbálok ki. Ezért aztán valaha karcsú alakomra többletkilók rakódnak, és úgy tapadnak a csontjaimra, akár a vattacukor a forró hurkapálcikára.
Néha megengedem magamnak azt a fényűzést, hogy dühös és bosszús legyek, toporzékoljak. Ilyenkor mindenkivel csúnyán viselkedem tudom, hogy igazságtalan, de nem tehetek róla, és utólag mindig megbánom. Aztán ott vannak a végtelen hosszúra nyúló éjszakák, amikor a párnámat áztatom a könnyeimmel, és azon tűnődöm, hová mehetett a férjem, miközben magamhoz ölelem az együtt érzőn kotyogó tyúkocskát. De hát senki sem állította, hogy könnyű nőnek lenni.
Minden olyan gyönyörűnek indult Patrickkal, elbűvölő és romantikus volt a pezsgő és kaviár fölött összefonódó pillantásunk.
Las Vegas egyik legnagyobb szállodájának hatalmas éttermében dolgoztam cukrászként. Szabadon megvalósíthattam bármilyen fogást, és ehhez mesés konyhát adtak. Imádtam a munkámat, boldog voltam, pedig alig maradt időm a magánéletre. Különben is, úgy döntöttem, hogy egy kicsit kifújom magam a volt barátaim után, mivel soha nem volt a férfiakkal túl sok szerencsém.
Harmincharmadik születésnapom volt, és megsütöttem a saját tortámat, természetesen tejszínes csokoládékrémmel töltve. Miután az utolsó vacsoravendég is távozott, megosztottam a munkatársaimmal, aztán levetettem a lötyögős szakácsnadrágot, feszes, fekete farmerbe bújtam, és - ami nagy merészségnek számított - fekete sifonblúzt vettem hozzá, azt a fajtát, amelyik felül fodros, és az ember fél vállán szexisen lelóg. Hirtelen ötlettől indíttatva vettem magamnak születésnapomra Vegas egyik finom butikjában. Megdöbbentett a csillagászati ára, de aztán szigorúan azt mondtam magamban, ez az én napom, és senki más nem vesz nekem extravagáns, romantikus ajándékot.
Aggodalmasan szemléltem magam a tükörben, a lecsúszó vállrészt igazgattam, a mély nyakkivágást rángattam, és megállapítottam, milyen bolond voltam, amikor ennyit költöttem, hiszen senki nincs, akinek a kedvéért szexisnek kellene lennem. De mégiscsak az én napom volt, és elhatároztam, hogy elmegyek valahová. Leheletnyi festéket kentem vöröses

szempillámra, és megfésültem hosszú, egyenes hajamat. Fájós lábamat tűsarkú, fekete selyem körömcipőbe kényszerítettem, fogtam a tárcámat, és a Bellagio kaszinóba mentem.
A huszonegyező asztaloknál ülő játékosokat néztem, akik a világ elől a saját fényűző, halvány fényű terükbe húzódtak be, csodáltam a krupiék szenvtelenségét és a játékosok feszült némaságát. Eltűnődtem, vajon a jövőjük-e a tét, és egész vagyonukat felteszik-e utolsó esélyként. Szerencsétlen bolondok, gondoltam, és nem is sejtettem, hogy nemsokára én is játszom majd saját szerencsejátékomat a sorssal.
Hirtelen úrrá lett rajtam a fáradtság. Már órák óta álldogáltam, és a cipőm szörnyen szorított. Hiba volt. Nem akartam egyedül ott lenni, talpig kicsípve, amikor igazából nincs semmi dolgom. Haza akartam menni, és ágyba akartam feküdni egy jó könyvvel. Most rögtön! Megpördültem, és a szó szoros értelmében feldöntöttem a férfit.
- Pardon, mademoiselle, pardon... - mondta.
- Bocsásson meg, nagyon sajnálom... - mentegetőztem én. Aztán a karja megnyugtatóan körém fonódott, és én a szemébe néztem.
Kétségtelenül a legjobb megjelenésű férfi volt, aki valaha a karjában tartott. Mintha képeslapból lépett volna elő: magas, fekete hajú, jóképű, ráadásul francia. Micsoda véletlen!
- Minden rendben? - érdeklődött lehengerlően romantikus francia akcentussal. - Kissé megrendültnek látszik.
Zavaromban képtelen voltam valamit kinyögni. Cipőm leesett a dulakodásban, és ő most fölvette.
- Hamupipőke? - kérdezte, és rám nézett. Azután letérdelt, és gyengéden visszahúzta a cipőt a lábamra.
Olyan szexi volt, hogy elállt a lélegzetem.
- Jaj! Jaj! Köszönöm - nyögtem, és magamban sóhajtoztam, hiszen ez nem volt épp sziporkázó párbeszéd. - Sajnálom - tettem hozzá, még mindig elhaló hangon.
- Nekem kéne elnézést kérnem. Nem néztem a lábam elé. Megengedi, hogy meghívjam egy italra? Hogy biztos legyek benne, jól van.
Isten tudja miért, de tétováztam - talán a készülődő katasztrófa előérzete miatt -, de aztán mégis igent mondtam.
Blúzom anyagán keresztül is éreztem a keze hűvösét, ahogy a könyökömnél fogva a hangulatvilágításos bárhoz vezetett.
- Pezsgőt? - kérdezte.
Rámosolyogtam.
- Miért is ne? Elvégre születésnapom van.
Felvonta fekete szemöldökét, én pedig naivnak és ostobának éreztem magam, és azt kívántam, bárcsak ne árultam volna el neki. Intett a pincérnek.
- Ez esetben, chérie, kaviárra is szükségünk van.
A szék szélére telepedtem, és megpróbáltam szenvtelennek tűnni, miközben a kaviárról tárgyalt a pincérrel. Ahogy jobban megnéztem, még helyesebbnek tűnt a kifogástalanul szabott sötét öltönyben, a finom, csodálatosan tengerkék pamutvászon ingben és a méregdrága selyem nyakkendőben. Bronzbarnára sült kézfején sötét szőrszálak csillogtak, határozott állán pedig divatosan többnapos borosta kéklett.
Gyomrom mélyén éreztem az ismerős szorítást.
Felém fordult, és fürkésző pillantást vetett rám.
- Hello - mondta. - Patrick Laforét vagyok Franciaországból.
- Én pedig Lola March Los Angelesből. Pontosabban Encinóból, a San Fernando-völgyből.
- Enchanté de fairé votre connaissance, Lola March - válaszolta, koccintottunk, és önmagunkkal rém elégedetten, Dom Pérignonnal köszöntöttük a születésnapomat. Ezután ő előrehajolt, mélyen a szemembe nézett, és megkérdezte.
De kicsoda ön valójában, Lola March? Meséljen magáról.

Nem sokszor adódik egy nő életében ilyen lehetőség, tehát természetesen éltem vele. Elmeséltem, hogyan hagytam ott a főiskolát nem volt a legjobb húzás, de mint majd látják, hajlamos vagyok az ilyen cselekedetekre, és hogyan választottam helyette a főzőiskolát, ahol - valahogy úgy gondoltam - nagyobb tehetséget mutatok majd. Elmeséltem, hogyan kezdtem a pályafutásomat a nagy éttermek kicsiny pozícióiban, és eldicsekedtem, hogyan jutottam el mostanáig, amikor a desszert-összeállításaimat a hozzáértők ehető műremeknek tartják.
- Ma is én készítem a legjobb barnácskát Vegasban tettem hozzá végül, mert nem akartam, hogy azt gondolja rólam, kívül csupa cukormáz vagyok, minden belső tartalom nélkül, ő pedig nevetett, és azt mondta, imádja a barnácskát. - Nem annyira, mint én ezt a kaviárt - mondtam, és még többet kanalaztam az ostyavékony pirítós csücskére. Láttam rajta, hogy mulattatja tágra nyílt szemű élvezkedésem.
Ezután Patrickon volt a sor. Közelebb hajolt, a térdére
könyökölt, és a kezét összekulcsolva mesélte el, hogy a családja nemzedékeken keresztül a marseille-i halászok közé tartozott. Mostanra mind meghaltak, és ő a Laforét ág utolsó sarja. Az apja egy birtokkal együtt kis szállodát hagyott rá Saint-Tropez közelében. Elmondta, hogy érzelmileg kötődik hozzá, hogy családi okból soha nem adná el, és hogy mindig ott tölti a nyarat. Az év többi részében nomádként él, és járja a világot.
Később, amikor eszembe jutott, rá kellett jönnöm, hogy soha nem árulta el, miképp engedhette meg magának ezt a gazdag, nomád életstílust, de akkor ennek nem volt jelentősége, és én feltételeztem, hogy a családja sok pénzt hagyott rá.
Mesélt a Cőte dAzurről, a tenger kékjének számtalan árnyalatáról, a jázmin illatáról a kristálytiszta levegőben, és arról, mennyire szereti a hosszú, bágyasztó nyári éjszakákat, amikor a hold ezüst fénnyel árasztja el a tengert. Beszélt a kis szőlőről a homokos domboldalban, és hogy milyen érzés ott lenni a kora őszi reggeleken, amikor a nehéz, harmatos szőlőfürtök szedésre éretten csüngnek a szőlőtövekről.
Beszélt a hosszú, forró nyári délutánokról, amelyeket a legjobb becsukott zsalu mellett a hűvös ágyban tölteni, persze nem egyedül. Én csak ültem ott némán, elkerekedett szemmel, teljesen lenyűgözve, ahogy a gyerekek a tündérmesét hallgatják.
Patrick álmokat szőtt, és aznap éjjel megszőtte az én tökéletes álmomat is a Cőte dAzurről, az apró szállodáról a napfényről és virágokról a hűs borról és egy forró, szenvedélyes férfiról.
Megrészegített, semmi kétség. A megszokott óvatosságomat levetkőzve aznap éjjel az ágyban kötöttem ki vele, és bolondultunk egymásért. Egy hónappal később egy még őrültebb ötlet hatására összeházasodtunk, és belőlem Lola Laforét lett. Még most is emlékszem, mennyire zavarba jöttem, amikor először hallottam az új nevemet, és mennyire szerettem volna, ha egyszerűen Jane-nek hívnak, mert a Jane Laforét valahogy kevésbé hangzott sztriptíztáncosnősen.
Egy kánikulai napon lettünk férj és feleség, egy galambősz Las Vegas-i bíró irodájában. Patrick szinte már túlságosan jóképű volt krémszínű vászonöltönyében, amely sokkal inkább tűnt lakodalminak, mint az olcsó, bézs selyemruha, amelyet a szekrényemből húztam elő - mert az esküvőt hirtelen ötlet hatására tartottuk, és nem volt idő esküvői bevásárlásra. A cipőm szokás szerint szorított, az esküvői csokrom pedig az általam gyűlölt színű, fonnyadt sötétrózsaszín rózsákból állt, amelyeket sietve vásároltunk meg a benzinkútnál, és már félig elhervadt a melegben.
Más menyasszonyokhoz hasonlóan azonban eltettem az olcsó esküvői ruhát, és szentimentálisan őrizgetem a finom selyempapírban. Még megvan a szomorú csokor is, amelyet az egyetlen esküvői fotót tartalmazó album oldalai közé préseltem. Ezt a képet egyetlen tanúnk, a bíró titkárnője készítette. A képen Patrick ünnepélyesen néz, én pedig mintha előre láttam volna a jövőt, tétova riadalommal, felvont szemöldökkel, tágra nyílt szemmel bámulok.

Most már persze tudom, hogy nem csak Patrickot akartam. Beleszerettem Dél-Franciaország romantikájába, a borokba, az ételekbe, a szerelmeskedésbe a nyári, csillagos ég alatt, és későn jöttem rá, hogy a csillagok a képzeletemben élnek, és nem a nyári égen.
Láthatják hát, hogy ha szerelemről, kapcsolatról és férfiakról van szó, ugyanolyan törékeny vagyok, mint minden nő.

12. FEJEZET

Túl forró volt az este, semhogy az ember négy fal között töltse, és elhatároztam, hogy lefekvés előtt sétálok egyet a kertben. A levegőben jázmin illata szállt, ami azokat a régi napokat juttatta eszembe, amikor a szálloda megnyitott, ott állt kiglancolva, még nem jöttek a vendégek, mi csak reménykedtünk, és nem volt pénzünk.
A szálloda bejáratánál fenyőfa törzsére szegezett kis, kék táblán élénksárga betűk hirdették: Riviéra Hotel. Mellette egy másik, nagyobb táblán a BIENVENUE ISTEN HOZTA felirat ékeskedett, szerintem indokoltan hatalmas betűkkel, alatta pedig újabb táblán ez állt franciául: ‚A vendégszeretetünk nagyobb, mint a szállodánk, ami természetesen igaz.
A fenyők két sorban nyújtózkodtak egymás felé az ösvény fölött, és hívogatóan árnyékos fasort alkottak a hőségben. Az ember végigsétált a fasoron, befordult a sarkon, és már ott is volt szögletes, tömör, fáradt rózsaszín, fölül egy sor franciaablak, lent hozzájuk illő ablakok, rajtuk régi, valahogy mindig ferde spaletták, akárhogy próbáltam is rögzíteni őket. A zöld festék idővel ezüstös patinát kapott, s az ablakok minden reggel kitárva üdvözölték a napot, hogy aztán délután újból bezárulva kívül tartsák a meleget.
Bár már nyár vége van, az élénk rózsaszínű és bíbor oleanderek még elborítják az ajtókat szegélyező lugasrácsot, és a jázmin fehér, csúcsos szirmai ragyognak a sötétben. Az ajtó, mint mindig, egészen éjfélig nyitva áll, utána a vendégek a saját kulcsukat használhatják. Az ajtó fölötti rózsaszín gránittömbbe a Villa Riviéra nevet vésték, valamint az építés 1920-as évszámát.
Ha az ember felsétál az alacsony kőlépcsőn, és belép az előtérbe, megcsapja a levendula és a méhviasz halvány, ismerős illata. Ebben a házban minden egyes bútordarabnak, minden lámpának és szőnyegnek minden tárgynak saját története van. Emlékszem, hol és kivel vettem, mennyi kölcsönt kellett felvennem rá. Minden kellemes emlékem ide köt.
Végigsimítottam a kerek rózsafa asztalt, amely recepciós pultként szolgál, és amelynek rovátkái és csorbulatai a Nadine által kemény munkával ragyogóra fényesített méhviaszréteg alatt rejtőznek. Az asztalon régi réz iskolacsengő áll, amelyet arra használnak, hogy a tulajdonost kihívják a konyhából. A vörös bőrkarosszék mellett zöld-fehér vászonhuzatú pamlag áll, amelyet rézszegecsekkel kárpitoztak, és a vitrin nekem köszönheti tompa, őszi levél-színét. Jelenleg liliomból és margarétából álló csokor áll a tetején, amelyet valaki, akinek nyilvánvalóan nemigen van ideje a kifinomult virágkötészethez, sietősen rakott a kék cserépkorsóba.
A hamis, valahányadik Lajos korabeli pamlagra, amely vékony, hajlott, aranyozott lábakon áll, és amelyet hagyományos kék és sárga provence-i szövettel vontak be, a helyi piacon találtam rá, mellette a nádból font kosárban egy halom almafa tuskó.
Most pedig sétáljunk át az előtérből a boltív alatt a szalonba, abba a nagy terembe, amelyet a teraszra és a kertre nyíló, magas franciaablakok szegélyeznek. Ebben a helyiségben található a túlméretezett mészkő kandalló, amely olyan, mintha az egyik félresikeredett árverési leletem lenne, de már eredetileg is a házhoz tartozott. A szoba berendezését egy pár meglehetősen nagyméretű, magas háttámlájú, kifakult selyemdívány alkotja. Ezeket egy elaggott kastélyból mentettem meg, akár a - be kell vallanom - kissé kopott és kifakult, de még mindig gyönyörű szőnyegeket.
A szalonon túl található a kis étkező, amelyet csak rossz idő esetén használunk, amikor a misztrál felkavarja a parti homokot, lesodorja a leveleket a fákról, megtépi a jázminomat,

lecsavarja a szőlőt a tövekről, és mindenkit kihoz a sodrából. Valahogy barátságos olyankor odabenn, ahogy égnek a lámpák és üvölt a szél. Egy kicsit olyan, mint a tengeri vihar.
Mire az ember végül odahagyja a teraszt meg a hosszú, borozgatós vacsora örömeit, és megmássza a központi lépcsősort, már szinte álmos. Hat, egyforma méretű hálószobánk van, és egy nagy sarokszobánk a folyosó mindkét végén. A szobákat nem számoztam, hanem híres francia művészekről és írókról neveztem el: van Piaf és Colette, akinek egyébként valaha saját háza volt Saint-Tropez-ban, és egy kis boltban árulta a rajzait. Van Proust, Dumas, Zola és Mistral. Egyet még Brigitte Bardot-ról is elneveztem, aki - mint ismeretes - innen nem messze, az út mellett lakott. Miss Nightingale szobája Marie-Antoinette-ről kapta a nevét, mert mindig az volt a halvány gyanúm, hogy ezt az asszonyt félreértették, aztán őt hibáztatták az egész francia királyi família minden problémájáért. Ahogy maga Miss Nightingale egy jelenlegi hercegnő gondjait juttatta az eszembe.
Minden szobának saját erkélye van, mely a lombos fügelugasra és a teraszra néz, és tökéletes kilátást nyújt a Földközi-tengerre. Ha a lakó akarja, kihajolhat az ablakon, és leszedheti az érett fügét. Amikor beleharap a napsütéstől még meleg gyümölcsbe, az édes lé lefolyik az állán.
Néhány szobában az ágyak aranyozottak, és damasztkárpitúak, amitől ezek a helyiségek valahogy inkább egy vidéki bordélyt idéznek, mint tengerparti villát, de ez bizonyos bájt kölcsönöz nekik. A többi szobába egyszerű, fehérre festett, falusi vaságyat tettem fátyolszövettel bevonva, így ha az ember az ágyban fekszik, és a tenger halk mormolását hallgatja, azt képzeli, hogy a trópusokon van.
A hálószobák egyébként nagyon egyszerűek. Mindegyikben áll egy asztal az ablaknál. Rajta sárga ernyős lámpa, előtte kényelmes szék, alatta puha szőnyeg. A kis, provencecsempés fürdőszobában a szappan helyi olívaolajból készült, finom verbénával illatosítva a szabadban megszáradt ágyneműhuzat a nap meg a szél illatát árasztja, az éjjeliszekrényre helyezett virágcsokor pedig az erdei szamócáét.
Néha meglátogat bennünket egy csalogány vagy feketerigó, mely utóbbinak szerintem szebb az éneke. Szeretném remélni, hogy ettől a már félálomban lévő vendégek szorosabban ölelik egymást, mert biztosan nincs romantikusabb, mint a csalogány énekét hallgatni, miközben az ember a hűvös ágyban fekszik, és a magas, szélesre tárt ablakon beáramlik a tengeri fuvallat. Hallgasd csak - hallom szinte az elragadtatott szerelmes suttogását, miközben átöleli aszszonya forró, barnára sült testét, és szeretik egymást.
Újra a teraszon vagyok, amely egyben a Riviéra Hotel középpontja és találkozóhelye. Kopott terrakotta kövezet, patinás vaskorlátok a virágzó gyümölcsfák alatt, ódivatú, kerek lámpaburák, és ráadásul vastag fügefalevél baldachin.
Amint végignézek a lenti homokos ösvényre nyúló, színes növényfonadékon, az egyetlen szó, amely eszembe jut, az, hogy elbűvölő. Az ösvény végén nagy szikladarabok halmozódnak, és fa lépcsősor vezet le az öbölhöz. Pontosan fölötte áll az én kis házam, a szálloda miniatűr, földszintes változata, amely ugyanolyan fakó rózsaszínű, amelyen ugyanolyan magas, ezüstös zsalugáterek keretezik az ablakokat, és amelynek az elejéhez apró veranda tartozik. A tenger gyakorlatilag az ajtómat nyaldossa, és alvás közben elringat a hullámok nyitott ablakon beáramló, megnyugtató csobogása.
Miközben a saját kis házikóm, Kapirga és magányos álmaim felé tartok a homokos ösvényen, leszakítok egy jázminágat, és a hajamba tűzöm. Hát csoda, hogy imádom ezt a helyet?

13. FEJEZET

éjszaka fülledt, ragacsos hősége előre jelezte a nyári vihart. Kibújtam a ruhámból, és lezuhanyoztam. Öt perccel később, több fokkal hűvösebben már az ágyban voltam.
Tágra nyitott szemmel feküdtem, félrehajított takaróval, mereven, akár a haptákban álló katona, s a félhomályban a régi, kékre festett mennyezeti gerendák, köztük meg a sárgára

vakolt részek homályos alakzatait néztem. Kapirga a párnámon mocorgott, halkan kotyogott, és csőrével időnként megérintette a hajamat. Örültem, hogy ott van.
Képtelen voltam elaludni. Túlságosan nyugtalan, túl zavarodott, túl magányos voltam. Kipattantam az ágyból, a nyitott ablakhoz ültem, és az ablakpárkányra hajoltam. Még éreztem rajta a napsütés melegét, fejemet a karomra hajtottam, hallgattam a dörgés távoli moraját, a tenger halk sóhajtozását, és arra gondoltam, milyen szerencsés vagyok, hogy ilyen gyönyörű helyen élhetek. Emlékeztettem rá magam, hogy ezt Patricknak köszönhetem.
Gondolom, most azt hiszik, én is úgynevezett kakukkfióka vagyok, részben azért, mert amikor gyerek voltam, soha nem volt igazi otthonom. A papa anyagi hullámvasútja miatt folyton költöztünk az egyik hónapban tehenészlány voltam egy farmon, a következőben városi iskolásként küzdöttem, hogy mielőbb jó barátokra tegyek szert. Olyan sok különböző lakásban laktunk, hogy össze se tudnám számolni. Olyan hely után áhítoztam, amit a sajátomnak nevezhetek.
Anyám egy reggel egyszerűen összepakolt és elment, engem pedig hatévesen otthagyott. Ö gúnyosan csak Sármőr úrnak nevezte apámat, és igaza is volt, tényleg ő volt Sármőr úr, de én akkor is imádtam. Csüggtem rajta és minden egyes szaván, büszkén néztem fel az én jóképű apukámra, aki a meglépett anyámmal ellentétben mindig megjelent a szülői értekezleten, elbűvölte az összes anyukát, bátortalanul mosolygott, és fürkészve nézett a szemükbe. Vajon mit keres? - tűnődtem. Csak jóval később jöttem rá, hogy választ vár arra a kérdésre, hogy igen vagy nem.
Miután anya elment, valahogy mindig én gondoskodtam a papáról ahelyett, hogy fordítva történt volna. Vigyáztam, hogy időben odaérjen a találkozókra szóljon a bébicsősznek és mindig legyen elég tej a müzlihez.
- Itt balra kell fordulni - szóltam rá a kocsi hátsó üléséről, mert már hatévesen rájöttem, hogy a tájékozódási képessége a nullával egyenlő. - Nyolcra az iskolában kell lennem - figyelmeztettem. Vagy - Mi lesz ma este vacsorára, papa? - Tudtam, hogy ha nem szólok, megfeledkezik róla, és már megint házhoz szállított pizzát eszünk. Még egy kisgyerek is szörnyen torkig tud lenni a pizzával.
Akár Sármőr úr volt, akár nem, én csodáltam, és természetesen minden férfit hozzá hasonlítottam. Túl későn jöttem rá, hogy nem ő a legjobb mérce.
Amikor Patrickkal találkoztam, éppen életem sebezhető korszakába érkeztem. Illetve mindig abban voltam. Biztos vagyok benne, hogy egy terapeuta azt mondaná, ennek a gyerekkoromban keresendő a gyökere, csak józan paraszti ész kell hozzá noha természetesen a józan ész soha nem gátolt meg benne, hogy a nem megfelelő férfiba szeressek bele.
Épp kimásztam egy két éven át tartó Odüsszeiából, melyet egy moziszínésszel folytattam az odüsszeia az egyetlen szó, amely megfelelően leírja azt a hosszú, küzdelmes utat, amikor erre a következtetésre jutottam. A színész még csak készült színésznek, amikor megismerkedtünk, aztán egyre feljebb mászott a szamárlétrán kis szerep egy kis filmben aztán újabb, hosszabb szerep és hamarosan ifjú színésznőket kísérgetett filmbemutatókra és partikra, felbukkant a People magazinban és a pletykalapokban. Még a szerelemtől elvakultan is rájöttem, hová vezet mindez egyáltalán sehová -, és véget vetettem neki.
Az őszinte fájdalom gyötrelmében úgy döntöttem, hogy igaz szerelem nem létezik. Mítosz csupán, amelyet a regények és mozifilmek kedvéért találtak ki, és amelyet a szonetteket író költők és a slágerszövegírók agyaltak ki. Az igaz szerelem nem létezik. Örökre eltűnt az életemből. És akkor találkoztam Patrick Laforét-val, és fejest ugrottam bele. Tágra nyitott szemmel, hanyatt-homlok. Ahogy az meg van írva. Már megint.

14. FEJEZET

Házasságunk első éve olyan volt, mint a mesében, és Patrick gondoskodott róla, hogy mindennap úgy érezzem magam, mintha még mindig a mézesheteinket töltenénk.

Bárcsak meg tudnám magyarázni, miért szeret ki egy férfi egy nőből. Patrick esetében ez igen gyorsan történt. Egyik nap még nevetgéltünk, és kézen fogva sétáltunk végig Eze, a Cap-Ferrat fölött épült falucska meredek utcáin, ahová azért mentünk, hogy egy becses szabadnapot töltsünk el a szálloda felújítása közepette. A következő pillanatban már egyedül ment Saint-Tropez-ba, s csak annyit vetett oda: majd jövök, chérie.
Egy éven át szeretkeztünk reggel, délben, este és minden adandó alkalommal, amikor a munkások nem voltak a közelünkben, és némi magányt lophattunk egyelőre befejezetlen kunyhónkba. Aztán egyszer csak nem szeretkeztünk már olyan gyakran. Mintha Patrick eloltotta volna a villanyt, és otthagyott volna a félhomályban, ahol azt találgattam, miért, hogyan és micsodát.
Először természetesen egy nőre gondoltam. Elvégre Patrick mellett egyetlen nő sem mehetett el anélkül, hogy megnézte volna, és ritka volt az olyan, aki ellenállt a tekintetének meg a szelíd vonzerejének.
Arról se feledkezzünk meg, hogy amikor Patrick megismert, én egyszerű, kerek szemű, karamellszín hajú, külvárosi szakácsnő voltam, ő pedig francia, jóképű, gazdag legalábbis akkor azt hittem, ráadásul világfi. Azt hiszem, egyetlen nap sem múlt el úgy, hogy meg ne kérdeztem volna magamban, miért csípett fel és vett feleségül.
Azért nem volt olyan szörnyű. Úgy értem, voltak időszakok, amikor egy-két napra újra minden tökéletes volt, Patrick a régi önmagát adta, flörtölt, nevetgélt, élvezte az életet, és élvezett engem. Provence hegyei közé utaztunk egy aukcióra, Orange-ba, vagy még távolabb, Burgundyba, ahol egy éjszakát töltöttünk egy hatalmas, átalakított kastélyban, és élveztük a fényűzést. Olyan távol esett ez a Riviéra Hotel átmeneti állapotát jellemző káosztól, mintha másik világba csöppentünk volna, és legnagyobb meglepetésemre egészen más nővé váltam, elfeledkeztem a gondokról meg a problémákról, és csak a pillanatnak éltem. Fogtuk egymás kezét, árnyékos lugasokban csókolóztunk, és pazar derékaljon szeretkeztünk.
Elmentem a helyi aukciókra, és megszállottan licitáltam olyan régi cuccokra, amelyeket rajtam kívül mintha senki sem akart volna megszerezni. A kopott keleti szőnyegekre, a divatjamúlt, húszas évekbeli, márványtetejű mosdóállványra, a bolondos lámpaernyőkre a lelógó gyöngyrojtjaikkal és a harmincas évekből származó, aranyiamé függönyökre bíborszínű roj tokkal, amelyek manapság az ágyunk - az ágyam - takarójául szolgálnak, és úgy festenek, mintha valami Fred és Ginger-filmből maradtak volna meg.
Néha, a szállodánk megnyitása előtti időkben, ezeken a különleges napokon körbekocsikáztunk, és találtunk egy különös kis birkafarmot a sisteroni hegyek között. Ott töltöttük az éjszakát az eresz alatt kuporogva, hallgattuk a birkák bégetését és az eső kopogását a tetőcserépen. Vagy megálltunk egy parányi szállónál, amelynek alig volt pár szobája, és a kis étteremben úgy ettünk, mint a királyok, aztán üzekedtünk, akár a nyulak, mintha ez a szédítő világ soha nem érne véget.
Vajon Patrick szeretett-e igazán valaha, akár akkor is, amikor szeretkezett velem? Ez a kérdés örökké üldözni fog.
Szeretném hinni, hogy a maga módján szeretett, de ez sajnos nem volt elég. És végül az én szerelmem sem bizonyult elégnek. Azért még mindig érdekel, hol lehet Patrick, mi van vele, kivel van. Lelkem mélyén azt hiszem, egy olyan nővel van, aki fiatalabb, szebb, gazdagabb nálam, és ki tudja elégíteni anyagias szívének minden vágyát. Ami, mint már mondtam, nem jelenti azt, hogy rossz ember - csupán rossz férj.
Hát, így állunk felfedtem Önök előtt az én zaklatott szívemet - már ami megmaradt belőle. Az elmúlt hat hónapban önálló életet éltem, vezettem az én kis szállodámat, gondoskodtam a vendégeimről, minden este finom ételeket készítettem, és elfoglaltam magam, hogy ne legyen időm Patrickra gondolni.
Igazán a téltől félek, amikor vendégeim visszatérnek a saját világukba, én pedig itt maradok egyedül az apró félszigeten. Hallgatom a szibériai sztyeppékről érkező misztrál hangját,

amely átsüvölt a Rajna-vidéken, egyre gyorsul, majd a házikómhoz ér, megzörgeti az ajtókat meg az ablakokat, átsüvölt a fenyők közt, és ágyúlövésszerű hanggal dönti el a nehéz dísznövénycserepeket, amitől a bensőmben uralkodó néma elhagyatottság még elviselhetetlenebbé válik.
Nem lesz többé szezonja a hideg rosénak, helyette meggyújtom a kandallóban az almafarönköket, és imádkozom, hogy a szél ne fújja vissza a füstöt. Kamillateát főzök, amely állítólag megnyugtatja felborzolt idegeimet, és talán készítek néhány vigasztaló pirítóskatonát lágy tojással, ami mindig az apámra emlékeztet. Gyerekkoromban mindig ezt készített nekem, ha rosszul éreztem magam. Később, az ágyban Kapirga odabújik a nyakamhoz, időnként a fülembe csíp, és újabb hosszú éjszakát vészelünk át együtt.
Említettem már, mennyire nem akartam ezt? Mondtam már, mennyire dühös vagyok Patrickra? Szóvá tettem már, hogy mennyire nem tudok mit kezdeni az eltűnésével, azzal, hogy nem tudom, hol keressem, vagy kitől kérjek segítséget? íme, az igazság: az egész dologból csupán három jó dolog derült ki. Az első, hogy még mindig hinni akarom, Patrick valaha szeretett. A második, hogy már nem vagyok belé szerelmes. És a harmadik, hogy még mindig megvan az én igazi igaz szerelmem: a Riviéra Hotel.

15. FEJEZET

A csöndet megtörte egy autó hangja, amely a kavicsos parkolóba hajtott. Meglepetten pillantottam az órámra. Mindjárt éjjel kettő. Az embertelen Mr. Falcon kivételével valamennyi vendég otthon volt, Falcon pedig Harleyval járt.
Csapódott az autó ajtaja, aztán nehéz léptek csikorgását hallottam, amint a homokos ösvényen a kunyhóm felé közeledett valaki.
A félelem végigkúszott a hátgerincemen. Késő éjjel volt, mindenki aludt, és én egyedül voltam. Távoli sikolyomat nem hallaná meg senki a sűrű oleander- és loncsövényen mögül. Hirtelen úgy átjárt a félelem, hogy a saját szívdobbanásaimat is hallottam. Az ajtóhoz rohantam, rátoltam a reteszt, visszaszaladtam, becsuktam az ablakot, megragadtam a telefont... Hívom a rendőrséget. Mennyi idő múlva is érhetnek ide? Öt perc? Tíz? Tizenöt?... Jaj, istenem, az már késő.
A gyöngyfüggöny zörögni kezdett, amikor félrehúzták, aztán kopogtak. Igyekeztem teljesen csöndben maradni, és reméltem, hogy bárki jött is, azt hiszi, senki nincs itt, és egyszerűen elmegy... végtére is nincs itt semmi, amit érdemes lenne ellopni... De szoktak a betörők kopogtatni?
- Madame Laforét - szólalt meg parancsolóan egy francia hang. - Kérem, nyissa ki. Rendőrség.
A rendőrség. Éjjel kettőkor? Máris a zárral és a retesszel matattam. És akkor a szívem elnehezült, akár a kő. Nyilván Patrickról van szó, gondoltam. Megtalálták Patrickot.
Kinyitottam az ajtót, és néztem az engem vizsgálgató, nagydarab férfit a nyűtt panamakalapjában meg a gyűrött, fehér zakójában. Inge felső gombjai nyitva voltak, és lazán megkötött, sárga nyakkendője alól kikandikált sűrű, fekete mellszőrzete. Nem tűnt rendőrnek, és én gyorsan visszahúzódtam az ajtó mögé. Aztán észrevettem mögötte a két egyenruhást.
Összekulcsolt kezemet a szívemre szorítottam, akár egy szappanopera hősnője.
- Mi történt?
A nagydarab levette az ütött-kopott kalapot, és a melléhez emelte.
- Madame Laforét - mondta -, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Claude Mercier felügyelő vagyok a marseillerendőrségtől. Az urak a munkatársaim a körzetből. Beszélnem kell önnel.
A marseille-i rendőrségtől? Nem lehet jó hír. Kitártam az ajtót, és ők beléptek mellettem. Parancsolóan férfias jelenlétük mintha minden levegőt kiszorított volna a csinos kis szobából.

Nem kaptam levegőt... Bármi történhetne, mondtam magamban, és elgyengült lábbal rogytam a kanapéra. Bármi... De ezek a. jó fiúk, ezek az én oldalamon állnak... igaz?
- Vous permettez, madame? - Mercier felügyelő odahúzott egy széket. Leült velem szemben, előrehajolt, könyökét terjedelmes térdére támasztotta, és ujjai közt forgatta a panamakalap peremét. Az arcomba bámult.
Amikor már nem bírtam tovább elviselni a hallgatását, kitört belőlem.
- Az isten szerelmére, mit keresnek itt éjjel kettőkor? Mi történt? Patrickról van szó?
A felügyelő óvatosan a térdére helyezte a kalapot. Sóhajtva hátradőlt, összekulcsolta a kezét, és lassan malmozni kezdett a hüvelykujjával.
- Madame Laforét, megtalálták a férje kocsiját, az ezüst
Porsche Carrarát Marseille külvárosában, egy elhagyatott garázsban. - Felemelte a kezét. - Nem, madame, a férje nem volt a járműben. A porschét éppen törvényszéki szakértők vizsgálják, ahogy mondani szokták, sűrű fogú fésűvel, és keresik az... - Hangja drámaian elmélyült. - ...Az erőszak nyomait.
Az utolsó, halkan kimondott szavak visszhangot vertek az agyamban. Mercier felügyelő hirtelen kedves lett.
- Madame Laforét, mondjon el a férje eltűnéséről mindent, amit tud. A saját, jól felfogott érdekében. És természetesen, madame - hajolt felém összeesküvő módjára, és olyan halkan suttogott, hogy csak én hallhattam -, én személyesen fogok gondoskodni önről. Odafigyelek rá, hogy jól bánjanak önnel, hogy tiszteletet tanúsítsanak. - Pillantása összekapcsolódott az enyémmel. - Elvégre egy olyan nő, mint ön, egy lady...
Tehát ezért jött ide a rendőrség éjjel kettőkor. Azt hiszik, megöltem a férjemet. Mercier felügyelőtől kedves volt, hogy lehetőséget adott a beismerésre.
- Már elmondtam a rendőrségnek mindent, amit tudok - mondtam hirtelen óvatosan. Mercier fekete szemöldöke egyenes vonallá futott össze.
- Azt akarja mondani, hogy nem tud semmit? Hogy a férje egy szép reggelen egyszerűen elment, és többé nem jött vissza?
Bólintottam, és éreztem, hogy az izzadság jegesen siklik lefelé a lapockám között. Azután így szóltam:
- De most, hogy megtalálták a kocsiját, nyilván képesek lesznek kinyomozni, hol van. Ön meg a törvényszéki kollégái.
A nyomozó felemelt keze újra elhallgattatott.
- A törvényszékiek a halállal foglalkoznak, Madame Laforét.
Tátott szájjal bámultam rá.
- Hogy érti ezt? Hol a férjem?
Mercier nehézkesen talpra kászálódott. Nyomában az egyenruhásokkal az ajtóhoz sétált. Amikor kinyitotta az ajtót, hallottam, hogy a mennydörgés már közelebbről morajlik. Megfordult, és rám nézett.
- Azt reméltük, ön megmondja nekünk, Madame Laforét - mondta. - Hisz ön látta utoljára, és önt gyanúsítjuk az esetleges gyilkossággal.

16. FEJEZET
Miss N.

Mollie Nightingale sem tudott aludni, és a Lolával folytatott beszélgetést okolta emiatt. Hiba volt Tomot emlegetni.
Mindig ez történt: feltört a tudatalattijából, és visszajött hatalmasabban, mint életében - és kétszer olyan holtan.
Tom olyan férfi volt, aki veszélyesen élt, és ahogy megjósolta, erőszakos halált halt.
- Butaság - intézte el a férfi szemtelen ajakbiggyesztéssel a felesége félelmét, miközben a nagy mahagónikeretű tükör előtt állt, amely Mollie apjáé volt, és a nyakkendőjét kötötte. Ez

mindig csíkos selyemből volt, legalább kéttucatnyi ugyanolyan stílusút, de különböző színűt tartott belőle.
Minden reggel Mollie feladata volt, hogy kiválassza a nap színét, és ez örömmel töltötte el, mert úgy érezte, így, ha csak kicsit is, de valamelyest a férfi életének részévé válik.
Tudta, hogy ostobaság, de ez már csak így volt köztük.
Tom rendíthetetlenül kemény nyomozóként élte az életét a Scotland Yardon, és az a hír járta róla, hogy keresi a veszélyt. Miss Nightingale pedig kifinomult iskolai tanítónőként élt, egy neves londoni leányiskolát vezetett, ahol a nyugalom és az illem volt a jelszó, és a legszörnyűbb bűn a mosdóból szivárgó cigarettafüst vagy - ami még rosszabb a puskázás dolgozat közben.
Tom és az ő élete nem is különbözhetett volna jobban, és akár az idegen bolygóról érkezett lények, óvatosan találkozgattak Mollie apró londoni lakásának semleges területén és - amikor a munkamániás Tom már nem hivatkozhatott a hétvégi munkára, s Mollie gyakorlatilag rákényszerítette Mollie kedvenc helyén, Blakelys falvának szintén apró kunyhójában.
Miss Nightingale legtöbbször mégis egyedül töltötte a hétvégéket a kunyhóban, szívta magába a békét meg a nyugalmat, és sokszor, miközben szenvedélyesen kertészkedett, a sűrűn szitáló eső bemosta szerelmi és érzelmi tartalékait amelyeket nem tartott fenn Tom számára - a nehéz, barna földbe, amelyben a legegyszerűbb mezei virágokból is szépséges kertet hozott létre. Bokrot formázott a százszorszépekből, hatalmas szarkaláb- és hortenziaszigeteket ültetett tavaszi kankalint hintett a citromfák alá, igazi, ódivatú, fakósárga kankalint. Ez a nagy nyaláb aranyliliom után nyílt, amely Mollie-t valahogy mindig arra késztette, hogy a Tom szerint giccses Wordsworthöt idézze:
- Egy sereg aranyliliom - mondogatta a tavaszi aranytelért csodálva, miközben számos réteg blúzzal és kötött kardigánnal védekezett a hideg szél ellen. Úgy gondolta, Wordsworth pontosan megragadta a lényeget. Aztán eljött a nyár, és kinyílt az örömök öröme, a rózsa, különösen a kúszó fajta, a Gloire de Dijon, amelynek hatalmas, káposztafejszerű virágai halvány barnássárga színűek voltak, citromsárga és barackszín árnyalatokkal, az illatuk pedig egy csodás nyári reggelen elbódította az embert. És az aranyeső, amely nevéhez híven reszketve csillogott aranyos elhagyatottságában a kunyhó mézszínű falainál.
Szabó Lőrinc fordítása.
- Nehéz növény - mondta Tom a Gloire de Dijonról de akár egy gyönyörű nő, megéri a figyelmet. - Ilyenkor Mollie eltűnődött, vajon mi a csudát tud Tom a gyönyörű nőkről, akiknek figyelemre van szükségük. Hosszú pillantást vetett a férjére, akivel immár öt éve voltak házasok későn találtak egymásra, Mollie az ötvenes éveiben járt, a férfi pedig pár évvel fiatalabb volt nála, és azt fontolgatta, milyen lenne fiatalnak és gyönyörűnek lenni, hogy a jóképű és veszedelmes Tom Knight körüludvarolja.
Az ő lovagja, a herceg hófehér paripán, ahogy akkor nevezte, amikor Tom - néhány ital után egy Kings Road-i sörözőben - végül felvetette, hogy talán össze kéne kötniük az életüket.
- Természetesen nem pont a derekunknál fogva - tette hozzá tréfálkozva. - Elvégre megvan a magam élete, és neked is megvan a tiéd. De nekem úgy tűnik, Mollie, hogy nagyon jól kijövünk egymással. Ismerjük egymást pár éve, és te pontosan az a nő vagy, akire nekem szükségem van.
Mollie mosolygott, és rózsaszínűre pirult, ami Tom szerint illett a ruhájához. Két hónappal később azon kapta magát, hogy - mint előszeretettel emlegette - eljegyezték egymást ezzel az életunt pasassal, akinek a szeme elárulta, hogy már mindent látott, sőt még egy kicsit annál is többet, és akinek feszes, szikár arcán olyan kifejezés ült, amely azt sugallta, jobb, ha nem kekeckedsz vekni, haver, okosabb, keményebb és erősebb vagyok nálad.
Mollie a Blakelys-birtokon nőtt föl, de miután az adóhatóság emberei beszedtek a részükéi, Miss Nightingale-nek mindössze a kertész régi házikója ui.ii.kIi meg, amelyet telezsúfolt a blakelysi Nightingalc-ek különleges múltjának kincseivel.

Ebben a régi házikóban töltötték lómmal a mézesheteket, és ez lett az ő igazi otthonuk. Aztán végül az őotthona. Egyedül.
Miss Nightingale sóhajtva felült a Riviéra Hotel MarieAntoinette nevű szobájának kényelmes ágyában, és határozottan visszaterelte gondolatait a másnapi terveire. Mik is ezek a tervek pontosan? - tűnődött, miközben rózsaszínű bársonypapucsba bújtatta kövér lábfejét, és rózsaszín pamutköpenyt vett a levendulaszín Marks Spencer hálóing fölé. Elmosolyodott, eszébe jutott Tom, aki szerint a kedvenc pasztellszíneiben nyári kertre emlékeztet, és hogy később gyakran aggasztotta, vajon a férfi bóknak szánta-e e kijelentését.
Nehéz volt Tom gondolataiban olvasni, legalábbis eleinte. Később megnyílt előtte. Élvezte az asszony egyszerűségét, mint mondta, a nem túl bonyolult, átszellemült gondolkodásmódját, és ekkor kezdte el megosztani vele a másik, nyomozói életét. Az igazi életét, ahogy ő nevezte.
Mollie élete természetesen sokkal izgalmasabb lett, amikor megismerte a férje munkáját.
A házikóban egy csikorgóan hideg téli estén, a kandallótűz előtt, a vacsora utáni konyak mellett csalta ki belőle az első történetet a legutóbbi esetéről.
- Igazi, rágós falat - mondta a férfi aggodalmasan, mert különösen hátborzongató gyilkosság volt, és hiányzott a kulcs a megoldáshoz. Ráadásul egy gyerek is áldozatul esett, és minden zsarut felháborít, ha ilyen perverziókkal kellett foglalkoznia. - Folyton az ártatlanság elvesztése jár az eszemben - mondta Tom, nagy kezében szorongatta a konyakos poharat, és a kandallóban táncoló lángokba bámult. - Nem tudom kiverni a fejemből, min mehetett keresztül a szegény kis teremtés, mielőtt az a vadállat megölte.
- Honnan tudod, hogy férfi tette? - kérdezte Mollie
csöndesen. Tom megfordult, ránézett, a szeme résnyire szűkült.
- A francba, Mollie, tudod, mit? Te egy átkozott zseni vagy. Elnézést a káromkodásért. - Felállt, lebonyolított egykét telefonhívást, a vállára vetette az anorákját, elköszönt, közölte, hogy majd valamikor jön, és régi, zöld Land Roverjén elhajtott a fagyos éjszakában az 4-es és London felé.
Kiderült, hogy a gyereket az anyja ölte meg a barátjával, és azután Tom gyakran mesélt Mollie-nak a bonyolult esetekről. Az asszony sokat megtudott az erőszakos bűncselekményekről, a gyilkosokról, a nemi erőszakról, a bandaháborúkról, olyan dolgokról, amelyekről korábban csak az újságban olvasott. Tómnak pedig nagy segítségére voltak az asszony világos gondolatai és egyszerű érvei. Egy darabig.
Miss Nightingale sóhajtva kinyitotta az apró, erkélyre nyíló zsalugátert, és kilépett a tikkasztó éjszakába. Villámok cikáztak át az égen, és a nyíló jázmin nehéz illata betöltötte a levegőt. Cotswoldsban nem tudott jázmint nevelni, legalábbis piciny kertjében nem úgy gondolta, a virág egyszerűen nem tűri, nem szereti a fagyos éjszakákat, így most különös élvezettel szívta be az illatát, és látta a fehér szirmok ragyogását a sötétben.
Az ő szobája volt a szállodában a legkisebb, és mivel az árnyékos oldalon helyezkedett el, és ezért sötét volt, Lola sárgára festette. Kankalin árnyalatúnak szánta, de kiderült, hogy sokkal inkább hasonlít a tojássárgájára. A szoba berendezését kényelmes, vaskeretes franciaágy, fátyolszerű függöny, egy pár tengerkékre festett, össze nem illő éjjeliszekrény és egy világosra pácolt, falusi fenyőfa szekrény alkotta, amelyet Lola az egyik vidéki régiségbeszerző körútján talált.
Az ablak mellett, a kisasztalon üvegkancsó, pohár, egy halom könyv és Miss N. kötése - most még csak egy hosszú csík, de téli sál lesz, amelyet Lolának szánt búcsúajándékul.
Az ablak közelében kényelmes, kék bársonykárpitozású szék állt, és két, házi készítésű lámpaernyővel felszerelt csinos lámpa egészítette ki a berendezést. A szálloda legolcsóbb szobájának számított ez, mert sarokszoba volt, és a parkolóra nézett. Nem mintha Miss N. ezt hiányosságnak találta volna. Hisz a kavicsos terület fölé kifeszített gyékény, amely a vendégek járműveit védte a naptól, és amelyet mélykék hajnalkával futtattak be, kellemes

látványt nyújtott. Ráadásul, ha mint most is, egy kicsit nyújtogatta a nyakát, akkor vethetett egy pillantást a tengerre, és a még mindig ott horgonyzó kis hajó zöld és vörös jelzőfényeire.
Arra gondolt, milyen csodás lehet a fedélzeten, amikor a hullámok nyaldossák a hajóablakot, és a tenger olyan lágyan ringatja az embert, mint bölcső a kisdedet. Milyen nyugodt, békés és csöndes lehet rajta az élet. Ám ekkor hirtelen fényszóró világította be az ösvényt. Hatalmas, fekete autó vágódott a parkolóba, és épp az ablaka alatt fékezett csikorgó kerekekkel.
Miss N. visszahúzódott nem akarta, hogy meglássák papucsban és fürdőköpenyben, a gondosan becsavart fürtjeit védő hajhálóban. Különben is ki lehet az, aki ilyen későn érkezik? Az autónak marseille-i rendszáma volt, és bizonyosan nem tartozott egyik vendéghez sem.
Kicsapódott a hátsó ajtó, és gyűrött, fehér zakós, túlsúlyos férfi szállt ki szemébe húzott, széles karimájú panamakalapban. Nem csukta be az ajtót a feladatot a két egyenruhásra hagyta, akik gyorsan kicsusszantak utána. Egy pillanatra megállt, majd sikerült eligazodnia, egy mordulással intett az egyenruhásoknak, hogy kövessék, és Lola házikója felé lépkedett a homokos ösvényen.
Miss N. döbbenten levegő után kapkodott. A rendőrség! Ilyen éjszakai órán csakis hivatalos ügyben jöhettek. Csak Patrickról lehet szó.
Az erkélyen álló fehér nádszékbe rogyott, utánuk nézett, várt, és tűnődött. Hosszú idő telt el, mire visszajöttek, és amikor meghallotta a lépteiket, kihajolt az erkélyen, hogy jobban lássa őket. A nagydarab felemelte a fejét, és egyenesen ránézett.
- Egek! Jaj, istenem! - mondta magában, egészen a falig hátrahúzódott, és elpirult zavarában. Aztán eszébe jutott Tom, és hogy ez a petyhüdt arcú, túlsúlyos, izzadó nyomozó a fehér kabátjában meg a panamakalapjával a nyomába sem jöhet, ezért kihúzta magát, csöndesen visszament a szobájába, és behúzta maga mögött a zsalut.
Megvárta, amíg az autó hangja elhal a távolban. Lola egyedül van, gondolta. Isten tudja, mit mondhattak neki.
De abban biztos vagyok, hogy Patrickról van szó. Lehet, hogy megtalálták... vagy ami még valószínűbb, hogy a tetemét találták meg.
Szorosan összefogta magán a rózsaszínű köntöst, kinyitotta az ajtót, és végigosont a folyosón. Lement a lépcsőn, ki a főbejáraton, és a papucsában halkan lesietett az ösvényen Lola lakához.
A sűrű oleandersövényhez érve Miss N. megtorpant.
Nem látott fényt. Nem szűrődtek ki hangok a házból. Habozott, gondolkozott. Talán kopognia kéne, és azt mondania, csak én vagyok az, Lola, Mollie Nightingale, és tudni szeretném, minden rendben van-e?
Megint sóhajtott, megcsóválta a fejét, aztán megfordult, és lassan visszasétált a kerten át. Érezte a csontjaiban, hogy valami rossz történt. Márpedig az ő öreg csontjai tudtak
már egyet s mást a bajokról.
Megfordult, és vetett még egy pillantást a tengerparton álló, elsötétített házra. Csupán az öbölben horgonyzó kis hajó zöld és piros fényei világítottak.

17. FEJEZET
Lola

Valahányszor megpróbáltam lehunyni a szememet, a szemhéjam automatikusan felpattant. Újra csak a mennyezetet bámultam, és a gerendák közötti közöket számolgattam a pirkadati fényben. Nyilván tudják, milyen kérdéseket tettem fel magamnak újra meg újra, ahogy csigalassúsággal teltek-múltak az órák. Azt kérdezgettem, hol, miért és kicsoda. Különösen pedig azt, hogy miért éppen én. Miért gyanúsít a rendőrség azzal, hogy közöm van a férjem eltűnéséhez?
Csak azt tudtam biztosan, hogy Patrick soha nem hagyná a Porschét holmi marseille-i garázsban. Az a kocsi volt a névjegye, a második énje. Patrick gazdag délfrancia aranyifjúnak

érezte magát abban az ezüst Porschében. Nem mondott volna le könnyedén erről az életérzésről.
Ötkor otthagytam a forró, összegyűrt ágyneműt, összefont karral, lehajtott fejjel az ablakom előtti teraszra léptem, és alig vettem észre, ahogy a gyönyörű hajnal opálos, majd gyöngyházfényű, aztán akvamarin és végül napsütötte arany színárnyalatra vált. Csak a fakó terrakotta padlócsempét láttam, meg a hosszú, barna lábfejemet a megkopott, vörös körömlakkal. Szigorúan figyelmeztettem magam, hogy igazán elkelne már egy pedikűr, aztán döbbenten ingattam a fejemet, amiért képes vagyok most ilyen hétköznapi dolgokkal foglalkozni.
Végignéztem a kis öblön, szerettem a kora reggeli, aranyszínű csöndet. A fekete hajó még ott horgonyzott, lágyan ringatózott a szélborzolta tengeren. Eszembe jutott a Pucér Pacák és a hedonista élvezet, amellyel a vízbe vetette magát. Nyújtózkodó, izmos testére gondoltam, ahogy a fejét a szél és a nap felé fordította. Aztán eszembe jutott vékony, szőke, fiatal és gyönyörű barátnője is.
Sóhajtva mentem vissza, irigyeltem gondtalan életüket, miközben az én szállodám tele volt vendégekkel, akikről gondoskodnom kellett, éttermet kellett vezetnem meg kellett terveznem az étlapot be kellett vásárolnom a piacon kávét kellett főznöm, és croissant-t kellett sütnöm. Nem engedhettem meg magamnak, hogy elmerüljek a gondjaimban.
A zuhany alatt hagytam, hogy a hideg víz végigfolyjon a bőrömön, és felébresszen. Pillanatok alatt rózsaszín vászonsortot öltöttem hűvös fehér blúzzal, a most már igazán pedikűrre érett lábfejemet szalagos saint-tropez-i saruba bújtattam, amelyet a bokánál kell megkötni, és eltűnődtem, egyáltalán minek vettem meg. Mint minden mást a ruhatáramban, ezt is út közben szereztem be, vagy a saint-tropez-i piacra menet, vagy onnan jövet, vagy egy őszi kiárusításon, ezért egyetlen ruhadarabom sem illett a többihez.
Megráztam karamellszínű hajamat, hogy kicsit megszáradjon, és későn jutott eszembe, hogy UV-krémet kellett volna használnom, ezért gyorsan bekentem a szabadon maradt testrészeimet, aztán megragadtam a kocsikulcsot.
Kocsi! Röhögnöm kell! Csak annyiban hasonlított Patrick Porschéjára, hogy ez is ezüstszínű volt. Különben ósdi és kicsi. Sőt parányi. Őskori Deux Chevaux, amelyet annak idején szardíniásdoboznak csúfoltak, mert olyan, minthl beledughatnád a kulcsot, és lecsavarhatnád vele tcti ji Nem is igazi autó, csak egy lapos dobó, póni in rJ kora reggeli piacra járáshoz, de máshoz nemigen. Akkoriban, amikor Patrick és én összeköltöztünk, tökéletes járműnek tűnt, mert minden pénzünket az álomhotelbe öltük.
Emlékszem, amikor felfedeztem a macskaköves utcán parkoló kocsit Ramatuelle-ben, a szélvédőjére ragasztott A Vendre feliratú táblával, naivan azt mondtam, lássuk, mennyit tudunk így megspórolni. És ha eltekintünk a szerelő havi számlájától, majdnem igazam is volt. Csak Patrickot felejtettem ki az alacsony költségvetés szigorából.
Természetesen, ha akartam, az enyém lehetett a szardíniásdoboz. Közben ő megvette magának a szuperautók kategóriájának állovasát. Csak most kezdem gyanítani, milyen ostoba voltam. Ma is az vagyok. Talán.
Az egyetlen hely, ahol nem vagyok fajankó, a konyha. Ott tudom, hogy én irányítok. Marit, aki már előttem megérkezett, üdvözlésre emelte lisztes kezét, közölte, hogy már megfőzte a kávét, és folytatta a csinos félkörök kiszaggatását a croissant-tésztából.
A sülő tészta és a frissen főtt kávé illata jókedvre hangolt, és az ablak alatti hosszú asztalhoz ültem a jegyzetfüzetemmel. Némi erőfeszítéssel sikerült a tudatom mélyére száműznöm a Patrickkal kapcsolatos rossz hírt, és félretettem a nap végi békés pillanatokra, amikor egyedül leszek, szabadon járkálhatok fel s alá, zavartalanul gyötrődhetem a sorsa felett, és nyugodtan lehetek önmagam. Most azonban dolgom volt, gondoskodnom kellett a vendégeimről. Ma ők a megmentőim.

Szombat volt, egyúttal piaci nap Saint-Tropcz-ban. Ilyenkor mindig lehet finom, frissen fogott halat kapni. Azonkívül apró, aranysárga répát keresek, és kerek sajttömböt vásárolok, amelyhez a tejet Madame Auric különleges nyájának fehér kecskéi adták, és amelynek szerintem jobb a zamata, mint a többié. Felszeletelem a répát, a sajtot és az édes paradicsomot, kisvasútra emlékeztető sorba rendezem a salátaágyon úszó, krémes bazsalikomdresszingen, és ha szerencsém van, fényes datolyadarabokkal díszítem, ha nincs, akkor savanyú naranccsal vagy mazsolával.
Biztos voltam benne, hogy petrezselymet is veszek majd, melyből a nagyobbakat már csokornak nevezik, és remélem, találok finom, lapos, fehér húsú Szent Péter halát, amely egyszerűen grillezve vagy roston sütve, friss fűszerekből és citromból készült zöld mártással maga a mennyország.
Előre elképzeltem a különlegességeket, amikor még a kezemben sem voltak, de bármi mást találok, az is érdekes lehet. Megnyugtathatom Önöket, a saint-tropez-i piacon nem nehéz feladat a vásárlás, még egy szeptemberi reggelen sem.
Amikor felnéztem, Jean-Paul fejét pillantottam meg, aki elhaladt a nyitott ablak előtt. A szeme csukva, úgy tűnt, félig még alszik. Hallottam a csattanást, ahogy a biciklije nekiment a rozmaringsövénynek, amely provence-i illatokkal töltötte meg a konyhát. Egy halk merde elmotyogása után a falhoz támasztotta a biciklijét, aztán visszaőgyelgett az ablak alatt. A gyöngyfüggöny csilingelt mögötte, megállt, leporolta magát, és álmosan nézett rám meg Marit-ra.
- Bon jour, Madame Laforét, bon jour Marit.
- Bon jour, Jean-Paul - válaszoltunk egymásra pillantva, és elgondolkoztunk rajta, hol lehetett egész éjszaka, mert erősen elhasználtnak tűnt. Sóhajtottam fiatal, gondtalan, és Saint-Tropez-ban lakik. Hálás lehetek, hogy egyáltalán előkerült.
így szóltam:
- Rendben, Jean-Paul. Először is zuhanyozzon le, és vegyen tiszta ruhát, aztán terítse meg az asztalokat a reggelihez, a vendégek mindjárt itt lesznek, és kávézni szeretnének.
- Üres tekintettel bámult rám. - Gyerünk már! - mondtam ingerülten, nagyon rossz franciasággal. - Et dépéche-toi, ha jót akar magának - tettem hozzá.
Jean-Paul zsebre dugott kézzel, álmosan indult a konyha mögötti fürdőszobába.
Felhörpintettem a maradék kávémat, és megkértem Marit-t, figyeljen oda, hogy a mindenes elvégezze a dolgát, a terítést, fogtam a bevásárlólistámat, és a kocsi felé indultam, közben tettem egy kis kitérőt a portáspulthoz, hogy ellenőrizzem az aznapi érkezéseket és elutazásokat.
Egyelőre csak Oldroydék, az édes yorkshire-i nászutasok készültek elutazni. Mielőtt elindulnak, mindenképpen megölelem őket, minden jót kívánok, és megmondom, hogy remélem, újra eljönnek. Természetesen el fognak jönni a Hotel Riviérába mindig visszatérnek a vendégek.
A csinos rózsafa asztal fölé hajoltam, és szórakozottan bámultam kifelé a nyitott ajtón, amikor megpillantottam Miss Nightingale-t a szegélyénél kissé kókadt, almazöld dzsörzészoknyában, és hozzá illő, sokzsebes szafariingben.
Szandálos lábát szétvetve, áhítatosan lehajtott fejjel, hátratett kézzel állt, és Mr. Falcon csillogó vörös és krómszínű motorját csodálta. A szívére tette a kezét, és nagy, irigy sóhaj tört föl belőle. A saját bérelt kis darázssárga Vespája szinte komikusnak tűnt mellette.
Intettem, ő besétált, és hosszan rám nézett.
- Még semmi újság a férjéről, kedveském? - kérdezte.
Megráztam a fejem, körülnéztem, hogy van-e ott valaki rajtunk kívül, bár nyilvánvalóan nem volt titok, hogy Patrick elhagyott. Egyetlen elhagyás sem kapott ennél nagyobb nyilvánosságot a környéken, mióta Károly hűtlen lett Dianához: tudta az egész város és minden vendégem.

- Láttam tegnap este a rendőröket - mondta Miss N.
Meglepett pillantást vetettem rá. - Nem akartam leskelődni, kedveském - tette hozzá. - Véletlenül épp az erkélyen voltam, amikor megérkeztek. - Tétovázott, aztán folytatta.
- Remélem, nem rossz hírt hoztak, Lola.
- Megtalálták Patrick Porschéját egy marseille-i garázsban.
- Marseille-ben? De miért éppen otü
Vállat vontam.
- Átvizsgálják, mert bizonyítékot keresnek.
Miss Nightingale szeme összeszűkült, de nem fűzött hozzá megjegyzést, én pedig nem tudtam rászánni magam, hogy elmondjam neki, én vagyok Mercier felügyelő első számú gyanúsítottja.
- Épp Saint-Tropez-ba megyek a piacra - mondtam észbe kapva. - És maga?
- Arra gondoltam, ma nem töröm magam - mondta, miközben kisétáltunk az ajtón. - Talán elmegyek a piacra, veszek valami ajándékot Mrs. Wormeslynak, aki a Blakelys Armsban dolgozik. Amikor elutazom, mindig ő gondoskodik az én kis terrieremről, a kis Nellről. Megkérdeztem, elvigyem-e, de megrázta a fejét, és azt mondta, inkább a Vespával megy, hátha messzebbre is elmerészkedik.
Határozottan elhelyezkedett a nyeregben, megigazította a szalmakalapját, feljebb húzta a táskáját a karján, beindította a motort, és végigzötyögött az úton.
Várt rám a saját ezüst hintóm. Már fél órája a piacon kellene lennem. Miközben bemásztam az autóba, eszembe jutott Mercier felügyelő, aki azt mondta, törvényszéki szakértők sűrű fogú fésűvel vizsgálják át Patrick ezüst Porschéját. Hátborzongatóan rossz előérzettél gondoltam rá, vajon mit találnak.

18. FEJEZET

Jack

Jack Farrar a világgal megbékélve kószált a szombati sainttropez-i piacon, a Place des Lices-en. Fekete-fehér kutyája apró, odaadó köröket rótt körülötte, és buzgón szaglászott.
Volt valami összetéveszthetetlenül amerikai abban, ahogy a széles vállú Jack lépkedett, lebarnult, karakteres arca és a szeme körül húzódó szarkalábak tapasztalt emberre vallottak. Kétségtelenül sokat megélt arc volt. Barna haját tüskésre nyírták, a szeme olyan színű volt, mint a Földközitenger egy tökéletes napon, a Rhode Island Regatta feliratú, elnyűtt póló alatt felsejlettek teste körvonalai. Miközben sétált, a nők a szemébe néztek, és érdeklődőn rámosolyogtak. Ó félszeg mosollyal nézett vissza rájuk, és továbbsétált.
Rosszkutyával együtt szerette a francia piacok sürgés-forgását: a kutya a finom ételszag és az esetlegesen eléhajított, ízletes falatok miatt, Jack pedig a varázslatos átalakulás miatt, ahogy a piacok a hajnali órákban előkerülnek a semmiből, ahogy a motorok nyers dadogással töltik meg a csendes, macskaköves teret aztán zörögnek a vasmerevítők a macskakövön, suhog a ponyva, amikor felállítják a sátrakat.
Azután megérkeznek fényes ezüstrakományukkal a halszállító teherautók, az árusok kiabálva üdvözlik egymást, miközben művészien elrendezik az árut. Szerette, ahogy a skarlátvörös halikra bársonyosan, csábítóan virul, ahogy a kecses cukkini szépen, sorba rakva hever egymás mellett, ahogy magasra halmozzák a fényes paradicsomot, amely arra vár, hogy a kényes francia háziasszonyok válogassanak belőle.
Élvezte a nap korai melegét csupasz karján és az első csésze gőzölgő kávé enyhén keserű illatát a Café des Arts-ban, szerette a friss vajat, amelyet csak a franciák tudnak így a még meleg bagettre kenni, és boldogan majszolt, miközben figyelte a saint-tropez-i világot. Szerette nézni a keményen dolgozó helyieket, a napbarnított turistákat, az elegáns hírességeket és a sznob párizsiakat, ráadásul az egy négyzetméterre eső csinos lányok száma itt sokkal magasabb volt, mint bárhol a világon.

A csésze kávéja felé tartva átfurakodott a halak között válogató háziasszonyok és csinos bevásárlószatyraik tömegén.
Elhagyta a sajtos pultot, és elismerően szimatolta a szúrós szagokat, amikor Lola Laforét hirtelen jobbról eléje került.
A nő gyorsan hátralépett, előrenyújtotta a karját, hogy visszanyerje az egyensúlyát, és elejtette szatyrait. Rosszkutya nem habozott mielőtt Lolának ideje lett volna megmozdulni, lecsapott Madame Auric egyik tökéletes kecskesajttömbjére.
- Rossz kutya! - kiáltotta Lola, és toppantott, mire Jack elnevette magát.
Lola barna szeme rávillant a karamellszínű, rendetlen hajzuhatag alól.
- Maga tehet róla - mondta szemrehányón.
- Igaz. Sajnálom. - A férfi lehajolt, hogy amit lehet, megmentsen a macskakőről. - Mindenesetre Rosszkutya nevét eltalálta, de ő úgy gondolja, hogy ami a földön v.in, az jogosan őt illeti. Természetesen kifizetem sajtja..... hozzá, és a kutyára nézett, aki még mindig .....ykcil szimatolt a macskakövön. - Rosszkutya pedig bocsánatot kér. Gyere, öreg, mondd, hogy sajnálod.
A bozontos, fekete állat kelletlenül forgatta a szemét, aztán vonakodva a hasára feküdt. Aztán a hátára fordult, mancsait az égnek emelte, és esdekelve nézett Lolára.
- Szélhámos! - csattant fel Lola, akit nem hatott meg a kutya bája.
- Nem mondhatja, hogy meg sem próbálta.
- Persze, miután megette a sajtomat.
Jack a dühös arcot nézte, és arra gondolt, hogy kifejezetten vonzó, bár kissé feszült. Kezet nyújtott, és a nők körében nagy sikereket arató mosolyával nézett rá, de Lolára nem volt hatással.
- Egyébként hogy van ma reggel, Lola Laforét?
Széles vigyorral mondta ki a nevét, és Lola védekezón válaszolt.
- Egyszerűen Lola March voltam, mielőtt férjhez mentem a franciához.
- A franciához, hűha. - A férfi elgondolkodva figyelte Lolát. - Javítson ki, ha tévedek, de nincs valami baljóslatú ebben a kifejezésben? Lola magához szorította a hálós szatyrot nem óhajtotta rázúdítani egy idegenre a problémáit és az élettörténetét.
- Nem tudom, mire gondol - mondta védekezőn, de Jack Farrar valahová mögéje nézett.
- Akkor nyilván azt sem tudja, miért követi egy nagyon is zsaru formájú fickó, ugye?
- Bonjour, Madame Laforét - érintette meg könnyedén a kalapját Mercier felügyelő, aki tudomást sem vett Jackről.
- Gondolom, még mindig nem hallott a férjéről, ugye?
Lola haja felborzolódott, úgy tűnt, minden karamellszín haja szála mérgesen az égnek mered.
- Gondolja, itt lennék és vásárolgatnék?
- Figyelmeztetnem kell, hogy legyen óvatos, madame
mondta a nyomozó. - Ne kószáljon el túl messzire. Pontosan tudnunk kell, mikor hol van. Kérem, ne feledkezzen meg erről. - Újra a kalapja karimájához érintette az ujját, és beleolvadt a tömegbe.
- Ez úgy hangzott, mint a hölgyem, ne hagyja el a várost francia változata - mondta vigyorogva Jack. - Miben mesterkedik, Lola Laforét?
Legnagyobb rémületére Lola úgy festett, mint aki mindjárt könnyekben tör ki. Jack gyorsan, segélykérően körülnézett, és meglátta a feléje tartó Cukit.
Cukit valójában nem lehetett nem észrevenni.
Parányi, piros, vállpántos topot és fehér szoknyát viselt, amely épphogy takarta a takarandót. Ráadásul két, bronzbarnára sült fickó társaságában volt, akik mintha csak az év modellje-naptárból léptek volna elő. Jack rájött, hogy az ideje Cukinál lejárt, különben sem Cuki a megfelelő személy egy másik nő vigasztalásához.
Feszengve pillantott Lolára, aki kifejezetten idegesnek tűnt.

- Mi a baj, Lola? - kérdezte, és azt kívánta, bár soha ne futottak volna össze.
Lola vad, rémült barna szemmel nézett vissza rá.
- A rendőrség azt hiszi, hogy megöltem a férjemet mondta.
Jack a szeme sarkából látta, hogy Cuki durcás ajka néma álmélkodásra nyílik. Átkarolta Lola Laforét vállát, megragadta a bevásárlószatyrot, és odahívta Rosszkutyát.
- Tudja, mit? - mondta. - Igyunk egy csésze kávét konyakkal, aztán mesélje el, mi történt.

19. FEJEZET
Jack a mindig zsúfolt Café des Arts-ban talált egy csöndes asztalt a platán alatt, és Lolát a többi vendégnek háttal álló székbe ültette. Intett a pincérnek, leadta a rendelést: deux fines és deux cafés, aztán abban a reményben, hogy ha Lola az italtól nem érzi jobban magát, akkor talán az evéstől igen, még kért hozzá egy pár croissant-t.
- Hát jó - mondta Lola, és összeszedte magát. - És köszönöm, Mr. Farrar.
Jack hátradőlt a karosszékben. Jó hosszan végigmérte Lola Laforét-t.
- Nincs mit - mondta. - És szólítson Jacknek.
- Jó. - Lolának sikerült elmosolyodnia, és Jack hálát adott istennek, amiért a nő nem fakadt sírva.
Lola érzékelte az aggodalmát, és megnyugtatta.
- Nem kell aggódnia, nem fogok bőgni, mint a majom.
- Mi a rossz a sírásban? Normális reakció, ha az embert zaklatott.
- Maga ezt honnan tudná? - kérdezte a nő.
Jack vállat vont.
- Vannak gyenge pillanataim.
- Hrr - horkant föl Lola. Jack elmosolyodott a nő tényleg horkantott. - Ezt kétlem. Különben is mindenki elvárja, hogy erős legyek.
- Persze - mondta a férfi, noha ebben egyáltalán nem volt biztos.
- Az erős nő, ez vagyok én - tette hozzá Lola. - Én gondoskodom mindig mindenkiről.
Jack odatette elé a konyakos poharat. Lola bizonytalanul meredt rá.
- Ugyan már, Lola Laforét - mondta a férfi ingerülten. - Nem akarom leitatni. Csak vissza akarom téríteni ahhoz a pillanathoz, amikor a kutyám megette a sajtját, és még nem hullott apró darabokra.
- Nem a sajtról van szó.
- Akkor a nyomozóról. És a franciáról. A férjről, akit talán megölt, talán nem. Láthatja, én megadom magának a kételkedés lehetőségét.
- Nagyon köszönöm. - Lola újabb pillantást vetett a
férfira, aztán belekortyolt az italba. - Jack - tette hozzá gúnyosan.
Jack telezsúfolta a kávéját cukorral, aztán egyetlen hosszú kortyintással felhajtotta.
- Most, hogy már barátok vagyunk, Lola, mesélje el az egész történetet.
- Miért? Hogy a ma esti vacsora mellett megoszthasson egy szaftos pletykát a barátnőjével? Nos, hadd mondjam el.... Jack... hogy nem öltem meg a férjemet. Patrick egyszerűen eltűnt... akár a kámfor.
Fogta a croissant-t, és beleharapott. Úristen, farkaséhes volt!
- Jól van, akkor mesélje el, mi történt - biztatta Jack.
Lola még egyet harapott a péksüteménybe, mintha azon gondolkozna, miért mesélje el a történetei egy idi mii Aztán elmondta a teljes igazságot, és sil.i. nli zat. Legalábbis azt állította.
- Majd beleőrültem, annyira próbáltam megtalálni Patrickot - fejezte be. - Mindent megpróbáltam, biztattam a helyi rendőrséget, még egy magánnyomozót is felbéreltem, de csak a saját idejét és az én pénzemet vesztegette, miközben marseille-i bárokban lebzselt.

Végzett az első croissant-nal, és most beleharapott a másodikba semmi nem tesz olyan jót válsághelyzetben, mint az evés, gondolta Jack.
- Természetesen Patrick barátait is megkérdeztem
folytatta Lola -, és a barátnőit és a környékbeli vendéglősöket. De semmi. Ügy tűnik, ha valaki el akar tűnni, akkor sikerül is neki.
- Vagy történt vele valami.
- De mi? És miért? Patrick nem volt rossz ember. Csak tossz férj. Természetesen tudtam a többi nőről - folytatta. Felelősségre is vontam emiatt... hogy flörtöl velük. Azt mondta, nem tehet róla. Azt mondta, ezek a lányok csak jól akarják érezni magukat, és szinte a lába előtt hevernek... Hadd mondjak még valamit, Jack Farrar - mondta a férfi szemébe nézve. - Ha megöltem volna Patrickot, akkor ott helyben ölöm meg. De nem tettem. És még mielőtt megkérdezné, igen, el akartam hagyni, de nem hagyhattam ott a szállodát. Az az otthonom, az én kis oázisom, biztonságos, gyönyörű hely e kerek és bonyolult világban.
- A rendőrség mégis azt gondolja, hogy megölhette. Mit akar tenni?
Lola nagyot sóhajtott, és a telitalpú vászoncipő megkötőjével babrált.
- Igazán egyszerű - mondta. - Csak annyi a dolgom, hogy megtaláljam Patrickot, és akkor megtudják, hogy ártatlan vagyok. - Tűnődött egy pillanatig, aztán hozzátette:
- Más miatt is meg kell találnom. Szemtől szemben meg
akarom kérdezni, hogy a csudába képzelte, hogy csak így meglép, és magamra hagy az aggodalmaimmal, a problémákkal és a gyanúsítgatásokkal.
- Ha megtalálja Patrickot, szeretné visszakapni?
Lola megrázta a fejét.
- Nem. Nem akarom. És tudja, miért? Először is túl jóképű másodszor túl szexi harmadszor túlságosan francia.
Felnevetett. - Ügy hangzik, mint a lányok álma a tökéletes férfiról, ugye? Csak az a baj, hogy ezeket a képességeit meglehetősen bőkezűen osztogatta mindenkinek. - Megvonta a vállát. - Nézzünk szembe vele, csak a kezét kellett kinyújtania, itt volt minden az orra előtt a délfrancia parton. Olyan csábítóan és elérhetően, mint a fagylalt egy forró nyári napon.
- Mégse jelentett sokat neki.
- Épp erről szól az alfahímek régi mítosza. - Megint horkantott. - Mondja ezt csak azoknak, Mr. Farrar, akik manapság fitymálják a nőket, és máris megkapja, hogy kettős mércével mér.
- És ha csak azért keresi, hogy eltemesse? - kérdezte Jack Farrar. Lola döbbenten nézett rá, és nem tudott válaszolni. - Azt hiszem, maga tényleg szerette - tette hozzá a férfi gyengéden.
- Szerettem Patrickot, abban nem volt hiba - felelte Lola. - Eleinte szerettem. Elhittem mindent, amit mondott. De tudja, mit? Még most, hat év múltán se tudom, milyen Patrick valójában. Azt hiszem, soha nem ismertem igazán.

20. FEJEZET

Lola
LollieNightingale céltudatosan tartott felénk szemébe húzott szalmakalapban, táskáját minden eshetőségre felkészülve magához szorította, nehogy ellopják.
Látta dúlt arckifejezésemet, és szigorú pillantást vetett Jackre.
- Ennek az ifjú hölgynek maga nélkül is épp elég baja van - közölte.
- Asszonyom, ön tökéletesen félreérti a helyzetet. Én vagyok a megmentője.
- A rendőrség zaklat - mondtam gyorsan, hogy Jack kimászhasson a csávából. - Vásároltam, elejtettem a szatyrom, Rosszkutya megette a sajtomat, aztán Jack hallotta, amint Mercier nyomozó figyelmeztet, hogy ne hagyjam el a várost, ezért elmondtam Jacknek, hogy a nyomozó szerint megöltem Patrickot, ő meghívott egy kávéra meg egy konyakra, aztán megettem az összes croissant-t, és elmondtam neki mindent Patrick eltűnéséről, vagy

legalábbis amit tudok róla, és... és most nem tudom, mit tegyek. Csak azt tudom, meg kell találnom Patrickot, hogy ne vádoljanak gyilkossággal. - Mindez egy szuszra tört elő belőlem.
Miss N. a pincérhez fordult.
- Három kávét, de jó erősét ám - rendelt. Aztán hozzánk fordult. - Ha Angliában lennénk, akkor természetesen egy csésze finom teát rendelnék. Semmi sem segít jobban, hogy megoldjunk egy problémát.
Jack zavartan kezet nyújtott.
- Jack Farrar a nevem - mondta.
- Az enyém Mollie Nightingale. A legjobb londoni leányiskola, a Vilhelmina Királynő volt igazgatónője. - Ivott egy kortyot a kávéból, és gyengéden oldalba bökött, hogy én is igyak, közben a csésze pereme fölött Jackre pillantott.
- És mivel foglalkozik, Mr. Farrar?
A férfi elvigyorodott.
- Nem vall az ilyesmi rossz modorra Angliában? Megkérdezni az emberektől, hogy mit csinálnak?
- Lehetséges, de nyilván megérti, hogy tudnom kell, kicsoda és micsoda maga.
Jack felállt.
- Igazság szerint, Miss Nightingale, személy szerint semmi közöm Patrick eltűnéséhez. Csak a kutyám megette a felesége sajtját. És mivel a szerepem ebben az ügyben befejeződött, örömmel utamra indulok.
- Ne olyan hevesen - intette vissza székébe uralkodói mozdulattal Miss Nightingale. Jack valószínűleg tízéves kora óta nem érezte így magát, amikor az igazgatóhoz küldték, mert a padba véste a neve kezdőbetűit.
Miss N. feljebb tolta orrán a szemüveget, hogy tetőtől talpig végigmérhesse a férfit. Tetszett neki a látvány, bólintott, aztán újra belekortyolt a kávéjába, és folytatta.
- Lola komoly bajban van, és minden segítségre szüksége van. Mr. Farrar, talán egyszerű, öreg hölgynek látszom, de azt akarom, hogy tudja, egy Scotland Yard-i nyomozó fi lesége voltam. -Átható pillantást vetett a férfim .1 ivi sze pereme fölött. - És ez nem piskóta, .ilmp iul 11 kik mondják. Az én Toraom befolyáioi 1 mbi szélyes, mert nem törődött a saját biztonságával. Tom gyakran beszélt nekem a bűnözők észjárásáról és arról, hogy szerinte hogyan gondolkodnak. Azt mondta, egyáltalán nem olyan bonyolult. A bűnözők hasonló módon gondolkodnak, és a legtöbbjük egyáltalán nem okos, bár vannak kivételek, főként a szervezett alvilágban. Számos ügyet segítettem megoldani Tómnak, természetesen mindig a színfalak mögött, mert egyetlen férfi sem szeretné azt hinni, hogy a felesége okosabb nála.
Világoskék szeme olyan ártatlanul csillogott a hatalmas szemüveg mögött, hogy mindketten elnevettük magunkat.
- Mindenesetre - folytatta Miss N. - én felajánlom Lolának a segítségemet és a bűnügyi tapasztalataimból szerzett előnyöket. Bármi történt is Patrickkal, rá fogunk jönni. És ha egy nővel szökött meg, akkor a legjobb tanács, amit adhatok, Lola, hogy szabaduljon meg tőle. És ha... a legrosszabb történt - mondta tapintatosan -, akkor az a dolgunk, hogy rájöjjünk, ki tette.
Jó érzés volt, hogy valaki az én oldalamon áll, hogy van valaki, aki hisz bennem, és segít nekem. Előrehajoltam, és megszorítottam Miss N. kezét.
- Köszönöm - mondtam, Miss N. pedig mosolygott, és megnyugtatóan megpaskolta a kezemet.
- Ugyan-ugyan, gyermekem - mondta, ahogy régen a szomorú iskolásoknak ezerszer vagy még többször mondhatta. - Végül minden rendbe jön, megígérem.
Jack Farrar csak nézett bennünket, nyilvánvalóan azon tűnődött, hogyan csöppenhetett bele ebbe, és a kiutat kereste.
Most sem tudom, mi szállta meg, de mégiscsak kimondta:
- Rendben, tehát meg kell találnunk Patrickot. Számíthatnak rám.

21. FEJEZET
Jack visszakísért a kocsimhoz. Nem sokat beszéltem út közben, végül teljesen elhagyott az erőm. Úgy tűnt a rozsdás CV2 mindjárt összerogy az évek súlyától és a kemény munkától. Hetek óta nem mostam le, így finom porréteg borította. Rosszkutya körberohanta, aztán megvetően felemelte a lábát a hátsó keréknél.
Fenyegetően néztem rá, aztán Jackre meredtem.
- Hmmm - nézett újra a kocsimra.
- Nekem megfelel - mondtam, de merev testtartásom elárulta ingerültségemet.
- Mintha ez a kocsi már nagyon régóta szolgálna magának. - Öklével megütögette a tetejét. - Átkozottul jó kis igavonó, mindig is az volt, legalábbis úgy hallottam. Nekem sose volt ilyenem.
- Nem tudja, mit veszített, de hát a magukfajta valószínűleg ezüstszínű BMW-vel vagy vörös Ferrarival száguldozik.
- Ebből is látszik, milyen keveset tud a magunkfajtáról. Különben pedig nem tudja, hogy általánosítani nem jó?
Jack kinyitotta az ajtót a kocsi nyögött egyet, és amikor begyújtottam a motort, úgy remegett, mint egy fáradt, öreg kanca.
Letekertem az ablakot.
- Szóval, magának mije van?
- Biztosan nem BMW vagy Ferrari.
- Piros Corvette?
A férfi felnevetett.
- A piros talált. Ford kisteherautó. Dolgozó ember vagyok. Akár magának, nekem is nyersanyagot kell szállítanom, csak nem piaci termékeket, hanem hajóalkatrészeket.
Türelmetlenül hátrasimítottam a hajamat, és a fejem búbjára toltam a napszemüvegemet. Kétlem, hogy Jack Farrar arra számított, a hajzuhatag alatt valami szépség rejtózik.
Rémesen néztem ki. Becsapta a kocsi ajtaját. A nemtörődöm mozdulat, mint minden egyéb, kihozott a sodromból.
- Szóval, biztonságos ez az izé?
- Már több mint hat éve biztonságos, semmi oka rá, hogy épp most ne legyen az.
- Jó női logika.
- Jó férfias válasz. - Elkeseredetten sóhajtottam, mire elnevette magát.
- A Ford teherautóval jár randizni? - kérdeztem.
- Az attól függ. De a másik kocsim Porsche.
- A! - horkantam fel győzedelmesen. - Tudtam.
- Egy öreg Porsche, de gyors, és azt hiszem, a lelkem mélyén én a sebesség megszállottja vagyok.
A szemem elé húztam a napszemüveget, kihajoltam az ablakon, és felnéztem rá.
- Nem tudom, miért teszi, amit tesz, Jack Farrar mondtam hirtelen alázatosan -, de... köszönöm.
- Az igazat megvallva, én magam sem tudom, miért vigyorgott rám. - Gondolom, van magában valami.
Kihátráltam a szűk parkolóhelyről, gyorsan megfordultam, és végigzörömböltem a keskeny úton, ő pedig felemelte a kezét, és búcsút intett.

22. FEJEZET
Jack
- Jé, Jack - mondta Cuki -, mi dolgod ezzel a szánalmas külsejű tyúkkal?
- Megóvom a sorstól, ami rosszabb, mint amit el tudsz képzelni.

A férfi átölelte Cukit, és Rosszkutyával a nyomukban, aki még mindig a lehullott kincsek után szaglászott a piac mocskában, a Quai Jean-Jaurés felé indultak. Cuki bőre puha és sima volt, hűvös és friss, mintha épp most jött volna ki a tengerből. Jack tudta, hogy így van, méghozzá nem is olyan régen, mert kora reggel együtt úsztak a hajónál.
- Felszeded a horgonyt? - kérdezte a lánytól a Gorilleban a fűszernövényekkel kevert omlett mellett. Megjött az étvágya, ha bajba jutott nőkön segített, és hirtelen farkaséhesnek érezte magát, a szerencsétlen nő különben is felfalta az összes croissant-t.
Cuki kék szemével ránézett. Megigazgatta piros topját, és keresztbe rakta hosszú, barna lábát.
- Gondolkodom rajta - vetette oda.
- A mának élünk - mondta Jack.
A lány rávillantotta széles, gondtalan mosolyát.
- Remek - válaszolta. - Szeretném, ha tudnád, liogy mindig barátok leszünk.
Jack átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezét,
- Persze - mondta. - Szép volt, amíg tartott.
- Jó mulatság - bólintott rá Cuki. - Jó mulatság volt.
Jack végzett az omlettel, és kérte a számlát a pincértől.
- Gyere, visszaviszlek a hajóra. Összepakolsz, és elviszlek, ahová csak akarod.
Cuki szeme felcsillant, a két bronztestű, fiatal istenséget nézte Jack mögött, akik felé tartottak.
- Kösz - mondta -, de nem szükséges. A fiúk majd segítenek.
Jack felállt, és mackósán átölelte a lányt, mire Rosszkutya a felágaskodott, és féltékenyen csaholni kezdett.
- Vigyázz magadra, Cuki - mondta Jack.
- Még biztos találkozunk - szólt vissza Cuki, és a két bronzbarna istenség karja közé vetette magát.
Jack nézte, ahogy elmennek. Cuki lépdelt középen, a két ifjú izmos karja a derekán. Érezd jól magad, Cuki, gondolta, egyszer vagy fiatal.
Azzal visszatért Lola Laforét, a Bambi-szemű teremtés problémájához, az eltűnt férjhez meg a nő feje fölött lebegő gyilkossági vádhoz. Mi köze neki ehhez? És mit akar tenni az ügyben?
Rosszkutyára nézett, aki hűségesen ücsörgött a lábánál, és a következő eseményre várt. Tőle hiába kérdezem, gondolta Jack, és megsimogatta a kutya ráncos fejét. Neki magának kellett rájönnie.

23. FEJEZET
Miss N.
- Fiatalember!
Miss Nightingale Jack felé sietett, erősen a szemébe húzott szalmakalapját az álla alatt zöld szalag rögzítette, amely egyáltalán nem illett a szafariöltözék zöldjéhez. De nem illett praktikus szandáljához sem, amely olyan volt, amilyet a középkorú hölgyek nyaraláskor viselnek: bézsszínű és lapos, bokapántos, kényelmes a tengerparti sétányokon, vagy jelen esetben a délfrancia piacok macskakövén és a kis Vespa nyergében, a homokos hegyi utakon.
- Fiatalember - szólt ismét.
Jack a saját mellkasára mutatott.
- Én?
- Hát persze hogy maga. A hölgy a sietségtől kissé kifogyott a szuszból.
Jack elvigyorodott.
- Jó ideje nem szólított senki fiatalembernek.
Miss N. feltolta a szemüvegét sasorrán. Tetőtől talpig végigmérte a férfit.
- Elég fiatal. Egyébként pontosan hány éves?
- Miss Nightingale - mondta Jack sóhajtozva -, maga mindig ilyen nyers?
- Nyers?

- Úgy értem, gyakran előfordul-e, hogy vadidegenektől megkérdezi, mivel foglalkoznak, honnan származnak, és hány évesek pontosan? Legközelebb fénymásolatot kér majd a folyószámla-kimutatásomról.
- Az anyagi helyzete érdekel a legkevésbé. Lola idegállapota sokkal fontosabb.
- Ki okolhatná ezért? Úgy tűnik, minden pillanatban letartóztathatják a férje meggyilkolásáért.
- Ne igyunk előre a medve bőrére, Mr. Farrar. Még nem találták meg a holttestet.
- Af nem.
Ott álltak, a hatalmas, réztől csillogó jachtokat nézték, és a gyönyörű, bronzbarnára sült embereket, akiken a csillogó aranyékszereken kívül nem volt túl sok minden.
Jack kivénhedt sortja zsebébe csúsztatta a kezét.
- Saint-Tropez nyáron - mondta. - Szép nők és férfiak, akiknek semmi hasznuk. Túl sok pénz és hajók, amelyeket senki sem szeret. A legtöbbjük egyébként bérelt. Senkit sem érdekel, ki építette őket, mire képesek, csak hogy milyen nagyok és drágák. Nem sok szeretet van odakint a tengeren.
Miss Nightingale is zsebre dugta a kezét. Úgy gondolta, a férfi jól fogalmazott.
- Ezért vetett horgonyt a Riviéra Hotel öblében?
- Úgy érti, azért, mert nem engedhetem meg magamnak, hogy az itteni világklasszis játékosokhoz csatlakozzam?
Vagy egyszerűen csak jobban szeretek ott lenni?
- Pontosan így értettem. És látom, nincs értelme kerülgetnem a forró kását, Mr. Farrar. Maga olyan fickó, aki nevén nevezi a dolgokat.
Miss N. nyíltan a férfi szemébe nézett, és ugyanúgy méregette, ahogy az méregette őt.
- Szép szeme van - mondta. - Kék, akár az én Tomomé, azzal a különbséggel, hogy az övé nordikus kék volt.
Ha őszinte akarok lenni, egy kicsit hideg egyesek szerint jól illett a hideg személyiségéhez. Velem ugyan soha nem volt hideg, de csak én ismertem az igaziTomot. Tudja, valójában félénk ember volt, magányos farkas, kényelmetlenül érezte magát a kollégáival szemben, hacsak nem munkáról volt szó.
Soha nem támasztotta a bárpultot a fiúkkal munkaidő után, csak ha valamilyen ügyről volt szó. De nem érzem, hogy maga félénk lenne, Jack - tette hozzá. - Gondolom, ez csak egy kis új-angliai tartózkodás. Lefogadom. Egyébként nem bánom, hogy méreget. Jó, ha az ember tudja, kivel áll szemben, különösen kényes és bonyolult helyzetekben.
- Kicsoda maga pontosan a kedves angol hölgy álarca mögött, Miss Nightingale? - kérdezte mosolyogva Jack, és Miss N. arra gondolt, az ilyen mosolyt a legtöbb nő túlságosan csábítónak tartja, semhogy neki szólna.
Jack megkérdezte Miss N.-, nem szeretne-e egy kicsit hajókázni, aztán elnézést kért, amiért Miss N.-nek nevezte, és azt mondta, hallotta, hogy Lola így szólítja.
- Illik magához - tette hozzá. - Olyan, mint Agatha
Christie-nél, amikor mindenki összegyűlik a könyvtárszobában, hogy rájöjjenek, a komornyik tette-e.
Miss N. hátravetett fejjel, elragadtatottan kacagott.
- Az én Tomom is pontosan ezt mondta. Második Miss Marplesnak nevezett. Úgy értette, az eredeti a könyvekben van. Persze, nem mintha igaza lett volna, egyszerűen csak mindig kíváncsi voltam, és ha az ember bűnözőket keres, akkor ez nem baj. Bámulatos, mi mindent elmondanak az emberek: szomszédok, barátok, bárpincérek.
- De nem Lola esetében. Úgy tűnik, senki sem akar beszélni, és ha tudnak is valamit, akkor nem mondják el.
Egyébként, Miss N., mit szólna egy vitorlázáshoz a kikötő körül? Egy kicsit sétálni kell, a hajóm a legvégén horgonyoz.

Nem szívesen látnám bedugva ezek közé a nagyfiúk közé, nem az ő stílusa.
Miss N. bízott a Jack Farrarrel kapcsolatos megérzéseiben: minden bizonnyal jobb ember, mint az ember első látásra gondolná. Persze második pillantásra is voltak fenntartásai, amikor látta, hogy a férfi az ölelésével majdnem kipréseli azt a szexi szőkét az apró, piros felsőjéből.
- Ki az a szöszi? - kérdezte kimért, királynői mosollyal.
- A barátnője?
Jack riadt pillantást vetett rá, aztán felmordult.
- Cuki már a múlt, bár hozzá kell tennem, hogy ez friss fejlemény.
- Mondjuk, úgy tíz perce történt a Gorille-ban? Meg kell mondanom, nem tűnt búcsúölelésnek.
- Pontosan mit tud a búcsúölelésről?
Jack kezdett felbőszülni, ezért Miss N. nem feszegette tovább a dolgot, bár fontos lett volna, hisz ha Jack Farrar közel kerül Lolához, akkor neki előbb át kell világítania.
Lola életében nem volt már idő a hibákra.
- Megfogott, fiatalember - mondta. - Igaza van, nem tudok túl sokat a búcsúölelésről, mert soha nem éltem át.
Tudja, soha nem volt barátom. Tom volt az első és egyetlen.
Miközben Tómról beszélt, felidézte, amint meghitten üldögéltek kettecskén a csinos házikójuk kertjében vacsora után, és nézték a naplementét. Azokon az estéken Tom végre elengedte magát. Kibújtak a cipőjükből és a zoknijukból, meztelen talpukat ide-oda csúsztatták a fűben, amitől Tom valahogy egynek érezte magát a földdel, mint önmagához képest egész romantikusan megjegyezte. Vagy legalábbis a saját kis földdarabjukkal. Miss N. kinevette a hatalmas, negyvenötös lába miatt.
- Igazi rendőrláb - ugratta, és ezzel őt is megnevettette.
A férfi felvette a gyapjúpulóvert, amelyet a felesége kötött, és amelyről azt mondta, hogy a kedvence, és azért viseli, hogy megvédje magát a gyilkos északi szelektől.
- Ez a szél megöli a tulipánokat, és egyszer majd megöl engem is - mondta egy különösen hideg tavaszi délutánon.
- Ne mondj ilyet, Tom - kiáltott fel Miss N. rémülten, mert a gondolatát sem bírta elviselni a halálának, még akkor sem, ha meglehetősen valószínűtlenül az angol tavaszi szél az oka. Tom gyorsan arcon csókolta.
- Köszönöm, hogy így aggódsz értem, drága Mollie, de nincs az a hideg szél, ami elragadhatna tőled... legalábbis amíg a te kötött pulóveredben vagyok, és átmelegítesz az ágyban. - Azután ránézett, és megkérdezte: - Mit szólsz hozzá, kislány? - Majd a hálószobához vezető, szűk falépcső felé intett, és rámosolygott.
Mollie megesküdött volna rá, hogy céklavörös színt öltött, mert mindig is meglehetősen szemérmes volt az ilyen dolgokban. Olyan szemérmes, amilyen Jack Farrar és gyönyörű barátnője soha életében nem volt.
Tom azonban megtanította egy-két dologra a szexről és a szerelemről. És a szexről szerzett ismeretei, az, hogy igazán megértette, mint elsőrendű indítékot, a nyomozói munkájában is segített, mert tudta, hogy mit éreznek ezzel kapcsolatosan a férfiak, hogy mit gondolnak valójában a szexről meg a nőkről, és hogy gyakran a szerelem még csak meg sem jelenik az egyenletben.
A szex, az szex. Tom szerint egyedülálló és legfőbb motiváló erő egy gyilkosságban. Semmi más nem érhet a közelébe indíték gyanánt, még a pénz sem. És neki ezt kellett megbeszélnie Jackkel.
- Mit szól hozzá, Miss N.? - kérdezte Jack ismét, és felriadva visszatért a jelenbe. - Az öböl körüli hajóúthoz tette hozzá a férfi.

- Ja, persze, persze - mondta Miss N., és pajkos mosoly jelent meg az ajkán, mert a gondolatai még a múltban jártak, az ágyban, Tom mellett. - Tudja, nem vagyok porcelánból - mondta, amikor Jack óvatosan a fedélzetre segítette.
Gyűlölte az öregség gondolatát, hiszen még mai csirkének érezte magát.
- Elnézést - mondta Jack. Aztán bosszankodva hozzátette: - A maga meg Lola társaságában úgy tűnik, egész délelőtt elnézést kell kérnem.
Amint kiértek a nyílt vízre, Jack magasabb fokozatra állította az oldalmotort.
Miss N. oldalt lelógatta a kezét, nézte a tiszta, türkizkék vizet, és élvezte a hideg permetet a karján. A hosszú évek alatt, amióta a Cöte dAzurre járt, még soha nem volt kint a vízen, csak a partról nézte. Jól érezte magát.
Megpróbálta túlkiabálni a csattogó zajt.
- Hány éves is maga, Jack Farrar?
- A pokolba - mondta a férfi, és majdnem olyan angolnak hangzott, mint Tom. - Maga soha nem adja fel, ugye?
- A férjem szerint ez az egyik legjobb tulajdonságom.
Igazán jóképű férfinak találta Jacket, különösen, amikor nevetett.
A hajó mellé értek, Jack leállította a motort, és hagyta, hogy a csónak hátrafelé sodródjon. Elkapta a vízbe lógó kötelet, a hajó mellé húzta a csónakot, és ahogy Miss N. őszintén remélte, jó erős tengerészcsomóval biztosította.
- Negyvenkettő vagyok, Miss N. - mondta, és felmászott a hajó fedélzetére. - Elég fiatal.
- Mihez elég fiatal? - kérdezte a nő ártatlanul, akár egy kis angyal.
Jack szívből nevetett, hátravetett fejjel, miközben a fedélzetre segítette az idős hölgyet.
- Kezdek arra gondolni, hogy ön nagyon csintalan
hölgy. Elég fiatal a szexhez, a szerelemhez és a rock rollhoz, ebben a sorrendben.
- Természetesen jobb szeretném, ha az első kettőt felcserélné, de legalább szerepelt a szerelem is. - Miss N. egy halom feltekert kötélre ült, illedelmesen maga alá húzta
bézs szandálos lábát. Feltolta a szemüveget az orrán, felgyűrte a ruhája ujját, megigazította a szalmakalapját, és elfogadta, amikor Jack hideg itallal kínálta. - Egy limonádé jólesne, köszönöm - mondta.
- Limonádém nincs. Kóla, narancslé, Evian.
- Az Evian jó lesz.
Tetszett neki, hogy a férfi pohárba önti az italt, és nem nyomja a kezébe a palackot úgy, ahogy annyian teszik manapság. Mindig azt tanította a lányoknak a Vilhelmina Királynőben, hogy a jó modor és az udvariasság fontos dolog életünk legélesebb csorbáit is kiköszörüli, és civilizáltak maradunk tőle.
- Most pedig beszéljünk Loláról - mondta. - Vagyis, hogy pontosabb legyek: Patrickról. - Éles pillantást vetett a férfira. - Maga szerint mi történhetett vele? Vajon elszökött egy másik nővel, és otthagyta Lolát a pácban? Pénzügyi gondjai voltak? Vagy meghalt?
- Csak egyetlen válasz lehetséges - mondta Jack.
Meghalt. A csontjaimban érzem.
- A! Én is. És az én csontjaim nem hazudnak. Ez, kedves Jack, felveti a kérdést, vajon meggyilkolták-e. És hogy vajon Lola tette-e, vagy sem.
Jack nagyot húzott a jeges Stella Artois-ból.
- Maga szerint ő tette?
- Természetesen nem. Kívülálló műve volt, és az igazat megvallva, fogalmam sincs, hol kezdjük el keresni Patrickot vagy a gyilkosát. De lennie kell indítéknak. Akárki ölte is meg Patrickot, valamit nyert vele. Ez nem hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság, ez túl tiszta, túl elrendezett, a testtől pedig ügyesen megszabadultak. A rendőrségnek hat hónapjába került, hogy a kocsit megtalálja, ami arra enged következtetni, hogy mostanában rakták le abban a

marseille-i garázsban. Lehetetlen, hogy egy ezüst Porsche hat hónapon át észrevétlen maradjon egy nyilvános garázsban, igaz?
Jack egyetértően bólogatott.
- Természetesen ismertem Patrickot - tette hozzá Miss N. - Ebbe a szállodába járok, amióta csak megnyílt. Folyton ki-be mászkált. Jóképű fickó volt, egy kicsit mézesmázos, nőcsábász típus. Azt a kocsit legalább úgy szerette, mint saját magát. Az a Porsche olyan képet mutatott róla, amilyet a világnak mutatni akart. Az a kocsi maga volt Patrick. Legalábbis ő így gondolta.
- Tehát a kocsi eltűnik, Patrick eltűnik, a kocsi előkerül... mi a következő lépés?
Miss N. fürkésző pillantást vetett a férfira Erzsébet királynős szemüvege mögül.
- Mit gondol?
Jack a Riviéra Hotel felé nézett a ragyogó kék vízen át.
Olyan gyönyörű, olyan békés olyan hely, ahol a férfi megpihenhet, maga mögött hagyhatja a mindennapok gondját, és új erőt meríthet egy Lola nevű, karamellhajú nő mellett.
- Lehet, hogy Lola veszélyben van - mondta halkan.
Ezt is a csontjaimban érzem.
Miss N. bólintott.
- Attól tartok, igaza van - mondta, de egyúttal arra gondolt, milyen nagyszerűen érezné magát Lola, ha lenne egy férfi a ház körül. Különösen olyan, mint Jack Farrar.
Egy lány nem is kívánhat magának jobb testőrt - szólalt meg.
Jack felvonta a szemöldökét.
- Nálam?
- Ki másnál? - mosolygott Miss N. - És köszönöm, hogy felajánlotta - tette hozzá, tökéletesen zavarba ejtve ezzel a férfit, mert az ő vállára helyezte a felelősséget Lola Laforét biztonságáért.

24. FEJEZET
Lola

JVliss N. találkozott Jack Farrarrel egy italra és egy megbeszélésre a szállodában fél hétre, de én féltem az órára nézni, mely ketyegve falta a másodperceket, mert ez azt jelentette, hogy hamarosan szembe kell néznem a valósággal, és tudtam, hogy az nem lesz kellemes.
Kétségbeesetten róttam a köröket a konyhában. Nadine vetett egy pillantást aggodalmasan összeráncolt homlokomra, és franciául megjegyezte:
- Ez a búslakodás most már szokássá válik? Mert ha igen, hát nagyon nem illik magához.
- Fáj a fejem - mentegetőztem. Ezért aztán jeges vízbe mártott egy konyharuhát, kicsavarta, leültetett, és a szememre borította. Olyan átkozottul hideg volt, hogy felvisítottam, és hallottam, hogy felnevet.
- Szedje össze magát, Lola - mondta -, most nem eshet szét. El kell készítenünk a vacsorát. Különben pedig - tette hozzá kurtán - Patrick nem ér annyit, hogy sírjon utána.
Még egyszer összekaptam magam, és a vacsora elkészítése közben kidolgoztam magamból a feszültséget.
Megszállottan belevetettem magam a főzésbe, a mozsárba püföltem bele a véleményemet Mercier felügyelőről, összezúztam a fűszerkrémmel együtt, amely olajbogyó, szardella, tonhal, kapribogyó és olaj isteni keveréke, és amelyet később szolgálok fel az italokhoz. Ezután odateszek egy sütőlapnyi félbevágott paradicsomot, megszórom leheletnyi fokhagymával és egy csipet kakukkfűvel, sóval, borssal, és alacsony hőfokon berakom a sütőbe, hogy a cukros édességűre olvadjon, kemencében sült ropogós focaccia-szeleteken tálalom, egy gallyacska rozmaringgal díszítve.
Marit fáradhatatlanul tisztította a Szent Péter halát, amelyet gyorsan megsütök egy kis vajban, aztán borral és friss fűszerekkel ízesített mártással tálalok. Mielőtt még megkérdeznék, igen, a

legtöbb francia szakácshoz hasonlóan én is vajat és tejszínt használok. Aki a Riviéra Hotelba látogat, egy időre félreteheti városi félelmeit, és átadhatja magát a finom ízeknek végtére is pár hét alatt nem lehet elhízni. Különben is, ez a vakáció lényege.
Jean-Paul kivételesen gyorsan mozgott, a gyümölcsöt és a zöldséget pucolta, amelyet - mint minden reggel - házhoz szállított a helyi maraicher, a konyhakertész. Apró sárgarépát hozott, tövén kis, zöld levélbóbitával, jégcsapretket, amely roppan, ha az ember beleharap, elefántcsontszínű bébikarfiolt, hatalmas cukkiniket, csöppnyi zöldbabot, amely ropogós, akár egy gallyacska. Egy halom zöldsaláta várta, hogy kezelésbe vegye őket, meg a vinaigrette alapanyagai: olívaolaj Nizzából Monsieur Alziaritól - szerintem egyszerűen ez a legjobb pezsgőecet Reimsből mustár Dijonból só a tengerből és szemes bors Marokkóból - mennyire szeretem az aromás illatát, amikor szétmorzsolódik. Adjunk hozzá egy gerezd helyi bíbor fokhagymát és egy kis porcukrot, hogy kiemelje az ízét. Keverjük össze - és fantasztikus salátát kapunk.
Folyamatosan mozognom, dolgoznom kellett nem engedhettem meg magamnak, hogy Patrickra gondoljak. Beraktam egy Barry White-CD-t a lejátszóba, és felhangosítottam. Megragadtam egy kést, és pokoli mészárlást végeztem a bárányycombon, aztán belevetettem magam a desszert összeállításába.
A ma esti specialitásom, a clafoutis a legkönnyebb és legízletesebb piskóta. Egyszerű, híg tészta lisztből, tojásból, cukorból, tejszínből és cseresznyéből vagy más gyümölcsből. A tésztát a sütőlap aljára teszem, majd egy réteg cseresznye jön, egy jó adag cukorral meghintem, aztán vajat öntök a tetejére. További vajforgácsokat szórok rá, újra meghintem cukorral, és az egészet 400 fokos sütőben sütöm huszonöt percig. Forrón felszolgálva a legfinomabb, amikor a vaj krémes, és a cseresznyedarabok úgy pukkannak szét az ember szájában, mint apró ízbombák.
Kimentem, és fügét szedtem a fánkról. Az érett, édes gyümölcsöt egyszerűen egy kis málnasörbettel szolgálom fel, és meglocsolom málnalével.
Sürgölődtem a konyhában, összedobtam a barnácskát, letöröltem a felületeket, ellenőriztem a folyamatban lévő munkálatokat. Végül kisétáltam a teraszra, hogy kifújjam magam.
Szorosan összefont karral, leszegett fejjel lépkedtem, egyetlen pillantást sem vetettem a tájra, legalábbis eleinte, aztán oldalra sandítottam. A lehorgonyzott hajó lágyan ringott, a fedélzeten semmi jelét nem láttam életnek. A Pucér Pacákra, Jack Farrarre gondoltam, és a szoborszerű Szöszire, akivel együtt sziesztázott, és meglepő fájdalmat éreztem, gyanítottam, hogy féltékenység. Aztán azt mondtam magamban, természetesen nem lehetek féltékeny, hiszen alig ismerem a férfit, biztosan csak a gondtalan életvitelét irigylem, ennyi az egész. Ismerős kotkodácsolás ütötte meg a fülemet, amikor Kapirga nehézkesen totyogva befordult a sarkon. A karomba kaptam, és ő halk kis tyúkdallamot kotyogott a fülembe.
- Szeretlek, te mulatságos kis teremtmény - mondtam, és visszasimítottam a tollait a helyükre. A szokásos, csirkés oldalnézésével pillantott rám, és újra csak azt kérdeztem magamban, tényleg túlzás-e azt hinni, hogy ez a nézés azt jelenti: én is szeretlek.
Barry White mély hangja betöltötte a teraszt. Tényleg olyan szexi ez a férfi, vagy mi? Azon tűnődtem, vajon Jack Farrar hallja-e Barry dalát a csábításról meg arról, hogy soha nem hagylak el, bébi. Épp egy olyan férfi után sóhajtoztam, mint Barry, amikor a két kedves nászutas pár, az aranyhajú gerlepár feltűnt a teraszon.
- Minden rendben, Lola? - kérdezte Mézeshetek úr.
- Természetesen tudjuk, mi történt - tette hozzá együtt
érzőn Mézeshetek asszony. - Mindenki tudja. Csak nem akartuk emlékeztetni rá. De látom, hogy nyugtalan. Kapott valamilyen... szóval, tudja... rosszhírű - Nem azt a rossz hírt - mondtam. - Csak általános rossz híreket.
Mézeshetek úr átkarolta a vállamat.

- Lola, az apám ügyvéd. Vannak munkatársai Párizsban és Avignonban. Sok angol vett birtokot Franciaországban, és állandóan bajba kerülnek, ezért jól tudja, hogy mennek itt a dolgok. Ha jogi segítségre van szüksége, forduljon hozzá.
Annyira édesek voltak, olyan aggódóak és megbízhatóan segítőkészek. Köszönetet mondtam nekik, és aznap már másodszor jutott eszembe, milyen szerencsés vagyok, hogy vannak barátaim, és nem vagyok egyedül. Aztán eszembe jutott.
- Nem úgy volt, hogy ma hazautaznak?
- De igen, csak annyira jól érezzük magunkat, hogy elhatároztuk, maradunk még egy hetet - közölte Mézeshetek úr. - Nadine azt mondta, rendben van, és hogy megtarthatjuk a szobánkat. Remélem, önnek is megfelel - tette hozzá aggodalmasan.
- Hogy megfelel-e? Hiszen ez csodálatos! - mondtam.
Erre pezsgőt kell nyitni. Majd kiküldök egyet Jean-Paullal.
Visszasiettem a konyhába. Minden hibátlan volt, minden a helyén, minden ragyogott, tökéletes ellentéteként az én örökké rendetlen házikómmal, a mezei virágcsokrokkal, amelyek edényekben zsúfolódnak, meg a levelekkel, amelyeket sétáim során szedtem össze, és a kandallóra löktem.
A kilöttyent parfüm illata átjárta a hálószobámat, és az előző napi ruháim ott hevertek, ahol levettem őket. Az ágy alá rúgva feküdt egy pár szandál, az aranyiamé függönyök ernyedten lógtak, az illatos gyertyák csonkig égtek. Sajnálkozva sóhajtottam. Az életem tökéletes metaforája volt: a szálloda és a konyhám. Tökéletesek. A házikóm és a magánéletem: káosz.
Elhatároztam, hogy összeszedem magam. Levágatom a hajamat, elmegyek a pedikűröshöz, új ruhákat veszek. De aztán megtaláltam a régi jó kifogásokat: túl elfoglalt vagyok, egyszerűen nincs elég időm. A zuhany alatt álltam, és a hideg víz alá tartottam az arcomat, hogy kimossam magamból a félelmeket. Azt hiszem, ez volt életem egyik legkülönösebb napja. De később még furcsább lett.

25- FEJEZET

JVora délután volt, és testhez simuló, fekete tornadresszben néhány ötletszerű gyakorlattal próbálkoztam, miközben hiábavalóan próbáltam mindent visszaküzdeni oda, ahol eredetileg volt, beleértve a gondolataimat is. Megesküdnék rá, hogy hallottam a gerincem csikorgását. Talán attól van, hogy nem használom, gondoltam komoran, hiszen egyébként is kiderült, hogy gerinctelen vagyok. De aztán határozottan hallottam, hogy valaki jár az ösvényen. Könnyű léptek voltak. Letöröltem a homlokomról az izzadságot egy törülközővel, és elindultam, hogy üdvözöljem az érkezőt, bárki legyen is.
Még soha nem láttam a tornácon álló nőt, de ő tudta, hogy én ki vagyok.
- Lola - mondta mosolyogva. - Végre találkozunk.
- Végre? - kérdeztem meglepetten.
A nő negyvenes évei közepén járhatott, gyönyörű volt, apró, formás, mégis karcsú, hosszú, leomló fekete hajjal, keskeny, türkizkék szemmel. Épp arra gondoltam, hogy ennyire ragyogó csak a kontaktlencse lehet, amikor folytatta.
- Ugye, szólíthatom Lolának? Hiszen úgy érzem, mintha régóta ismerném.
- Igazán? - kérdeztem még mindig meglepetten.
- Patrick miatt - magyarázta. - Régi barátom.
Behívtam, és közben megpróbáltam rájönni, vajon miért a baráton van a hangsúly. Ügy tűnt, nincs választás nyilvánvalóan hozzám jött.
- Elnézést a rendetlenségért - mondtam, gyorsan a párnákra huppantam, és neki egy intéssel felajánlottam a legjobb székemet.
- Köszönöm. - Kiejtése elviselhetetlenül és elbűvölően francia volt még a köszönöm is lágyan, torokhangon, szexisen hangzott. Jaj, Patrick, már megint, gondoltam ismerősen

elszoruló szívvel. Megkérdeztem, kér-e jeges teát, diétás kólát vagy vizet. Forró volt a délután.
- A jeges tea csodás lenne - mondta a nő, és hosszú, méricskélő pillantást vetett rám a szempillái alól. - De először hadd mutatkozzam be. Giselle Castille vagyok, Patrick régi barátja. Ö volt az esküvői tanúm, bár most persze özvegy vagyok. Patrick és én gyerekkorunk óta ismerjük egymást. - A türkizkék szem belém fúródott. - De Patrick nyilván mesélt rólam. Olyan régi a mi barátságunk.
Hirtelen rádöbbentem, hogy melegem van, izzadok, és alig van rajtam valami. Kihuzigáltam a tornadresszt a fenekemből, gyorsan a derekamra tekertem egy törülközőt, és azt kívántam, bárcsak eltűnne ez a ragyogó nő az életemből, és ha már Patrick női idejönnek meg telefonálgatnak, akkor legalább figyelmeztetnének, hogy a legjobb formámat hozzam. Madame Giselle Castille kemény versenytárs volt szexi, világias, elbűvölő.
- Patrick nem említette - válaszoltam -, de hát annyi embert ismert. - Nem azt mondtam, hogy annyi nőt, de Giselle elmosolyodott. Tudta, hogyan értem.
- Látja, ma chére - mondta -, a Patrick típusú férfiak már csak ilyenek. A szabadság a lételemük, olyanok, mint a költöző madarak, országról országra szállnak, követik a jó időt és a gyönyörű nőket. De biztos vagyok benne, hogy ezt magának nem kell mondanom.
Mély lélegzetet vettem, elnézést kértem, és kimentem, hogy behozzam a jeges teát. Remegő kézzel kivettem az üvegkancsót a hűtőből, és a tálcára tettem. Felszeleteltem egy citromot, közben sikeresen elvágtam az ujjamat, cukortartót, magas poharakat, hosszú ezüstkanalakat tettem mellé, aztán az apró nappaliba vittem a tálcát.
Giselle Castille a kanapé mögötti állványon elrendezett képeket tanulmányozta: családi képek voltak kiskoromból az apámmal, a kutyáinkkal és a lovammal, amikor a papának farmja volt, az egyik olyan időszakban, amikor épp feltört anyagilag - szemben azzal, amikor tönkrement, olyankor mindig visszaköltöztünk egy társasházba, L. A. külvárosába. Giselle Patrick egyik fényképét tartotta a kezében, a közelképet egy ködös napon készítettem Burgundiában, a nagy kastély kertjében, ahol az éjszakát töltöttük. Összeszűkült szemmel mosolygott, haját összeborzolta a szél, és olyan jóképű volt, hogy az ember majd belepusztult.
- Mondja csak, Madame Castille - kérdeztem, miközben letettem a tálcát, és teát töltöttem -, miért kéne ismernem? És mit keres itt?
- Szólítson Giselle-nek. - Visszatette Patrick fényképét, és újra elhelyezkedett a széken. Citrommal kínáltam, amit elfogadott, és cukorral, amit visszautasított. - Azért jöttem el magához, mert azt beszélik, a rendőrség azzal gyanúsítja, hogy köze van Patrick eltűnéséhez. Tudom, mennyire nyugtalan lehet, és mint Patrick barátja, azért vagyok itt, hogy felajánljam a segítségemet. Ha bármit tehetek önért, bármit, Lola, szeretném, ha szólna. Tudja, a barát a bajban is barát, és ami engem illet, ez Patrick feleségére is vonatkozik.
Nem tudtam biztosan, hihetek-e neki, de mi másért lenne itt?
- Köszönöm, hogy ilyen kedvesen gondolt rám - válaszoltam -, de itt nemigen van mit tenni. Én nem tudom, hol lehet Patrick, és nem tudja a rendőrség sem.
- De megtalálták az autóját - mondta, és ezzel sikerült meglepnie. Nem tudom, hogy kerülhetett nyilvánosságra a rendőrségi információ, de az életem nyilvánvalóan a helyi pletyka és a találgatások céltáblája lett.
Giselle lassan kavargatta a teáját. Hosszú, finom keze krémszínű volt, rövid körmét sötétvörösre festette. Puccimintás szűk nadrágjában, ékköves bőrszandáljában, a szeméhez illő, feszes, türkizkék topban olyan nőnek látszott, aki epekedő pillantásával és visszafogott divatosságával a legkisebb erőfeszítés nélkül szerzi meg a férfiakat.
- Gyerekkorom óta ismerem Patrickot - mondta.
Mondhatni, együtt nőttünk fel.
Érdeklődéssel figyeltem. Soha nem találkoztam olyasvalakivel, aki gyerekkorában ismerte Patrickot.

- Marseille-ben laktunk - folytatta Giselle. - Mindkettőnk családja a halászatban volt érdekelt. A Patrické fogta a halat, az enyém megvette, hogy éttermeknek adja tovább, vagy feldolgozza, mélyhűtse, és hajókon Franciaország más részeibe, vagy más európai országokba küldje. Az én családom gazdag volt. A Patrické sem volt kifejezetten szegény, de az enyémmel nem lehetett egy napon említeni.
Miközben a teáját kevergette, a hosszú ezüstkanál hozzákoccant a jéghez, és finom, nyári hangot adott, amiről az embernek két nő jut eszébe, akik egy hosszú, ernyedt délutánon megosztják titkaikat a szerelmeikről.
- Patrick és én ugyanazokba az iskolákba jártunk, aztán a grenoble-i egyetemre, bár ő nem fejezte be. Én Párizsba mentem, Patrick pedig a világ különböző tájain élt, ahol az élet könnyű volt, a nők gyönyörűek, és lehetett szerencsejátékot játszani. Időről időre összefutottunk, általában Párizsban, nyaranként pedig az én villámban a Cannes fölötti hegyekben. Patrick ott maradt, és ahogy maga fogalmazná, együtt éltünk. - Újra a szempillái alól figyelt, megdöbbentett szeme türkizkékjének hideg csillogása. - Mindig. .. jó barátok voltunk... - mondta doromboló hangon.
- Mindig. És most, ma chere Lola, az ön barátjaként vagyok itt.
- Igazán? - kérdeztem.
Újra fürkésző pillantást vetett rám.
- Tudja, Patrick beszélt nekem a problémáiról. Maga is bátran elmondhat nekem mindent. Mindent elkövetek, ami tőlem telik, hogy tanácsot adjak.
- Hát, köszönöm - válaszoltam, mivel a vendégem és Patrick jó barátja volt, ezért nem mondhattam neki kerek perec, hogy kopjon le, és szálljon ki az életemből, mielőtt egyáltalán belekerült volna.
- Természetesen pénzt kölcsönöztem Patricknak - tette hozzá váratlanul Giselle. - Nagyon sok pénzt. Nem tudom, tud-e róla, de Patricknak komoly anyagi gondjai voltak.
Szerencsejáték-adósságok. Volt, aki... -Tétovázott. - Megfenyegették. ..
- Megfenyegették? Miféle fenyegetésekről van szó?
Kérdeztem megütközve. - Talán el kellene mondania a rendőrségnek.
Giselle vállat vont.
- A rendőrség már tisztában van Patrick gondjaival. De ne aggódjon, Lola - dorombolt ismét.
- Nem akarom magát üldözni a pénz miatt. - Hosszan rám nézett. - Bár jog szerint természetesen megtehetném. - Körülnézett. - És feltételezem, ez a kis földdarab az úgynevezett szállodával elég szép summát ér.
Vajon rejtett fenyegetés van a szavai mögött? - tűnődtem, miközben Giselle felkelt, pedig a jeges teát még meg sem itta.
- Volt aláírt papír ezekről a kölcsönökről? - kérdeztem, imádott szállodám biztonságáért aggódva.
- Nekünk nem volt szükségünk papírokra és aláírásra mondta halvány, macskaszerű mosollyal -, de higgye el, vannak egyéb bizonyítékaim.
Névjegykártyát vett elő márkás táskájából, és odaadta.
- Itt a telefonszámom - mondta -, bármikor hívhat.
Ha megtud valamit Patrickról, hívjon fel.
Kikísértem. A kezét nyújtotta, én pedig megráztam.
Olyan hideg volt, mintha tél lett volna.
- Es persze - mondta Giselle -, még mindig nem tudjuk, hol van Patrick. Vagy hogy egyáltalán él-e - tette hozzá, és a szívemet átjárta a jeges rémület.
Figyeltem, ahogy párduckönnyű léptekkel elsétál az ösvényen, hosszú, fekete haja a csípőjével azonos ritmusban himbálózott. Patrick, te gazember, gondoltam. Akárhová megyek a nagyvilágban, mindenhol találok majd ehhez hasonló nőket, régi barátokat, akik eljönnek, hogy elriasszanak tőled - élve vagy halva.

26. FEJEZET

vertem a fejemből Giselle Castille-t, és erőfeszítéseket tettem, hogy valahogy kinézzek aznap este, bár nem Jack Farrar kék szeméért. Vagy ha igen, akkor magamnak sem vallottam be. Frissen mosott hajam fényesre száradt a napon, és puszta önérzetből a legjobb csipkés alsóneműmet vettem fel. De persze az egésznek semmi köze nem volt a Pucér Pacákhoz. Barackszínű ruhát húztam, amely reményeim szerint elbűvölően harangozott a térdem körül, bár a tükörbe nézve gyanítottam, hogy nem a térdem a legelőnyösebb testrészem. De kinek tökéletes a térde? Az embernek legyen önbizalma ezekben a dolgokban, mondtam magamban felfelé nézve, miközben festéket kentem a szempillámra. Ujabb kétkedő pillantást vetettem a tükörképemre.

Lehet, hogy feketét kellett volna használnom a barna helyett.

Dühösen elfordultam. Ilyen vagyok, és kész. Tendre Poisont spricceltem a nyakamra, amelyet azért vettem meg, mert tetszett a zöld üvegcséje, de most már szerettem a könnyű, lebegő illatát is. Kijavítottam megkopott körömlakkomat, és másnapra beígértem magamnak egy pedikűrt, aztán túl hosszú lábfejemet bronzszínű, pántos szandálba csúsztattam, amelyet egy szezon végi kiárusításon vettem.

Ezek egyébként mindig fantasztikusak Saint-Tropez-ban, amikor a turisták már elmentek, és a szállodák lassanként Ki bezárnak. Óvatosan vizsgálgattam a nyolccentis sarkat, azon tűnődtem, nem hiba-e ilyesmit venni, de olyan csinos volt, és szinte ingyen adták, így nem tudtam neki ellenállni.

Nem emlékeztem rá, hogy ilyen kemény munka az öltözködés, talán azért, mert olyan régen próbálkoztam vele.

Vetettem egy utolsó pillantást a tükörbe, és úgy döntöttem, hogy nem is rossz. Különben is tizenöt perce a konyhában kéne lennem, hogy felszolgáljam az italokat, megbeszéljem a vendégekkel a ma esti menüt, és megkérdezzem, milyen napjuk volt. Az ajtó felé tartottam, és arra gondoltam, hogy meglepődnek majd, ha meglátnak amikor általában legfeljebb fehér szakácsruhában, pólóban és szűk nadrágban látnak.

Már a kilincsen volt a kezem, de megtorpantam, és végiggondoltam a dolgot. Lehet, hogy túlzásba vittem. Jack Farrar azért jön, hogy Patrickról beszéljünk, és nem azért, hogy engem lásson.

Visszaszaladtam a hálószobába, ledobtam a ruhát és a magas sarkú cipőt, fel ráncigáltam a megszokott, Riviéra Hotel feliratos pólót és a nadrágot, kényelmes, telitalpú szandálba bújtam, és kiráztam a hajamból a szokatlan jólfésültséget.

Anélkül, hogy tükörbe néztem volna, határozottan visszamasíroztam az engem megillető helyre. A konyhámba.

Odakinn a teraszon Jean-Paul épp kirakta az olajbogyós és fűszerkrémes tálkákat, Miss Nightingale már az asztalánál ült, és ánizslikőrt, pastist kortyolgatott. Megcsodáltam a kék-fehér ruháját, és azt mondtam, szerintem olyan benne, mint egy Wedgwood porcelán, ő pedig nevetett, és huncutul rám kacsintott, amikor elsiettem mellette. Gyors pillantást vetettem az öböl és a Rosszkutya felé. Nem volt mozgás arrafelé. De még csak negyed hét volt. A Pucér Pacáknak még túl korai időpont.

Ellenőriztem Nadine-t és Marit-t a konyhában, aztán bruschettát, fokhagymás, paradicsomos pirítós kenyeret halmoztam a lapos tányérokra, és a konyhaablak előtt álló bokorról levágott rozmaringágacskákkal díszítettem. Kis tálkákba fűszerkrémkupacokat halmoztam, és különböző péksüteményekkel raktam meg a szalmakosarakat. Ellenőriztem a fügét ellenőriztem a halat ellenőriztem a bárányt, a salátát és a clafoutis-t, az édes, gyümölcsös piskótát, aztán kimentem, hogy megnézzem a vendégeket. Legnagyobb meglepetésemre Mr. Falcon épp Miss Nightingale-lel beszélgetett. Biztosan feltartóztatta az asztala felé menet.

- Gyönyörű a masinája, Mr. Falcon - hallottam.
- Hm. Köszönöm, asszonyom. Magam is kedvelem válaszolta a férfi.

- A férjem is Harleyval járt. Türkizkékkel. Furcsa szín egy Scotland Yard-i nyomozónak, nem gondolja?
Falcon egyik lábáról a másikra állt a drága, bebújós cipőjében, nyilván kényelmetlenül érezte magát.
- Öö... de igen, asszonyom, gondolom.
- Mégis mindig azt mondom, erős emberhez erős gép illik. - Miss N. félrebillentette a fejét, és rámosolygott a férfira, aki közben eloldalgott.
- Persze. Nyilván igaza van, asszonyom.
- Miss Nightingale vagyok, Mr. Falcon - szólt utána.
És én is nagyon örülök, hogy találkoztunk.
A férfi azonban már a terasz végében álló asztal felé sietett, olyan messzire Miss N.-től, amilyen messze csak lehetett.
- Nocsak, Miss N., azt hiszem, elijesztette Mr. Falcont
- mondtam, miközben fűszerkrémet és bruschettát tettem az asztalára paradicsommal.
- Gondoltam, megtöröm a jeget - válaszolta derűsen.
Látni akartam, mi lakozik a keményfiú maszkja mögött.
- És látta?
- Veszélyes ember, ahogy gondoltam. - Olajbogyót rágcsált. - Csak az a kérdés, pontosan mit keres itt? Világos, hogy a Riviéra Hotel nem az a hely, ahol lenni szeretne. Ebből logikusan következik, kedves Lola, hogy Patrickhoz lehet valami köze.
A lábam hirtelen elgyöngült, és a mellettem álló karosszékbe rogytam.
- De mi? - kérdeztem éppen akkor, amikor Jack Farrar befordult a sarkon a teraszra.

27. FEJEZET

Néztem a kifakult, régi farmert és a felhajtott ujjú, gyűrött, fehér inget a kemény, erős testen. Nyilvánvalóan nem vasalták ki őket a hajón, viszont patyolatúsztak voltak. A napsütötte bőr egészséges ragyogását is észrevettem, de lehet, csak az időjárás cserzette meleg aranybarnára. Hosszú arc és szögletes áll, a kék szem jól illett a farmerhez, és ugyanolyan gyűrődések voltak rajta, mint az ingen. A barna hajat rövidre nyírták, és úgy festett, mintha ő maga vágta volna le. Az orr leginkább talán átlagosnak nevezhető, bár kicsit göröngyös, kicsit horgas, és a mosolygós szájban a lehető legszebb fogak. Túl szép volt, hogy igaz legyen.
Örültem, hogy átöltöztem határozottan olyan színben tűntem volna fel, mintha pedáloznék nála. Pedig azt tettem.
De nem lett volna szabad.
- Miss Nightingale, Lola. - Jack Farrar mulatságos udvariassággal meghajolt. Hosszú pillantást vetett rám. - Most már jobban néz ki.
- Úgy érti, majdnem emberformám van - mondtam a smink és a rúzs miatt magyarázkodva, és mert talán azt gondolta, az ő kedvéért csinosítottam ki magam.
Elvigyorodott.
- Majdnem.
- Bort? - kérdeztem
- A bor tökéletes, köszönöm.
Ezúttal a saját, közeli hegyen fekvő szőlőskertünkből származó palackot hoztam. Talán nem érte el a Cuvée Paul Signac színvonalát, de lágy és iható volt. Jack elismerően bólintott, és ezzel nagyobb örömet szerzett, mint gondoltam.
- Milyen elegáns ma este, Mr. Farrar - mondta Miss N., és észrevettem a hangjában a rejtett, helyeslő árnyalatot, ami azt jelentette, hogy szerinte Jack helyes fickó.
- Miss N. gyanakszik az egyik vendégre - mondtam.
Arra, aki a terasz legvégében ül.
Jack elfordította a fejét, és lopva vetett rá egy pillantást.

- Észrevettem tegnap este - mondta. - Azt hiszem, ismerem valahonnan, de nem tudom hová tenni. Úgy néz ki, mint aki szívesebben lenne valahol másutt - tette hozzá.
- Az ő motorja áll odakint - suttogta összeesküvő hangon Miss N. Közelebb hajolt. - Amikor először láttam Mr. Falcont, már akkor megmondtam Lolának, hogy veszélyes ember.
Valamennyien a kilátásnak háttal ülő Mr. Falconra bámultunk, aki whiskyt ivott, és úgy rágcsálta a friss paradicsomos bruschettát, mint a repülőn osztogatott mogyorót.
Hatalmas, fakó kezét sötét szőrszálak borították. Mint valamiféle csúszómászó, gondoltam megborzongva. Ráadásul olyan testfelépítése volt, mint egy bikának: széles nyaka, hatalmas válla, hosszú karja.
- Allatias. - Azon kaptam magam, hogy én is suttogok, pedig olyan messze ült, hogy nem hallhatta meg. - Pontosan úgy néz ki, mint egy vadállat.
- Nyilvánvalóan magát követi - mondta Miss Nightingale. - Különben mit keresne itt, a Riviéra Hotelban? Mint már mondtam, lefogadom, hogy Patrickhoz van valami köze.
- Én pedig lefogadom, hogy a megérzése nem csal, Miss N. - helyeselt Jack. - Semmi más okát nem látom, hogy egy ilyen pasas itt legyen. - Rám nézett. - Mondott magának valamit?
- Csak hogy szobát szeretne... a legjobb szobát... és megrendelte az étkezését. Ezen kívül tudomást sem vesz rólam. Valamennyiünket levegőnek néz, bár gyakran sétál a birtok környékén. Gondolom, a kertet csodálja.
- Ez az ember nem kertész - mondta Miss N.
Néztem, hogyan mozog Jack lebarnult ádámcsutkája, miközben a rózsaszínű, hideg bort issza. Idegesen győzködtem magam, hogy ne legyek ilyen érzéki csak mert pár hónapja nem voltam együtt férfival, sőt az igazat megvallva, még a közelében sem voltam, az nem jelenti azt, hogy rögtön darabokra kell hullanom az első vonzó idegentől, akihez kedvet kapok. Ráadásul még mindig ott volt Patrick kérdése.
- Egy régi barátom Marseille-ben ellenőrizte - mondta Jack. Felvontam a szemöldökömet, meglepett, hogy valakit ismer arrafelé. - Az ember sokakat megismer a hajósok között - tette hozzá. -Tudja, hogy van ez, minden kikötőben van egy barátom. Mindenesetre ez a fickó régebben zsaru volt, és végzett némi finoman összehangolt magánnyomozást az ügyben. Megegyeztünk, hogy felhasználja a kapcsolatait, megnézi, mit tud meg a Porschéről: hol van a garázs, milyen állapotban találták meg az autót, és hogy a rendőrség szerint pontosan mi történt Patrickkal.
Újra azzal a hosszú, megfontolt pillantással nézett rám, aztán nyers őszinteséggel közölte:
- Tudja, lehet, hogy ez azt jelenti, Patrick meghalt.
A kezemet bámultam. Nem tudtam, föl tudom-e dolgozni ezt. Nem voltam képes elviselni a tudatot, hogy a gyönyörű, hűtlen Patrick nincs többé.
- Vita lezárva - mondta Miss N. szigorúan. - így mondják az amerikaiak.
Remegő kézzel újratöltöttem a borospoharakat, és megkértem Jean-Pault, hogy hozzon még egy üveget, aztán meséltem nekik a délutáni látogatómról, Patrick régi barátjáról, Giselle Castille-ról.
- Patrick hajdani szeretője - mondta Jack, aki azonnal kapcsolt.
- És nem kétséges, hogy féltékeny - tette hozzá Miss N.
- Tud valamit a szerencsejáték-adósságokról? - érdeklődött Jack.
- Csak azt tudom, hogy soha nem volt pénzünk, de tudja, ez csak egy kis szálloda, nem sok hasznot lehet termelni vele.
- Ez Lola szíve csücske - magyarázta Miss N.
- Patrické pedig nyilvánvalóan a szerencsejáték volt. Ha Madame Castille-nak hinni lehet, elég baj a fiúknak, hogy utána kutatnak.
- Én hiszek neki - mondtam hirtelen magabiztosan.

Las Vegasban találkoztam Patrickkal. Mindig ott volt. Nyilvánvaló, hogy szerencsejátékos volt.
- És vesztes típus - tette hozzá halkan Jack.
Red Shoup épp ekkor bukkant fel a teraszon. Szokás szerint olyan összeszedett volt, amilyen én soha. Korallszínű selyemruhát viselt, vállára achátzöld kendőt terített, hogy megóvja a széltől, mely mostanában egy kissé metsző volt.
- Bon soir, mes amis - köszönt. - Hogy van ma este, Lola?
Mondtam neki, hogy jól, ő pedig mosolyogva Jack felé fordult. Bemutattam őket egymásnak, aztán megérkezett Jerry Shoup, és ott maradtak velünk borozni, miközben elmesélték, mi történt velük aznap.
Otthagytam őket, és elmentem, hogy ellenőrizzem a konyhát, útközben üdvözöltem Törpepapagáj Lampsont és a fiúkat. Sajnálkozva jöttem rá, hogy a szezon a végéhez közeledik, és hamarosan valamennyi vendégem elutazik. Eltűnődtem, vajon mit csinálok majd, ha elmentek, és itt maradok egyedül a gondjaimmal, nyakamban a rendőrséggel, szerencsejáték-adósságokkal, a háttérben leskelődő, titokzatos Mr. Falconnal. Már a gondolatra is megborzongtam.
- Mintha szellemet látott volna - mondta vidáman
Törpepapagáj, aztán rémülten a szája elé kapta a kezét.
Jaj, a fenébe, már megint rosszat mondtam.
Nevetnem kellett, mert szőkén göndörödő hajával és babakék szemével pontosan úgy festett, mint egy csintalan kislány.
- Semmi baj. Egyébként pedig nem szellem volt, csak feltámadt a hideg szél. Gondolom, túl hamar köszönt be az ősz.
- Nem elég hamar - válaszolta együtt érzőn. - Akkor ezek a kis gazemberek visszamennek az iskolába, nekem pedig nyugtom lesz. Visszatérek Londonba, gondolom, a hidegbe és a hóba. Te jó ég, annyira hiányozni fog ez a hely. És természetesen maga is, Lola. - Biztatóan megveregette a karomat, miközben Jean-Paul megérkezett a gyerekek narancslevével, akik közben már a tányér bruschetta felénél jártak.
Ezután megérkezett az általam igen kedvelt, aranyos nászutas pár. A lány egyszerűen ragyogott, az izmos, szőke fiú pedig kipirult arccal, szürke szemmel nézett ki keret nélküli szemüvege mögül. Boldog voltam, hogy tovább maradtak, bár elmondták, hogy ez egész évre felborítja a költségvetésüket, mégis úgy gondolták, megéri. Leültettem őket, odaküldtem Jean-Pault az étlappal, aztán visszatértem Miss N.-hez, Jackhez és Shoupékhoz. A titokzatos Mr. Falconról beszélgettek, és gondolom, rólam meg Patrickról.
Egy pillanatig ott álltam, és arra gondoltam, hogy a külső szemlélő nem venné észre a vészjósló hangulatot. Csak egy boldog embercsoportot látna a kék Földközi-tengerre néző, virágos teraszon, egy kellemes szeptemberi estén. Tényleg azok vagyunk, gondoltam, és máris jobban éreztem magam.
Tegnap éjjel Mercier felügyelővel elértem a mélypontot, és ma reggel, a piacon újra elsüllyedtem. De most hirtelen könnyűnek éreztem a szívemet. Ismét felfelé tartottam.
- Madame Laforét? - Nem hallottam a férfi érkezését, és a többiek sem. Alacsony emberke volt, zömök és könnyű léptű, testes és sápadt nyoma sem volt rajta a saint-tropezturistákra jellemző barnaságnak. Aranykeretes szemüveg mögül lesett rám, mint egy éles szemű madárka.
Mindenki feléje fordult. Még Mr. Falcon is megtorpant a bruschetta rágcsálása közben, és érdeklődve nézte.
- Én vagyok Madame Laforét - mondtam.
- Én pedig Dumas ügyvéd vagyok Párizsból, és az ügyfelemet, Monsieur Laurent Solist képviselem.

A teraszon tapintható volt a csend. Akár Onassis vagy Safra neve, a Solis név is ismert volt. Döbbenten meredtem Dumas ügyvédre.
- Tájékoztatnom kell, Madame Laforét - mondta ünnepélyesen -, hogy Monsieur Solis jogi eljárást indított ön ellen a Riviéra Hotel tulajdonjogának ügyében.
Előhúzott egy jogászpiros szalaggal átkötött iratot, amelyet számtalan, hivatalosnak tűnő piros pecsét díszített.
Meglepve kinyújtottam a kezem, és átvettem.
- Itt a névjegyem, madame - mondta. - Ha kapcsolatba óhajt lépni velem, a Hotel Martinez-ben megtalál.
Hosszan végigmért apró szemüvege mögül. - Eh bien, további jó estét kívánok, Madame Laforét - mondta kis meghajlással. - És mindnyájuknak bon appétit. - Azzal ugyanolyan csöndben elsietett, ahogy érkezett.

28. FEJEZET

A. vacsora hirtelen közösségi eseménnyé változott, az asztalokat összetoltuk, és a vendégeim - Mr. Falcon kivételével, aki elzúgott a motorján - összezsúfolódtak, bort töltöttek, és a jogi papírokat vizsgálgatva elméleteket gyártottak Dumas ügyvéd bejelentéséhez. Laurent Solis vagyonáról és hírnevéről töprengtek, meg arról, hogy pontosan miért is akarja elvenni tőlem az otthonomat.
- Ez nem csak az otthona, hanem a megélhetése is - emlékeztetett komolyan Jerry Shoup.
Azután Miss Nightingale következett.
- Biztos vagyok benne, hogy Patrick van a dolog mögött.
Jack Farrar, aki nem ismerte Patrickot, kívülállóként azért megjegyezte:
- Ez sokkal bonyolultabb, mint gondoltam.
Red Shoup szerint ez volt az év kijelentése.
Addigra sokkos állapotba kerültem, és képtelen voltam főzni, így Marit birkózott meg a vacsorával, Jean-Paul pedig felszolgálta, és most az egyszer mindenki ugyanazt ette. Természetesen szabadkoztam, de senki sem bánta tulajdonképpen valami buliszerűség alakult ki az asztal körül, ahogy egyre több bort töltöttek, és mindenki mohón tömte magába a töltött articsókát, a rizottót tenger gyümölcseivel, azután a clafoutis-t, az édes gyümölcsös piskótát és az apró, vékonyan bevont almaszirmokat, azokat a kis, barnacukros édesítésű korongokat, amelyeket Marit sebtében összedobott. Még több bort töltöttünk, és a beszélgetés arra terelődött, hogy mit lehet tenni ezután.
- Dumas-nak igaza van - mondta Jack -, csak úgy tudhatja meg, miről van szó valójában, ha találkozik Solisszal.
Solis állítólag abból gazdagodott meg, hogy fegyvert adott el bármely ország ellenségeinek, beleértve a sajátját is.
Most világpolgár volt, luxusjachtjáról irányította átfogó üzleti tranzakcióit, és ezek között az üzletek között egyaránt
volt szálloda, ingatlan és olajügylet. Állítólag Solisé volt a leghatalmasabb olajszállító flotta a világon.
Látva rémült arckifejezésemet, az egész asztal felajánlotta, hogy velem jön, de a végén úgy döntöttünk, hogy csak Jack és Miss Nightingale kísér el. Jack elment, hogy felhívja Dumas-t, de nem sikerült elérnie, így még több bort ittunk, és vártuk a visszahívását.
Éjfélre járt, amikor megcsörrent a telefon. A nászutasok álmosnak tűntek, Törpepapagáj aludni vitte a fiúkat, Shoupék pedig römiztek. Némán összenéztünk, és Jack vette föl a telefont. Amikor visszatért, elhaló hangon kérdeztem:
- Nos?...
- Dumas ügyvéd telefonált. Délelőtt 11-kor találkozunk Solisszal az Agamemnón fedélzetén Monte-Carlóban.

Dumas szerint el sem téveszthetjük, mert az ott a legnagyobb jacht.
- Agamemnón - mondta elgondolkodva Miss Nightingale. - Érdekes választás, egy görög, aki a klasszikus görög tragédiák alakjáról nevezi el a hajóját. Mint bizonyára tudják, Agamemnón Mükéné királya volt, és a görög hadsereg parancsnoka a trójai háború idején. Foglyul ejtette Kasszandrát, az ellenséges király lányát, aki a kedvese lett.
Riviéra Hotelszavitte Trójába, ahol a felesége, Klütaimnésztra és a szeretője megölte.
Nem ismertem Agamemnón történetét, és azon kaptam magam, hogy elgondolkozom, vajon miért választott Solis ilyen nevet. Tudtam, hogy nem fogom élvezni a találkozást egy olyan emberrel, aki ilyen szoros összefüggésbe hozza magát ezzel a történettel.
Jack visszakísért a házikómhoz.
- Biztos, hogy minden rendben? - kérdezte, és zsebre dugott kézzel megállt a tornác küszöbén.
- Nem - mondtam, mert éreztem, összeszorul a gyomrom a gondolatra, hogy elveszíthetem az én kis szállodámat.
- Nem lep meg. Gondolom, én ugyanezt érezném, ha valaki azt mondaná, el fogják venni az otthonomat.
- Magának hol van az otthona?
- Newportban, Rhode Islanden. - Rám nézett, és elmosolyodott. - Nem tetszene magának. Túl hideg van.
- Akkor miért marad ott?
- A családom mindig ott élt. Ott építem a hajóimat.
Az ösvényt a tornáctól elválasztó korlátra támaszkodtam. Nem sütött a hold, a tenger feketének látszott, csak a hajó zöld és vörös jelzőfényei világítottak ragyogva.
- Newport - mondtam. - Gondolom, régi, családi vagyon.
- Saját magamat tartom el, és azzal foglalkozom, amit szeretek.
- Én is.
Összefont karral, háttal a tengernek mellém állt. Magamon éreztem a pillantását.
- Mindig szeretett főzni? - kérdezte.
- Gyerekkorom óta. Még az apám tanított meg rá.
Meglepődött, amikor felnevettem. - A kislányok általában nem az apjuktól tanulnak főzni, és ha ismerte volna, még furcsábbnak tartaná. Igazi világfi volt, jóképű, fekete hajú, kék szemű, magas és elbűvölő. Az összes barátnőm anyja odavolt érte. És aztán, amikor már elég nagyok voltak hozzá, a barátnőim is. - A sötétbe bámultam, és magam előtt láttam az apám szép arcát, ahogy rám mosolygott.
- Szóval, apuci kislánya volt - mondta Jack, és visszahozott a jelenbe.
- De mennyire apuci kislánya voltam. Amikor nem éreztem jól magam, lágy tojást készített nekem pirítós katonákkal. Az ágyba hozta a pirítóst, belemártogatta a tojássárgájába, és úgy etetett, mint egy kismadarat. Rögtön jobban éreztem magam. Valahogy minden olyan egyszerűnek tűnik, amikor ez ember még gyerek - tettem hozzá. - Egyszerűen szeretjük egymást, és élvezzük az életet. Amikor apa meghalt, azt hittem, én is vele halok.
Egymásra bámultunk a házból kiszüremlő, halvány fényben, aztán legnagyobb meglepetésemre Jack a vállamra tette a kezét. Kartávolságban tartott, és rám mosolygott.
- Sajnálom, hogy nincsenek pirítós katonáim, hogy egy kicsit felvidítsam ma este - mondta. - Holnap találkozunk.
Kilenckor.
- Rendben.
Kissé megszorította a vállamat, aztán hosszú léptekkel lement az ösvényen a partra.
A tornácon álltam, amíg csak láttam a hajó fényeit, aztán lefeküdtem üres ágyamba.

29- FEJEZET

JVlásnap reggel kilenckor fehér sortot és sötétkék, Agamemnón feliratú, fehér pólót viselő tengerész várt ránk Saint Tropez-ban egy olyan tízméteres motorcsónakon, amilyet az emberek általában akkor képzelnek maguk elé, amikor a luxusra gondolnak. Legalábbis amíg meg nem pillantják az Agamemnóm, amely Monte-Carlo nyílt vizén horgonyzott.
Képzeljenek el egy luxusjachtot, és duplázzák meg a méretét. Az Agamemnón 75 méteres volt. Tegyenek hozzá egy helikoptert meg egy hidroplánt, egy kis motorcsónakflottát és a tengerész elmondása szerint ötven fő körüli legénységet, valamint huszonnégy órás szakácsszolgálatot, és már meg is kapják úszó szerelmi fészküket.
Örültem, hogy a fehér pamutszoknyában, a sárga blúzban és a saruban megpróbáltam felnőttnek és méltóságteljesnek látszani. Teknőcfésűvel hátul összefogtam a hajamat, kirúzsoztam magam, és napszemüveget viseltem - feltörő érzelmek esetére. Miss Nightingale szokásához híven Wedgwood-kékben pompázott, Jack pedig a megszokott sortot, edzőcipőt és a vasalatlan, gyűrött vászoninget viselte. Úgy festettünk, mint egy maroknyi ráérős turista.
- A Ritz Carlton előállt - jegyezte meg Jack, amikor az Agamemnón káprázatos tömbje homályosan fölénk magasodott. Újabb, fehér egyenruhás matróz segített átlépni a látszólagos mennyországba, amely könnyedén pokollá válhatott. Rossz előérzetem volt.
Az utaskísérő végigvezetett bennünket az Agamemnón folyosóján, amelyet ezüst csillagokkal pettyezett, sötétkék padlószőnyeg borított, aztán mahagóni csigalépcsőn felmentünk a nagy szalonba. Frissítővel kínált bennünket, amelyet - bár majdnem szomjan haltunk - visszautasítottunk, mert nem akartuk, hogy az ellenség megvesztegessen bennünket. Közölte, hogy Monsieur Solis hamarosan megérkezik, és magunkra hagyott, hogy a hatalmas, műalkotásokkal telezsúfolt szobában ácsorogjunk.
Monte-Carlo látképét néztem a hatalmas panorámaablakból. Még soha nem láttam ilyen szögből a föl-le kígyózó utcákat, és meglepett, milyen zöldnek és frissnek hatnak.
Körülnéztem az értékes fafaj tákból készült, berakásos asztalokon, a krémszínű bőr klubfotelokon és a kanapékon, amelyek olyan mélyek voltak, hogy el lehetett veszni bennük. Megnéztem a Légér-, a két Picasso- és a Matisse-képet, a Brancusi-szobrot és Niki de Saint Phalle hatalmas, színes, kör alakú, táncoló szobrát. Észrevettem az antik velencei tükröket, a szétszórt, felbecsülhetetlen értékű kisplasztikákat meg az apró műtárgyakat, és a félelem végigkúszott a gerincemen. Nem vehetem fel a versenyt ekkora gazdagsággal.
Solis valamiért meg akarta szerezni az én kis szállodámat, és kétségem sem volt felőle, hogy meg is szerzi. Valójában bármit megszerezhet, amit csak akar. Az viszont rejtély volt, miért épp ezt akarja.
Jack a Niki de Saint Phalle-táncosra mutatott.
- Ne feledje, nincs baj, amíg a kövér hölgy énekel mondta, és én elnevettem magam. Ekkor sétált be Laurent Solis a szalonba.
Nevetésünk hallatán a meglepetés szikrája villant fel az arcán, amelyet gyorsan mosoly váltott fel, miközben felénk tartott, és mindkét kezét üdvözlésre nyújtotta. Idősebb volt, mint a fényképek alapján vártam nagydarab, mackós, ősz férfi, akinek az öltözéke tökéletes volt a fehér vászonöltönyben, a napszemüvegben, amelyet nem vett le.
- Isten hozta, isten hozta önöket az Agamemnón fedélzetén - mondta.
Néhány lépéssel mögötte gyönyörű szőke nő jött. Korát tekintve akár az unokája is lehetett volna, több mint 180 centi magas volt, remek sárga papucsot, apró, sárga bikinit, citromzöld szarongot és vakító mennyiségű gyémántot viselt, amelyek a fülében, a nyakán, a csuklóján és három ujján csillogtak. Miss Nightingale-re pillantottam, hogy lássam, mi a véleménye erről a látomásról, de nem látszottak az arcán érzelmek. Rendíthetetlenül királynői volt a Wedgewood-kékben és a gyöngysorával. Uralkodói mozdulattal hajtotta meg a fejét, amikor Solis előbb bemutatkozott, majd közölte:
- ő a feleségem, Evgenia.

Evgenia még csak nem is biccentett. Közvetlenül a férje mögött foglalt helyet, az egyik klubfotelben, keresztbe rakta a lábát, Gitane-ra gyújtott, és türelmetlenül méregetett bennünket.
Laurent Solis nyomban azonosította bennem az áldozatot. Mosolyogva a két keze közé fogta az enyémet.
- Madame Laforét, boldog vagyok, hogy megismerhetem - mondta, és legnagyobb meglepetésemre megesküdtem volna rá, hogy komolyan is gondolja. - Milyen kár, hogy a körülmények olyan... szerencsétlenek. Igen, nagyon sajnálatos.
Rátaláltam a hangomra, és bemutattam Miss Nightingale-t. Solis tiszteletteljesen a keze fölé hajolt, mintha igazi királynő lenne.
- Ez pedig itt Mr. Farrar - mondtam, és megérintettem Jack karját, mert mindennél nagyobb szükségem volt a bátorítására. - Jó barátom - tettem hozzá gyorsan, tisztázva kapcsolatunk jellegét, ha esetleg Solis félreértené.
Solis kezet rázott Jackkel, aztán megmutatta, hová ülhetünk, egy kanapén sorakoztatott fel bennünket, mint a libákat a vásárban, a panorámaablakon beömlő fény pedig épp a szemünkbe világított. Most azzal az előnnyel bírt, hogy tökéletesen láthatta az arcunkat - és a reakcióinkat -, miközben mi, hogy úgy mondjam, továbbra is a sötétben tapogatóztunk vele kapcsolatban.
- Először is - szólalt meg -, biztosan nem kérnek frissítőt? Olyan meleg van ma. Evgenia - szólt hátra a válla fölött -, szólj Manolónak, mondd meg neki, hogy hozzon hideg italokat a vendégeimnek, és néhány baklavát. - Hozzánk fordult. - Vagy szeretnének inkább valami mást? Bort? Pezsgőt? Bourbont?
Evgenia felvette a telefont, és továbbította a rendelést.
Aztán szippantott egyet a Gitane-ból, és ezúttal fordítva rakta keresztbe a lábát.
Solis még mindig a sötét szemüveg mögül nézett rám.
- Elmesélem önnek életem történetét, Madame Laforét - mondta, a többiekről tudomást sem véve -, hogy megértse, miért vagyok az, aki vagyok. Üzletember. Ha másképp alakul, ma nem lennék itt. És ön sem, madame.
Hátrasimította sűrű, ősz haját, intett Manolónak - aki olyan hirtelen tűnt fel, hogy gyanítom, az ajtó előtt várakozott -, rakja le az ezüst tálcát a mellette álló asztalra. Manolo engedelmeskedett, aztán fehér kesztyűbe bújtatott kézzel a háta mögött várta a további utasításokat.
- Miss Nightingale? - kínálta Solis. Ő udvariasan megköszönte, de visszautasította. - Akkor talán egy kis baklavát? - Solis mohón nézett a tányérra. - A kedvencem, sőt tulajdonképpen azt mondhatnánk, a vesztem.
Manolo fogott egy ezüstcsíptetőt, és a szögletes, édesen ragacsos baklava-kockát a csillogó, kék, törékeny kínai porcelántányérra tette, amelyet a kis asztalra helyezett, Miss Nightingale mellé. Aztán megismételte az előadást velem és Jackkel is. Hátralépett, és a kezét újra összekulcsolta a háta mögött. Észrevettem, hogy a gazdájának nem adott, mi pedig nem nyúltunk a miénkhez.
- Jeges vizet mindenkinek - utasította Solis Manolót, és olyan elragadtatottnak látszott, mintha a birodalma, de legalábbis a hajója kulcsát adta volna át. - Hadd mondjam el - magyarázta -, hogy én fiatalkoromban nem ehettem baklavát. Nem bizony. Hosszú éveknek kellett eltelniük, mire megengedhettem magamnak, hogy a legalapvetőbb élelmiszereken kívül mást is a számba vegyek. Kenyéren, kuszkuszon, rizsen kívül. - A sötét szemüveg mögül hunyorgott ránk. - Mondhatni, harmadik világbeli árva voltam, még mielőtt egyáltalán kitalálták a harmadik világ kifejezést. Egyedül voltam a szegénység és iskolázatlanság világában.
Kortyolt egyet a jeges vízből.

- Azt mondhatják erre, hogy nem valami fényes helyzet. Én pedig egyetértek, tényleg nem volt az.
Evgenia lehunyta a szemét, mintha átérezné a férje fájdalmát.
- A szegénység a világ minden városában ugyanolyan folytatta Solis. - Athénban, Rióban, Caracasban... az ember az utcán alszik, azt eszi, amit lopni tud, a leleményességéből él... és ha nem elég ügyes, akkor meghal az utcán.
Az élet igen rövid tud lenni, a halál pedig néha megváltás a szegénynek.
Elhallgatott, amíg újabb hosszút kortyolt a jeges vízből.
- De persze - folytatta, és a mosoly újra feltűnt az arcán -, amint látják, az én történetem boldog véget ért. Noha meg kellett szenvednem érte. Az elején kezdem, ahogy a történeteket kell.

30. FEJEZET
- Hatéves voltam, amikor anyámat elütötte az országúton egy teherautó, és meghalt - mondta Solis. - Akkor tanultam meg az első leckét az igazi nyomorról. Az élet olcsó. Az én anyámé semmit sem számított. Azt sem tudom, hol temették el, csak azt, hogy valahol az elfeledett országút mentén.
Arcomra nyilván döbbenet ült ki, mert előrehajolt, térdére könyökölt, lazán összefűzte a kezét, és a szemembe nézett.
- Marokkóban éltünk - folytatta -, de apám görög volt. Visszavitt Athénba. Mint tudják, szegények voltunk.
Szünetet tartott, ránk nézett. - Valójában fogalmuk sincs róla - tette hozzá -, mert csak az tudja, milyen az igazi nyomor, aki maga is olyan szegény volt, mint én.
Szélesre tárta a karját, mintha át akarná ölelni a fényűző szalont, a benne található kincseket, a ragyogó, fiatal feleségét, az egész hihetetlen hajót, ami az övé volt.
- Amit maguk látnak, az ennyi - mondta -, és sajnos mindenki csak ezt látja Laurent Solisból. Csupán ennyit tudnak rólam, és csak az érdekli őket, hogy gazdag vagyok.
- Kellene, hogy valami egyéb is érdekeljen bennünket, Monsieur Solis? - kérdezte élesen Miss Nightingale, aki szemlátomást nem törődött a férfi varázsával.
Solis egy pillanatra szemügyre vette sötét szemüvege mögül, aztán egy szívből jövőt sóhajtott. Meghatódtam, és együtt éreztem vele.
- Kétlem, hogy ez lehetséges ilyen rövid idő alatt, amennyit a társaságukban töltök, Miss Nightingale mondta. - De megteszek minden tőlem telhetőt.
Jackre néztem a szemem sarkából. Karját összefonta, arca mozdulatlan volt. Úgy tűnt, egyedül rám hatott Solis vonzereje és szomorú története.
De tévedtem, volt valaki más is. Evgenia a férje mögé állt, és a nyaka köré fonta a karját.
- Szegény drágám - mondta erős orosz akcentussal.
Megcsókolta férje ősz haját, Solis pedig megfogta a kezét, és gyöngéden az arcához szorította.
- Evgenia már hallotta ezt - mondta.
- De mindig fájdalmat okoz - motyogta a nő, és visszatért a székhez.
- Nem sokkal Athénba érkezésünk után apám elhagyott - folytatta a férfi. - Vagy csak meghalt. Soha nem tudtam meg, mert nem láttam többé. Pireusz, az Athéntól délnyugatra fekvő kikötőváros utcáin csöveztem, minden lehetséges munkát elvállaltam, ami akadt, megbízásokat intéztem, csomagokat vittem és hoztam. Kis igásló voltam, de gyorsan tanultam, és tudtam, hogy ennél jobb sors vár rám. És ez a sors a saját két, munkától kérges, fiatal kezemben volt.
Kinyújtotta a kezét, mintha azt akarná, hogy lássuk: sima, gondosan manikűrözött kéz volt, egy gazdag ember, sőt egy úr keze.
- Nem volt családom, nem volt semmi, ami Görögországban tartson, tehát hazudtam a koromat illetően, és elszegődtem egy tankhajóra hajóinasként. Akkoriban a tankhajók még

sokkal kisebbek voltak. - Rövid szünetet tartott, mintha csak emlékezne, aztán folytatta. - Marseille volt az úti célja.
- Marseille? - hallottam a saját hangomat, mire ő levette sötét szemüvegét, és első ízben nézhettem a szemébe. Jóindulatú, sötét szeme volt. A lelke tükre. Úgy éreztem, elmerülök benne.
- Látom, megelőzött, Madame Laforét - mondta. - Valóban, Marseille a kapcsolódási pont. Nincstelen kisfiú voltam a nagyvilágban, és Marseille-ben egy asszony segített, akitől loptam, mert nem volt választásom. Nilda Laforét-nak hívták, és soha nem felejtem el a kedvességét. Nem volt hajlandó átadni a csendőröknek. Etelt adott, és úgy beszélt velem, mint rövid kis életem során addig senki. Emberi lényként bánt velem, és én soha nem felejtem el őt. Sok évvel később megháláltam a kedvességét... de több volt ez, mint kedvesség vagy könyörület, ez maga volt a tiszta szeretet Nilda Laforét-tól. Nagyra becsültem ezt az asszonyt - mondta még mindig a szemembe nézve. - Bár azután, hogy segített, megszakadt köztünk a kapcsolat. De amikor értesültem a haláláról, márványangyalokat tetettem a sírjára. - Elhallgatott, aztán hozzátette: - Patrick Laforét volt az unokája.
Evgenia felállt. A magasból nézett le rám. Gyönyörű volt, természetes szépség, a szőke hajától a hetyke melléig és a hibátlan, aranyszín bőréig. Solis hátrapillantott rá, és ő ismét átölelte.
- Te olyan jó ember vagy, drágám - suttogta elég hangosan ahhoz, hogy meghalljuk, aztán az ablakhoz sétált, hátat fordított, és kibámult a káprázatos Cőte dAzurre.
- Patrick Laforét közismert szerencsejátékos volt - folytatta Solis. - Amikor maga Las Vegasban találkozott vele, már komolyan eladósodott. A kaszinók egy sor hitelt adtak neki, és egy darabig minden jól ment. De a szerencsejáték olyan, mint a szerelem, az ember hol veszít, hol nyer. Mire eljött hozzám, Patricknak semmije sem maradt, és kölcsönért könyörgött, hogy kielégíthesse a hitelezőit.
Solis szünetet tartott, és rám mosolygott.
- De a hitelezők szívtelen emberek, és az üzlet, az üzlet.
Patrick dupla vagy semmit játszott. Nem maradt más, amit zálogba adhatott volna, mint a Riviéra Hotel. Tehát odaadtam a pénzt Patricknak, és feltételeztem, hogy kifizeti a hitelezőit, de ő képtelen volt visszafizetni a kölcsönt. Láthatja tehát, Madame Laforét, hogy én vagyok a Riviéra Hotel egyetlen jogos tulajdonosa.
- Az nem lehet - mondta Jack. - Madame Laforét Patrick feleségeként a hotel társtulajdonosa.
Solis lassan megrázta a fejét a mosolya hirtelen elveszítette minden vonzerejét.
- Patrick a házassága előtt írta alá a hitelezési papírt.
Döbbenten ráztam le magamról a varázslatot. Solis előadta a szegénységből való felemelkedésének történetét, és hogy micsoda kivételes ember, csak hogy a végén megforgassa bennem a kést.
- Monsieur Solis, mondja, pontosan miért akarja a Hotel Riviérát? - kérdezte Miss Nightingale.
- A válasz nyilvánvaló, Miss Nightingale. Csakis ezért kaphatott kölcsönt Patrick a birtokra. Itt, a Cőte dAzurön ritkaság a szabad terület közvetlenül a tengerparton. Biztos vagyok benne, Madame Laforét nincs tudatában, hogy a hotelhez tartozó félsziget egyik fele a tulajdon része. Patrick egész kis eldugott vagyonon ücsörgött. Kár, hogy eljátszotta, de... - Solis ismét kitárta a karját és ránk mosolygott. ...egy szerencsejátékos soha nem okul. Sőt a szerencsejátékost semmi sem érdekli. Tudja, neki a szerencsejáték az egyetlen, ami számít.
Dumas ügyvéd mintegy varázsütésre megjelent Solis oldalán. Azt sem tudtam, hogy egyáltalán a szobában van.
Evgenia még mindig kifelé nézett az ablakon, dohányzott, és idegesen pöckölte a hamut a másik kezében tartott kristály hamutartóba.

- Evgenia, muszáj neked itt dohányoznod? - kérdezte fagyosan Solis. - Nem tesz jót a műalkotásoknak.
Evgenia elnyomta a cigarettát. Dumas ügyvéd Solis széke mellett állt, és utasításra várt.
- Uram? - kérdezte.
- Mutassa meg az iratokat ezeknek az embereknek, Dumas.
- Igen, uram. - Dumas felém lépett, és átadott egy fénymásolatot a szerződésről, amely a Riviéra Hotelként ismert ingatlant és birtokot elzálogosítja a Solis Konzorcium javára. Házasságunk előtt hat hónappal készült, és tagadhatatlanul Patrick írta alá.
Átadtam Jacknek.
- Feltételezem, hogy ez Patrick aláírása - mondta Jack.
Bólintottam.
Örültem, hogy egyetlen kortyot sem ittam Solis átkozott jeges vizéből.
- Most nyilván gyűlöl, Madame Laforét - mondta Solis -, azért az üzleti tranzakcióért, amely a javamra dőlt el.
Hadd emlékeztessem önöket, hogy másképp is alakulhatott volna. Patrick játszott, nyerhetett volna, visszafizethette volna a kölcsönt, és az egészet elfelejtettük volna. Kétségkívül Patrickot kellene hibáztatnia, Madame Laforét, és nem engem. Csupán a nagyanyja miatt kölcsönöztem Patricknak a pénzt, csak miatta mentettem meg a bőrét. Az asszony miatt, aki sok évvel ezelőtt segített egy utcagyereken.
Kiküzdöttem magam a kanapé mélyéről, és lesimítottam összegyűrődött, fehér pamutblúzomat. Jack és Miss N. mellém állt, miközben válaszoltam.
- Megmutatom ezt az iratot az ügyvédeimnek, Monsieur Solis.
- Biztosíthatom, hogy mindent rendben fognak találni.
Miss Nightingale erősen megmarkolta a táskáját, és feltolta az orrán a szemüveget. Szilárdnak tűnt, akár egy szikla, a tisztesség bástyája. Vetett egy pillantást a duzzogó szépségre.
- És Madame Solis mit gondol erről az egészről? - kérdezte.
Evgenia elszakította a tekintetét Monte-Carlo látképétől, és kifejezéstelenül Miss N.-re meredt.
- Nagyon egyszerű - felelte Solis. - Csekély ajándékként Evgeniának adom a Riviéra Hotelt. Azt tesz vele, amit akar.
Evgenia szívet tépően fájdalmas mosolyt villantott rá, aztán nekidőlt az ablaknak, összefonta a karját, és némán a mennyezetre emelte a tekintetét.
Manolo ismét előtűnt a semmiből, mint ezen a hajón láthatóan mindenki. A kihallgatásunk Laurent Solisnál nyilvánvalóan véget ért. A férfi nem állt fel, és nem köszönt el.
Megfordultam, és vetettem rá egy utolsó pillantást. Még mindig ott ült, de már Evgeniát nézte. Nem láthattam az arcát, de láttam a nő arckifejezését. Azt hiszem, talán a boldogság írná le megfelelőképpen, amit az arcán láttam.

31. FEJEZET

jf kis antibes-i kávézó teraszán ültünk, jéghideg italunkat bámultuk, amely nem tudta csillapítani a szomjunkat, és az Agamemnón fedélzetén Laurent Solisszal folytatott beszélgetésen rágódtunk.
- Kedvesem, ugye tudja, mi van az egész mélyén? - kérdezte Miss N.
Ránéztem.
- Micsoda?
- Mi más, természetesen szex. Cheréhez lafemme, ahogy mondani szokták, és ebben az esetben azt hiszem, meg is találtuk.
- Evgenia - mondta Jack. Felugrott a szemöldöke, ahogy derengeni kezdett neki. - Istenem, most már emlékszem, hol láttam Falcont. A Caves du Roy-ban. Evgenia
Solis testőre volt. Mindenkit távol tartott tőle, még a pincérek is alig tudták megközelíteni.

- Ezek szerint felfigyelt a nőre - mondtam.
- Persze hogy észrevettem. Akkor sem lehet nem észrevenni, ha csak az utcán sétál, nemhogy egy éjszakai klubban, ahol az asztalon táncol, és páváskodik.
- A férje előtt - mondta elgondolkodva Miss N. - Milyen érdekes.
- Nyilván bolond - tettem hozzá.
- Nem. Nem bolond - mondta Miss N. -, csak azt csinál a férjével, amit akar, mert olyan nő, aki ismeri a játékszabályokat. A szépség az ő tőkéje... a pénz a férjéé.
- Az otthonomra pályázik - mondtam keserűen. - És ami fontosabb, meg is kapja. Valószínűleg lerombolja, és a helyére ragyogó, negyvenszobás villát építtet helikopterleszállóval meg húsz szolgával, és vad bulikat szervez, ahol az asztalon táncol majd, hogy az élősdiek megcsodálhassák a stílusát.
- Ügy beszél, mint egy igazi nő - mondta Jack.
- Ez az igazság, biztos vagyok benne.
- Én is biztos vagyok benne - mondta elgondolkodva Miss Nightingale. - De abban is biztos vagyok, hogy nem olyan egyszerű ez, mint amilyennek látszik.
- Én pedig abban vagyok biztos, hogy Lola bajban van - mondta Jack.
A jeges italomat bámultam, tudtam, hogy elveszítem az én kis szállodámat, az igazi otthonomat, és mindezt Patrick meg a játékszenvedélye miatt.
- Fel kell vennünk a kapcsolatot az ifjú Oldroyd ügyvéd apjával Avignonban - mondta Miss N. gyakorlatiasan, és átvette az irányítást. - Jogi tanácsra van szükségünk.
Jack megfogta a kezemet. Nedves volt, mert a jeges citron préssel markolta, de mintha észre sem vette volna.
- Egyvalamit tudok - mondta. - A jogi ügyek hosszú időt vesznek igénybe itt, Franciaországban, különösen a birtokperek. A régi napóleoni jog gondoskodott erről. Évek telnek el bürokratikus alkudozással, mindennek át kell mennie a megfelelő csatornákon, és ezeken a csatornákon még sok pénzzel is nehéz átjutni. Néha csak még jobban elhúzzák az ügyet. Tehát bőven van időnk, hogy elrendezzük a dolgokat.
Észrevettem, hogy többes számot használ, és ösztönösen megszorítottam a kezét. Azt akarta, hogy jobban érezzem magam, de én ebben a magyarázatban nem voltam biztos.
Jack fizetett, és némán visszamentünk a szállodába.
Minden csendes volt, senki sem volt ott, még Nadine sem a konyhában. Miss N. azt mondta, felmegy a szobájába pihenni, és átgondolja a dolgokat, Jack visszatért a hajójára, én pedig a házikómba mentem, hogy eltöprengjek rajta, mit tehetnék az otthonom megmentéséért.
- Azért köszönöm - mondtam Jacknek, miközben lefelé tartottunk az ösvényen. Összehúzott szemmel pillantott rám.
- Mit? Eddig egy cseppet sem segítettem.
- Megpróbálta. És az számít.
Maga felé fordított, hogy a szemembe nézzen. A blúzomon keresztül is éreztem, hogy forró a keze.
- Nézze, én tényleg segíteni akarok. Egy férfi nem hagyhatja ilyen helyzetben a feleségét, ez nem helyes.
- Már régóta semmi sem volt rendben köztünk Patrickkal - vontam vállat. - Hát, így állunk.
Egymást néztük, kezét a vállamon nyugtatta.
- Igazat mondtam - szólalt meg. - A bürokrácia tényleg egy örökkévalóságig elnyújtja az ügyet. Nem rakhatják ki egyik napról a másikra.
Bólintottam, miközben még mindig egymás szemébe néztünk.
- Tudom - mondtam. Ö pedig lehajtotta a fejét, és megcsókolt.
Az ajka forró volt, a lehelete édes. Nem volt ez szenvedélyes csók, inkább csak a törődést jelezte. Valamiféle bevezetés a kalandhoz. Nem elemeztem, vajon miért törődnék én vele, vagy ő velem. Egyszerűen ott volt közöttünk az a bizonyos szikra.

- Pihenjen egy kicsit - javasolta. - A teraszon találkozunk a vacsoránál.
Bólintottam, és figyeltem, ahogy a mólónál kikötött csónakjához sétál. Nem nézett vissza, amikor sebesen átvágott a nyugodt, türkizkék öblön.
Este a teraszon néhány ital mellett elmondtuk a rossz híreket a vendégeknek, és arról is tájékoztattuk őket, hogy Falcon Evgenia testőre volt, és nyilvánvalóan Solisnak dolgozik.
- Akkor miért maradt itt? - kérdezte Red.
- Gondolom, hogy engem ellenőrizzen - mondtam lehangoltan. - Vagy ami még valószínűbb, hogy ellenőrizze Evgenia tulajdonát. Hiszen látták, amint körbesétált, és jegyzeteket készített.
- Mr. Falcon ma délután elment - mondta Miss N.
Épp az erkélyen voltam, és láttam. Nála volt a táskája, és egyszerűem elzúgott a motorján. Feltételezem, kifizette a számláját.
Szájtátva bámultam rá. Nem tudtam Mr. Falcon távozásáról.
- Nyilván Nadine intézte - mondtam.
- Eszébe jutott már, hogy Falcon esetleg Patrickot ellenőrizte? - kérdezte Jack, mire megfordultam, és rámeredtem, mint a többiek is. - Esetleg arra gondolt, maga tudja, hol lehet Patrick - tette hozzá Jack. - Ma megtudtam, hogy Franciaországban nagyon komplikált lezárni egy ingatlanügyletet, ha nincs jelen valamennyi érintett fél. És Franciaországban csak az eltűnése után tíz évvel nyilvánítanak halottnak valakit. Ez talán némi homokot szór Solis gépezetébe.
- Tíz év - tűnődtem, és a halott Patrickra gondoltam.
Nem tűnt lehetségesnek.
- Tíz év, ami alatt jól megvan nélküle - mondta határozottan Red, mire elnevettem magam. A pokolba is, tudtam, hogy igaza van.
Töltöttem még egy kis bort a saját rosémból, amely a hegyen fekvő szőlőből származott, ahol a dércsípte szőlőfürtök éretten és súlyosan csüngtek a friss őszi reggeleken, és amelynek olyan íze volt, mintha belesűrűsödött volna az egész nyár. Szemem megakadt Jacken, miközben megtöltöttem a poharát, neki pedig mosoly csillant a szemében.
- Most azonnal felhívom apámat. - Mézeshetek úr levette a karját Mézeshetek asszony aranyszínű válláról. A nő hátrasimította rövid, szőke haját, szerelmesen nézett fel a párjára, az én szívem pedig megolvadt, mint mindig, amikor együtt láttam őket. Milyen fiatalok és milyen szerelmesek, most esküdtek örök hűséget egymásnak egy életre, és nem követtek el egyetlen olyan hibát sem, amilyet én.
- Tehát - mondtam élénken, és elővettem a rendelések felvételére szolgáló jegyzetfüzetet -, ajánlhatom a sült cukkinivirágot apró rákkal töltve, bazsalikomszószban, a soupe aupistou-t, vagy a zöldségvagdaltat spenótkrémszósszal. Aztán ott a házilag készült tészta békacombbal és gyöngytyúkkal, vagy egyszerű, grillezett bárány rozmaringgal és fokhagymával, ropogós csőben sült, ostyavékony burgonyával.
A mai halétel a vörösmárna az apró fajtából, grillezve, friss fűszerekkel. Ja, és ott a marinált kagyló. Desszertnek a szokásos sörbet, mellé nugát cukormázzal és málnaízesítésű krémlikőrrel, vagy fagyasztott gyümölccsel és dióval töltött tejszíneskrémes nugát. Ráadásul csokoládétorta, amit ma délután készítettem.
A felsorolást örömujjongás fogadta, közben pedig Mézeshetek úr megérkezett a hírrel, hogy apja segít, és tudni szeretné a pontos részleteket. Mézeshetek úr azt mondta, már el is mondta neki a részleteket, de azért az apja holnap engem is felhív.
Újra megköszöntem neki, felvettem a rendelést, és eltűntem a konyhában. Kapirga már a hibiszkuszcserépben volt, fejét a szárnya alá dugta, és mit sem sejtett arról, hogy hamarosan talán hontalan lesz.
A hét végén valamennyi vendégem hazatér. Még néhány nap, és egyedül leszek itt, az én kis paradicsomomban, amely már nem az enyém.

32. FEJEZET

Ejféi volt, amikor Hamupipőkeként végül elhagytam a teraszt, és hazamentem. Már vagy egy órája jó éjszakát kívántam a vendégeknek, de aztán tovább téblábolt am ott, JeanPaullal kitakarítottuk a konyhát, átfutottam a másnapra tervezett menüsort Marit-val. Az az igazság, hogy nem akartam egyedül lenni.

A Rosszkutya fényeit néztem a sötét vízen, és Jack Farrarre gondoltam, amikor észrevettem, hogy a csónakja még mindig a mólónál áll.

A házikómban várt rám, kényelmesen keresztbe vetett lábbal a tornácon ük a nádkanapén.

- Tudtam, hogy egyszer hazajön - mondta. Láttam a felvillanó mosolyt az éjkék sötétségben, és éreztem a szívemben azt az enyhe zsibogást, amely mindig bajt jelez. Állj, mondtam magamban szigorúan, ez a férfi semmit sem jelent neked, te pedig semmit sem jelentesz neki. Csak barát, egy új barát, aki segíteni próbál, ennyi az egész.

- Hát, itt vagyok - mondtam, és lehuppantam mellé.

- Remek.

Éreztem, hogy rám néz.

- Jól van? - kérdezte.

- Azt hiszem. Azért kösz, hogy megkérdezte.

- Nincs mit.

Hallgattuk a Földközi-tenger halk locsogását, ahogy a partot mosta.

- Beszéltem a nyomozó barátommal Marseille-ben mondta. - Az igazságügyi szakértők semmit nem találtak a Porschében. Csak ujjlenyomatokat. De mind Patricktól származott.

Bólintottam.

- Köszönöm. - Örültem, hogy nem találtak vért.

- Maga fantasztikus szakácsnő, tudja? - váltott témát

Jack.

- Ez a munkám.

- Igaz, de vannak szakácsok, akik utálják a munkájukat.

Maga szeretettel főz.

- Valahol ki kell élnem a szeretetemet - mondtam pimaszul, de ő nem nevetett. - Ha olyan jó szakácsnőnek tart... a helyes kifejezés egyébként a séf... akkor jöjjön el holnap este vacsorára - mondtam váratlanul. - Holnap szabadnapos leszek, vacsorázhatunk itt. - Nem tettem hozzá, hogy magunkban, azt a szót, amely gyakran eszembe jutott ezen az estén, de tudta, mire gondolok.

- Köszönöm, örömmel eljövök. - Felállt, és rám nézett.

- Biztos benne, hogy nem lesz semmi baj ma éjszaka?

Bólintottam.

- Biztos.

- Akkor hánykor?

- Mit szól a kilenchez? - kérdeztem. Dél-Franciaországban általában későn vacsoráznak, ezért a kilenc elég korai időpont ahhoz, hogy ne tűnjön úgy, mintha arra kérném, hogy töltse velem az éjszakát.

- Itt leszek.

Álltunk, és egymást néztük.

- Gyönyörű esténk van - szólalt meg a csillagokat fürkészve.

- A hajójáról ugyanígy néznek ki? - kérdeztem, mire elmosolyodott.

- Szebbek.

- Gondolom, azon a hajón minden szebb.

- Nem minden - mondta, és a kezem után nyúlt.

Ahogy ott álltunk, és a csillagokat néztük, elektromos szikrák pattantak összefonódott ujjaink között. Éreztem, hogy kissé felém fordul, és engem néz. A szemébe néztem.

- Lola - mondta, aztán lehajtotta a fejét, és megcsókolta a kezemet.
Kedves gesztus volt, úriemberhez méltó, ugyanakkor bizonyos tekintetben annyira szexi, hogy teljesen elolvadtam tőle. Végigsimította csupasz karomat, fölemelte a vaskos hajtömeget a tarkómról, kezébe fogta a fejemet, és maga felé húzott. Azután csókolóztunk. Azt mondják, a szem a lélek tükre, de az ajkak jelentik az első, csodálatos kapcsot a szerelem játékában, amikor az első gyengéd, tétova csókkal megízleljük egymást, és tágra nyílt szemmel keressük a pillanatot, amikor összekapcsolódik a test és a lélek. Jack Farrar első csókja olyasmi volt, amit még soha nem tapasztaltam. Legszívesebben beleolvadtam volna, hogy a részévé váljak. Egyetlen röpke pillanat alatt semmivé foszlott minden úrinői tartózkodásom, és már nem voltam Patrick elhagyott felesége. Nő voltam ismét, bár csak erre az estére, mert Jack Farrar az enyém volt.
Nagy sokára elszakította az ajkát az enyémtől, és ott álltunk egymás karjában, a vágytól elgyöngült térddel.
- Még - mondtam, és a nyelvemet végigfuttattam az ajkán, mire azt válaszolta, ő is éppen ezt akarta mondani. Aztán legnagyobb meglepetésemre felkapott, és egyenesen becipelt a hálószobába.
- Te aztán nem fecsérled fölöslegesen az idődet - mondtam mosolyogva, mert igazán boldog pillanat volt. Az egyik legboldogabb pillanat egész életemben. - Gyere ide - mondtam, ledobtam magamról a blúzt, és úgy dőltem hátra az ágyon, akár egy igazi ledér perszóna. Ö pedig nevetett, ledobta az ingét, aztán a nadrágját, az alsóneműjét. Nem tudtam levenni róla a szemem. Közelről a Pucér Pacák még tökéletesebb volt, mint távcsövön át.
- Semmi olyasmi, amit még ne láttál volna - mondta nevetve -, de a te titkaid még rejtettek.
- Meg akarom őket osztani veled - suttogtam a fülét nyalogatva, és megborzongtam az érintésétől.
- Gyönyörű - motyogta -, olyan gyönyörű, Lola, itt, hadd érintselek meg, hadd fedezzelek fel...
Ajka a testemen kutatott, elborítottak a gyönyör hullámai, és elmosolyodtam.
- Felséges - mondtam, miközben ízlelgettem -, te vagy a legfinomabb férfi...
A régi, baldachinos ágy a ritmusunkra rázkódott egész éjjel.
- Soha - mondtam halkan -, még soha nem volt ilyen... - És ő csókokkal hallgattatott el, újra és újra belém hatolt, míg túl nem csordult bennem a gyönyör. És már semmi más nem számított.
Hajnalban arra ébredtünk, hogy Rosszkutya vinnyog és szaglászik a hálószobaajtó hasadékánál. Hanyatt feküdtünk, karja a vállam alatt nyugodott. Felé fordultam, és rámosolyogtam.
- Bonjour- mondtam halkan.
- Hogy vagy? - kérdezte vigyorogva.
Miután nevettünk és csókolóztunk, a zuhany alá iramodtam, mert fel kellett készülnöm a napra, neki pedig meg kellett mentenie Rosszkutyát a magánytól, és el kellett mennie, mielőtt valamelyik fürge vendég lesétál az ösvényen a partra.
Megfogta az államat, és erősen megcsókolta felhorzsolt számat. Aztán elment.
Széles mosoly terült szét az arcomon.

33. FEJEZET

.Tejemben az éjszakai szeretkezés emlékével olyan izgatott voltam, mint egy bakfis az első randevú előtt. Ma este mindennek tökéletesnek kell lennie, engem is beleértve.
Újra ellenőriztem az asztalt, amelyet már tíz perccel korábban megnéztem, kisimítottam a vászonabroszt, újrahajtogattam a szalvétákat, ujjaim közé véve győződtem meg róla, elég ropogósak-e. Eligazgattam a tányérokat, nagy hűhót csaptam az ezüstnemű körül, és kifényesítettem a zöld poharakat. Babráltam a fehér százszorszépcsokrokkal, aztán

elégedetlenül visszasiettem a konyhába, és zömök, sárga korsóra cseréltem a kristályvázát. Ujjaim égtek a vágytól, hogy meggyújtsam a gyertyákat, de még túl korán volt, ezért inkább körbeszaladtam, és átcsoportosítottam a liliomillatosítású gyertyákat a kőkandalló előterében, az úszógyertyákat meg a kávézóasztalkán.
Úgy gondoltam, most már minden a lehető legnagyobb rendben, és felrohantam az ösvényen a konyhába.
Az étterem zárva volt, és a személyzet kimenőt kapott.
Az egész konyha az enyém volt, és én piruettezve vizsgáltam végig az otthonomat.
Még az otthonom volt, és most nem akartam a problémákra meg az aggodalmaimra gondolni. A ma este, az csak ma este, és a szerelmem, Jack Farrar eljön vacsorázni.
Edényekbe halmoztam mindent a diner-á-deux-höz, kivittem a házikóba, és tálalásra készen kiraktam az ételt a pultra.
Aztán elszaladtam fürödni, zabolátlanul öntöttem a vízbe az illatosított fürdőolajat, és ott feküdtem nyakig a vízben, pajkos gondolatokat szövögettem a Pucér Pacákról, azt mondogattam magamban, hogy ha úrinő lennék, biztos nem gondolnék ilyesmikre. Kihúztam a dugót, hidegre állítottam a zuhanyt, és olyan sokáig álltam alatta, amíg csak bírtam.
Most már fáztam, még libabőrös is lettem. Megtöröltem a hajamat, aztán szétráztam, hogy megszáradjon, ezután következett a testápoló, a púder, majd a Tendre Poison.
A hálószobába siettem, hogy felöltözzem, és megpillantottam magam a tükörben. Megálltam, és hosszan, kritikus szemmel megvizsgáltam a látványt. Lebarnult bőr és libabőr. Ügy gondoltam, ma este valamiféle ragyogás vesz körül. Ácsorogtam a tükörképem előtt, végigfuttattam a kezemet még mindig ruganyos és kemény mellemen aztán lecsúsztattam a hasamra - mely enyhén rubensi, de hát mégiscsak szakács volnék aztán végigsimítottam a combomon - mely kemény és izmos, mert egész nap talpon vagyok. Ujjaim valahogy belebonyolódtak a lábam közti bozótba, amely már majdnem igazi vörösnek minősül. Bámultam magamat a tükörben, a kipirult arcomat, a karamellszín hajamat, és úgy ragyogtam, mint a gondosan elrendezett gyertyáim. Megint éreztem az előző éjszaka izgalmát.
Mély levegőt vettem, bűntudatosan elfordultam, felhúztam a bugyimat - természetesen csipkebugyi, de bikini és nem tanga, amit soha nem voltam képes megszokni. Krémszínű és nem fekete, mert szerintem a fekete olyan, mintha azt mondanám: hé, itt vagyok, és csak rád várok. Bár ez volt az igazság, mégsem akartam a homlokomra írni. A hozzáillő melltartó olyan volt, mint a lehelet, és elégedetten felsóhajtottam. Vajon csupán a remek szex miatt van? Vagy beleszerettem? Ki tudja? Most csak azt tudtam, ez a legjobb, ami hosszú, hosszú ideje történt velem.
Azt az áttetsző, barackszínű ruhát viseltem, amelyet majdnem felvettem, amikor Jack a Riviéra Hotelba jött, és amelyet aztán az utolsó pillanatban feszes nadrágra és pólóra cseréltem. Még mindig úgy gondoltam, hogy meglehetősen elbűvölően örvénylik a térdem körül, különösen ha pántos szandálban vagyok, bár kétségeim voltak, vajon illike a szandál ehhez a ruhához. Fülembe nagy aranykarikákat akasztottam - a vékony fajtából csörömpölő gyöngy karkötőt vettem, amelyet a saint-tropez-i piacon szereztem be és végigfuttattam a kezemet a hajamon, így végül a szokásos kuszaságot kaptam. íme. Készen állok.
Kimentem, vártam, amíg megpillantottam az öböl felé tartó csónakot. Akkor visszamentem, és meggyújtottam a gyertyákat.

34. FEJEZET

Jack

ack pontban kilenc órakor virággal a kezében sietett felfelé az ösvényen Lola házához. Az ajtó nyitva állt, a gyöngyfüggöny hintázott a szélben, és a férfi szinte várta, hogy Kapirga kikukucskáljon, és végigmérje. Rosszkutya ügetett vele felfelé a partról, pofáján széles, ostoba vigyorral.

- Viselkedj rendesen - figyelmeztette Jack, és félretolta a függönyt. Lola ránézett, ő pedig Lolára, a testhez álló, kis barackszín ruhára, a karcsú bokán helyes kis csomóra kötött csacska, pántos szandálra. - Sajnálom, gondolom, fel kellett volna öltöznöm. - Lepillantott a gyűrött vászonnadrágra, az elnyűtt edzőcipőre, az ősrégi farmeringre, amelytől soha nem vált volna meg, ha az élete függ is tőle.
- Olyan... ízletesen nézel ki - mondta Lola.
- Te mindent az étkezéssel hozol összefüggésbe?
- A te esetedben igen. Annyira ennivaló vagy - mondta, és a férfi karjába vetette magát.
- Te is - mérte végig Jack tetőtől talpig ugyanúgy, ahogy Lola őt. Aztán megcsókolta, és annyira kislányosnak és sebezhetőnek látta, hogy szinte összeszorult a torka.
Lola elhúzódott tőle.
- Egy pillanatig azt hittem, nem tetszik a ruhám.
- Imádom a ruhádat. - A férfi még mindig a küszöbön
állt, a csokor virágot szorongatva. Rosszkutya váratlanul nekik rontott, és majdnem ledöntötte őket a lábukról.
Jack tréfásan fenékbe rúgta Rosszkutyát.
- Elnézést, de ez kóbor kutya, soha nem tanították illemre.
- Szép kutya, jó kutya - mondta Lola, és az eb odarohant hozzá.
Jack nézte, ahogy Lola átöleli a kutyát, és azt mormolja:
- Aranyos kis kutya.
Azt kívánta, bárcsak ne vágna olyan lélekbe markoló jó kutya-pofát, és ne nyalná le Loláról a festéket, de Lola csak nevetett.
Azután Rosszkutya kiszúrta a szekrény tetején kotyogó Kapirgát, és mozdulatlanná merevedve bámult rá. Pár pillanattal később panaszos kis nyüszítést hallatott, és fülét-farkát behúzva, riadt képpel eloldalgott.
- Addig... - mondta Jack, és átadta Lolának a virágot.
- Addig...
Lola hosszú Bambi-szempillái alól nézett föl rá, és a melléhez szorította a csokrot. Azután a virágok elfeledetten a földre hulltak, és ők már vadul csókolták egymást, miközben azt mondogatták, milyen régen vártak erre...
- Mi lesz a vacsorával? - kérdezte Lola, amikor végre lélegzethez jutott.
- Mi van vele? - Jack újra a száját kereste, és érezte, hogy Lola teste az övéhez simul. Remegve suttogta. - Lola, biztos, hogy felkészültél erre?
Lola hangja halk volt és elhaló, ahogy a fülébe suttogta:
- Fel.

35. FEJEZET

Lola

Ulvadt-e össze valaha a testük úgy egy férfiéval, hogy nem tudták biztosan, létezik-e még tőle függetlenül is? Ezt éreztem, amikor másodszor szeretkeztünk Jack Farrarrel.
Simogató keze alatt hirtelen finom lettem, mint a selyem, és síkos, mint a friss tejszín Hamupipőke voltam, aki hercegkisasszonnyá változott. Csillagrobbanás voltam az égben, és fényévekre voltam az ártatlan szakácsnőtől, aki a kaliforniai Encinóból jött. Nő voltam ismét. És tetszett az érzés.
- Tudtam, hogy így fogsz kinézni - mondtam, és hozzásimulva kinyújtóztam, aranyszínű lágyékát simogattam, az arcát, a nyakát nyalogattam, és mindent, amit a nyelvem körüljárhatott. Imádtam a bőre állagát, a hullámos szőrt a mellkasán, amelyet aranybarnára égetett a nap, a kérges tengerészkezét.
- Azért, mert már láttál így. -Ajkamat harapdálta és elhallgattatott, hogy megcsókolhasson.
Kuncogtam, mert igaza volt.

- Akkor is tudtam.
- Ne ismételd magad - mondta, és nyelvével felfedezőútra indult a számban, amíg kénytelen voltam elfordulni, hogy levegőt vegyek. - Teli vagy meglepetésekkel.
Felkönyököltem.
- Kellemes meglepetésekkel?
- A legjobbakkal.
Ezután maga alá vont, végigcsúsztatta ajkát a testemen, belém temette arcát, belélegzett, s ujjaival, majd a nyelvével dédelgetett. Én ív alakban megfeszültem, ismét csillagrobbanás voltam, a bolygók soha nem tűntek ilyen szépnek, és amikor belém hatolt, és gyengéd szakértelemmel magára emelt, megfeledkeztem a való életről.
- Édes, édes, édes - motyogta a fülembe szeretkezés közben. - Édesebb vagy, mint a méz, én drága Lolám nyögte később, miközben együtt reszkettünk, és aztán jött az a finom zuhanás a csillagos éjszakába. Egy idő után legördült rólam, és én ott feküdtem a kezét szorítva, alig tudtam, hol vagyok, ki vagyok, csak azt tudtam, hogy Franciaországban vagyok, szerelmeskedem egy nyári éjszakán, beárad a nyitott ablakon a tengeri szellő, és a szerelmem boldog sóhajait hallom.
- Fülig szerelmesen Franciaországban. - A régi sláger emléke átsuhant a fejemen, eldúdoltam néhány taktust, és boldogabb voltam, mint egy gyerek a fagyijával. Úgy mosolyogtam, mint a macska, aki tejfölt kapott. Vagy még inkább, mint Rosszkutya, aki valószínűleg mostanra befalta a vacsoránkat!
Hirtelen felültem. Az egész vacsorát a konyhapulton hagytam. Kipattantam az ágyból, és a konyhába siettem.
Felmértem a károkat. Rosszkutya a bűntudat legcsekélyebb jele nélkül, a szája szélét nyalogatva nézett rám. Toppantottam.
- Rossz kutya! - kiáltottam.
Jack bejött. Az előétel szétszórt maradványaira meredt a bárányborda szétmarcangolt csontjaira a gesztenyelevelek közepén a zsíros foltra, ami a banoni sajtból megmaradt és a sóskeksz morzsáira.
- Jézusom - tört ki belőle. Aztán kidobta Rosszkutyát, és bevágta az ajtót. Hallottuk, ahogy az állat az ajtó alján, a rés mentén szuszog. Kétségbeesetten felnyüszített, aztán hangos puffanással lehuppant a lépcsőre.
- Elég jól kiszolgálta magát - mondtam még mindig mérgesen, de Jack nevetett. Rámeredtem, de meztelen volt és gyönyörű, s úgy nézett rám, ahogy szeretem, ezért én is elnevettem magam.
- A desszertet már úgyis elfogyasztottam - mondta, a karjába kapott, és megcsókolt.
így álltunk egy darabig, aztán megszólalt bennem az örök gazdasszony.
- Van parmezán sajtom és friss kenyerem...
Jack még mindig a karjában tartva felmordult.
- Lola - mondta. - Előfordul, hogy nem gondolsz az ételekre?
- Nem, ha egy éhes kuncsaft van a karmaim közt mondtam, kézen fogva visszavezettem a hálószobába, bár nem azért, amire ő gondolt.
Fehér pamutvászon köntöst adtam neki, amilyet a vendégeinknek adunk, én magam is felvettem egyet, és visszamentem a konyhába. Elővettem a hűtőből egy üveggel a kedvenc pezsgőmből, a Taittinger La Francaise-ből, megtöltöttem a jeges vödröt, visszamentem a nappaliba, és odaadtam a palackot Jacknek, hogy nyissa ki. Visszatértem a konyhába, egy tányérra parmezánt tettem, egy fatálra pedig ropogós, kerek cipót, késeket és tányérokat.
Az egészet a kávézóasztalra helyeztem, és csípőre tett kézzel megálltam. Arra gondoltam, milyen családiasán festünk. Majdnem megmondtam Jacknek, milyen otthonosnak látszik itt, a házikómban fürdőköpenyben, amint épp pezsgőt bont, de aztán meggondoltam magam. Santéx mondtunk, koccintottunk, a bűntudat legcsekélyebb jele nélkül lemostuk a szex ízét

magunkról a jó pezsgővel, és közben le sem vettük egymásról a szemünket. Beisszuk egymást, gondoltam kellemes kis borzongással.
- Nyilván éhes vagy, ugye? - kérdeztem, ő bólintott, és még mindig nem vette le rólam a tekintetét.
Nem törődtünk vele, hogy nem az asztalnál eszünk, amelyet olyan gondosan megterítettem, csak leültünk a szőnyegre, és a kávézóasztalkáról ettünk. Levágtam a cipóból néhány darabot és a sajtból néhány szeletet.
- Nincs is jobb egy kis pezsgőzésnél szeretkezés után mondta Jack a kezemet fogva -, legfeljebb egy szelet sajtos kenyér.
- Gondolj csak bele, micsoda szerencse, hogy Rosszkutya nem fért hozzá a kenyérhez - mondtam tele szájjal. Szokás szerint farkaséhes voltam, de nem volt könnyű fél kézzel enni. - És ami még ennél is jobb: a ráksalátát a hűtőbe tettem, úgyhogy nem kell éhesen elmenned.
- Mi lesz a desszerttel?
- Az attól függ.
- Mitől?
- Attól, hogy szereted-e a levendulás creme brűlée-t.
Rám meredt.
- Ugye, viccelsz?
Kuncogni kezdtem, és majdnem megfulladtam a kenyértől. Nyilvánvalóan nem volt oda a creme brülée-én, a levendulás creme brülée-ről nem is beszélve.
- Valahogy sejtettem, hogy nem szereted, ezért inkább csokitortát készítettem.
Előrehajolt, és megcsókolt.
- Az már más.
- Természetesen a tortából nem hiányozhat a praliné, a krém meg néhány különlegesen dekoratív gasztronómiai hozzávaló - tettem hozzá -, de meg lehet győzni róla, hogy egyszerűen fagyival tálaljam.
- Talpig amerikai fiú vagyok. Hozd csak a fagylaltot.
Először persze még ittunk egy kis pezsgőt, aztán feltálaltam a ráksalátát, amely - én mondom - tökéletes szeretkezés utáni eledel. Vagy szeretkezés előtti, ha jobban meggondolom, bár csak akkor jutott eszembe, hogy a szerelmet egyikünk sem említette.
Még mindig ezen gondolkodtam, miközben felszúrtam egy különösen szép rákfalatot, és megetettem Jackkel. Viszszaadta a kölcsönt, és megcsókolt, miközben rágcsáltam.
- Mondtam már, hogy szeretem a vörös nőket? - kérdezte, kisimított néhány izzadt hajtincset a szememből, lassan végigsimított a hajamon, mire nekem újra borzongás futott végig a gerincemen.
Azután elfeledkeztünk a desszertről, és megint szerelmeskedtünk, ezúttal a szőnyegen, a még mindig a szekrény tetején ücsörgő Kapirga kidülledt szeme előtt.

36. FEJEZET

xYxra ébredtem, hogy kopog az eső az ablakon. Elfordítottam a fejem, és Jackre néztem. Ö is ébren volt, engem nézett.
- Esik - mondta álmatagon. - Ki gondolta volna itt, Dél-Franciaországban.
- Be kéne engednünk a kutyát - mondtam, és későn jöttem rá, hogy úgy beszélek, mint egy feleség. - Szóval, nem szeretném, hogy megázzon - tettem hozzá gyorsan.
Jack fél könyökére támaszkodott, és rám nézett. Nem akartam, hogy azt higgye, hosszú távú kapcsolatot akarok olyan férfi volt, aki élvezi a szabadságot, csak annyit akartam, amennyit most kaphatok. Különben is, soha többé nem leszek szerelmes. Emlékeznek?
- Nem hiszek benne, hogy létezik szerelem első látásra - mondtam idegesen. - Tudod, amikor két ember pillantása találkozik egy helyiségben, és kipattannak a szikrák...
- A víz fölött történt - mondta.

Zavartan összeráncoltam a szemöldökömet.
- A pillantásunk a víz fölött találkozott, emlékszel, a távcső...
- És a látcső...
Jack bólintott.
- Mindenesetre, amikor először láttalak, nem néztél ki valami nagyszerűen.
- Igen, valószínűleg. Csak azt akartam mondani, hogy nem hiszek a szerelem első látásra-féle badarságokban.
- Én sem. - Kifejezéstelen arccal visszafeküdt a párnára.
- Jó. Akkor nem szerettünk egymásba. - Nagyon határozottan mondtam, mint az olyan nő, aki tudja, mit tesz.
Miss N. büszke lett volna rám.
- Eltaláltad - mondta.
- Na igen.
- Hát - folytatta. - Most legalább tudjuk, hányadán állunk.
- Nyilván. De mi lesz a kutyával?
Jack kihámozta magát az ágyneműből, és olyan meztelenül, ahogy először megpillantottam, az ajtóhoz botorkált.
Pont olyan jól nézett ki, mint amikor a tengerből mászott ki, világával teljes összhangban. Olyan világ volt ez, amelyről semmit sem tudtam, és amelyhez nyilvánvalóan nem tartoztam. Tehát igazam volt, hogy nem szerettem bele. Ugye?
Máris éreztem, hogy eltökéltségem szertefoszlik. Jaj, istenem, milyen hülye vagyok, mondtam magamban. Már megint az a déjá vu, és megint nem a megfelelő férfiba zúgok bele, nem a megfelelő horogra akadok - bármi legyen is a helyes kifejezés.
Jack beengedte a kutyát. Megszárítottam a legjobb fürdőlepedőmmel, közben Jack lezuhanyozott adtam neki tiszta törülközőt, ha érdekel valakit. Aztán az ágy szélén ültem, Rosszkutya hozzám bújt, és néztem, ahogy Jack felöltözik. Belebújt az elaggott edzőcipőbe, aztán odajött hozzám.
- Nagyszerű volt az étel - mondta, és komolyan nézett rám.
Bólintottam.
- A pezsgő is.
- Ez a kedvencem.
Kisimította a hajamat a szememből.
- Gyönyörű vagy, Lola.
Azt akartam mondani, hogy nem igaz, csak amikor a karodba veszel.
- Te is - motyogtam ehelyett, azon tűnődve, vajon ezt kell-e az embernek mondania.
- Árulj el valamit - kérte. - Egész éjszaka Patrickra gondoltál?
Döbbenten kapkodtam levegő után. Azt hiszi, nincsenek elveim? Hogy képes vagyok egy másik férfira gondolni az ő karjában? Megráztam a fejem.
- Hála istennek - mondta, és én azon töprengtem, vajon valamiféle terápiának, a házassági tanácsadás modern formájának tekintette-e a szeretkezésünket. - Szeretnélek meghívni a hajómra - szólalt meg. - Nem ígérhetek ínyenceknek való vacsorát, de elég szép az öböl környékén hajózni naplementekor, és ezúttal én gondoskodnék a pezsgőről.
- Utálom a hajókat - mondtam őszintén.
Felnyögött.
- Tanuld meg szeretni, kislány - mondta, aztán ajkához emelte a kezemet, megcsókolta, szólt a kutyájának, és elment.
Visszahanyatlottam az ágyra, a mennyezet gerendáit bámultam, és azt kérdeztem magamban, miért vagyok ennyire idióta. Talán a gyakorlatlanság miatt. Aztán Kapirgával a párnámon, Jack testének emlékével a lelkemben és az eső kopogásának hangjával a fülemben egy pillanat alatt elaludtam.

37. FEJEZET

JVlásnap reggel kis, fehér vitorláshajók suhantak el az öböl előtt, de ahol azelőtt Jack hajója horgonyzott, ott csak a türkizkék víz üres felülete hullámzott. Rosszkutya és Jack Farrar eltűnt.

Hitetlenkedve elfordultam. Kőszívű nő vagyok. Szigorúan emlékeztettem magam, hogy korábban már megsebeztek. Ezen is túljutok majd. Valahogy lezuhanyoztam, felöltöztem, összeszedtem magam. Először észre sem vettem, milyen elbűvölő a konyhám, eszembe sem jutott, mennyire szeretem. Ez a konyha többé nem az enyém, és Jack Farrar sem.

Bon jourt motyogtam Nadine-nak, aki hosszú, fürkésző pillantást vetett rám, aztán kávét töltött. Arra gondoltam, amit Jacknek mondtam arról, hogy nem vagyok szerelmes.

Nem is emlékeztem, pontosan mi volt az, csak arra, hogy hülyeség volt, amiért Patrick megbántott.

Azt hiszem, Miss N. mondta, hogy ne zárjam ki az életemből a szerelmet és a romantikát Patrick miatt. Nos, én pedig fogtam magam és pontosan ezt tettem.

- Igya meg a kávét - mondta franciául Nadine, aki mellettem állt. - Aztán mondja el, mi történt.

- Férfiak - mondtam, és lehangoltan bámultam a kávésbögrébe.

- Inkább egy férfi - mondta csípőre tett kézzel, összeráncolt szemöldökkel. - Remélem, nem megint Patrick.

Elegem van belőle. Minden bajának ő az oka.

Egyetértettem.

- De most ismét elkövettem ugyanazt a hibát - mondtam. - Belesodródtam. Az éjszakát egy férfival töltöttem, aki ma reggel elment. Eltűnt. - Nadine-ra meredtem. - Mi a baj velem, Nadine? Mit csinálok rosszul?

- Túlságosan gondoskodó -.mondta Nadine. -Többet kéne magával törődnie, mások helyett. Maga mindig az emberek kedvére tesz, Lola, és ezért mindenki szereti, de itt az ideje, hogy a saját életére, a saját szívügyeire is több energiát fordítson. Felejtse el Patrickot, és hozza egyenesbe az életét.

Méltóságteljesen a mosogatóhoz lépett, és csörömpölni kezdett az edényekkel.

- És Jack Farrart is felejtse el - tette hozzá. - Ö is olyan, mint az a másik, a saját életét éli, és annak maga nem része.

Ettől az apró tanácstól, bár jó szándék vezérelte, korántsem éreztem jobban magam. A forró kávénak olyan íze volt, mint az igazság keserű pirulájának.

- Valószínűleg igaza van - mondtam. - Különben is a legfőbb gondunk, hogy hamarosan munkanélküliek leszünk. Mihez kezdünk azután?

Nadine fekete szemében részvét csillogott.

- Nem azt mondom, hogy így lesz - mondta -, de ha eljön az idő, amikor többé nem a magáé a Riviéra Hotel, talán mi ketten nyithatnánk egy kis bistrói Antibes-ban. Egy kis tengerparti helyet. Maga főzne, én felszolgálnék, a nővérem fogadná a vendégeket, amikor nem a gyerekeire vigyáz.

Olyankor pedig maga és én beosztanánk egymás közt a munkát. Beindítjuk a dolgot, majd meglátja.

Annyira kedves volt, olyan kitartóan segítőkész, annyira akarta, hogy mindez valóra váljon, hogy felálltam, és megöleltem.

- Hálásan köszönöm - mondtam. - Reméljük, erre nem kerül sor.

Marit jött be.

- Madame Laforét - szólalt meg.

A szokásos, munkaruhaként viselt sort és póló helyett csinos nyári ruha volt rajta, kezében táskát tartott.

- A mamán azt mondja, szüksége van rám odahaza, asszonyom - mondta.

- Jaj, kedvesem - kérdeztem -, mindenki jól van otthon? Az anyja?
- A mamán jól van, de most azonnal el kell mennem.
A barátom öt perc múlva értem jön. - Az órájára nézett. Sajnálom, hogy ilyen hirtelen kell elmennem, asszonyom, de mint említettem, a mamán azt mondja, szüksége van rám Lyonban.
Bólintottam. Megértettem, hogy Marit odébball. Valószínűleg jó állást kapott Lyonban, a finom ételek és jó éttermek városában. Ez előrelépést jelent a pályáján, és én egy pillanatig sem sajnáltam tőle, bár jobban szerettem volna, ha korábban szól. De a vendégek hamarosan úgyis elutaznak meg tudom oldani.
- Remélem, minden jól alakul az életében, Marit - mondtam, és kiállítottam az utolsó fizetési csekkjét. - Maga igazán tehetséges séf, és én kiváló referenciát adok magáról.
Rámosolyogtam. - Majd értesítsen, hogy mennek a dolgai. És köszönöm, hogy olyan rendesen dolgozott, nagyra értékelem.
Úgy tűnt, összezavarodott a nyugalmamtól és a jókívánságaimtól, nyilván a neheztelésemre, talán a haragomra számított.
- Ön trés amaible, Madame Laforét - mondta, és három gyors puszit adott a szokásos kettő helyett, ami az igazi érzelmek jele. - Bonne chance, madame - tette hozzá, majd fogta a csekket és a csomagját.
- Magának is, Marit - mondtam. Ezután megpuszilta Nadine-t, és elment.
Kettő elment, nyolc maradt, gondoltam, épp amikor Jean-Paul elkerekezett az ablak alatt. Szokás szerint a rozmaringbokorra döntötte a biciklijét, azután zsebre dugott kézzel, az arcán álmatag kifejezéssel beőgyelgett a konyhába.
- Mi történt? - érdeklődött Nadine, és ismét tekintélyes csípőjére tette a kezét.
Jean-Paul megállt, és ránézett.
- Lamour- válaszolta velősen, aztán hozzátette - Bon jour, Madame Laforét. Máris elrendezem az asztalokat.
A konyha mögötti helyiségbe sietett, és hallottuk, hogy megengedi a zuhanyt.
- A szerelem - mondta Nadine - sok mindent megmagyaráz.
A telefon átható csengése összekeveredett Nadine edényzörgésével. Felvettem a kagylót. Freddy Oldroyd keresett, Mézeshetek úr ügyvéd apja. Részletesen előadtam a helyzetemet, és megígértem, hogy még ma elküldöm neki az iratok másolatát. Azt mondta, ne aggódjak, ő majd elrendez mindent. Visszahív, amint elolvasta a papírokat. Megköszöntem, de nem hittem neki. Szívem mélyén tudtam, hogy semmiképp sem tarthatom meg az én kis auberge-emet.
Nem kezdődött túl jól a hét.

38. FEJEZET

A. napok a bevásárlás, készülődés, főzés és vendéglátás szokásos ködében teltek. Jean-Paul is elment. Cannes-ban talált magának téli munkát.
- Jövő nyáron visszajövök, Madame Laforét - ígérte. Azt tanácsoltam, inkább menjen vissza az iskolába, vagy szerződjön el gyakornoknak egy jó konyhára, ahol tanulhat, és feljebb hághat a ranglétrán. De a karrier nem az ő világa volt. Különös, de hiányzott.
Vendégeim elmentek, mielőtt észbe kaptam. A hallban gyűltek össze, utazótáskákkal körülvéve, a régi rózsafa asztalnál rendezték számláikat Nadine-nal, címet cseréltek, és megígérték egymásnak, hogy tartják a kapcsolatot. Segítettem berakni a csomagjaikat az autójukba, aztán hátraléptem. Eljött a pillanat, amelytől rettegtem.
- Fel a fejjel - biztatott Törpepapagáj Lampson, a két fiú megölelt, és megnyugtattak, hogy hiányozni fogok nekik én is, a bamácskáim is. Nevettem, és átadtam nekik egy jó nagy zacskót, tele barnácskával. Jókedvűen szálltak be az autóba, ami már el is nyelte őket. - Hé, azt a repülőútra szántuk - tiltakozott Törpepapagáj, de későn. Nevetve elhajtott.
- Apám révén figyelemmel kísérjük, mi történik - mondta Mézeshetek úr, és arcon csókolt, Mézeshetek asszony pedig szorosan magához ölelt, és ezt mondta:

- Ne feledje, mi maga mellett állunk, és jövőre természetesen visszajövünk.
Búcsút intettem, aztán Red Shouphoz fordultam, aki némán állt, és engem nézett.
- Mihez kezd most? - kérdezte, hátrasöpörte vörös fürtjeit, és egyenesen a szemembe nézett. Egyenes jellem volt tőle nem várhattam hamis részvétet vagy ígéretet arról,
hogy minden rendben lesz.
Vállat vontam.
- Látnom kell, milyen lapokat osztottak nekem - mondtam öntudatlanul is szerencsejátékos metaforát használva.
- Erről van szó, kis drágaságom - mondta. - De azért adnék néhány tanácsot. Menjen szabadságra, törődjön magával egy ideig, és ne foglalkozzon másokkal. Különösen ne férfiakkal. - Vesébe látó pillantást vetett rám. - Mi történt Jack Farrarrel?
- Elment.
Bólintott.
- Nem végleg, arról kezeskedem. - Arcon csókolt, és megölelt. - Bonne chance, kis drágám - mondta, és beszállt az autóba.
A jóképű, kedves Jerry Shoup, aki a csomagok alatt roskadozott, és morgott, amiért a feleségének annyi mindent sikerült egy hónap alatt beszereznie, odalépett, és átölelt.
- Mindannyian szeretjük magát, Lola - mondta. - Ne feledje, maga a legjobb. - Beszállt az autóba, és indított.
- Jövőre találkozunk - szólt vissza Red, és kiintegetett az ablakon.
Remélem, gondoltam. Nagyon remélem.
Aztán elmentek.
Csak Miss Nightingale maradt még egy hétig. Éppen magányos kirándulásra indult a tengerpartra.
- Időre van szüksége, kedvesem - mondta. Tudta, mi történt köztem és Jack között. - Végül minden elsimul ígérte, és elhajtott a bérelt kis Fiattal.
3 Tényleg elsimul? - gondoltam az üres út mentén állva, a hirtelen kiürült fogadót néztem, és nagyon egyedül éreztem magam.

39. FEJEZET

INem sokáig voltam egyedül. Metálkék Jaguár kabriolet száguldott végig az úton, kormányánál Giselle Castille.
Leengedte a kocsi tetejét, a fején sifonkendőt viselt, és hatalmas, sötét napszemüveg volt rajta, mint amilyen Grace Kellyn a Fogunk tolvajt! című filmben.
A bejárati lépcsőn álltam, néztem, ahogy elegánsan kikászálódik a kocsiból, először hosszú, kecses lábát tette ki, eligazította rövid szoknyáját, aztán kicsusszant, és közben semmit sem mutatott meg, amit nem akart, mindezt olyan szakértelemmel, ahogy egy sztár száll ki a limuzinból egy hollywoodi premieren.
Az utasülésen egy férfi ült fiatal, napszemüveges, baseballsapkás. Rám nézett, de nem szállt ki.
- Lola - mondta Giselle, aki felém sétált, dögösen és elegánsan az egyszerű fehér vászonban.
- Giselle - mondtam. Zavartan álltunk a lépcsőn, és egymást méregettük.
- Beszélnünk kell - mondta.
Bólintottam.
- Kérem, fáradjon be.
Odabent fürkészve körülnézett a kényelmes hallban. Átment a boltív alatt a szalonba, aztán hallottam a cipősarka csattogását a kövön, ahogy kimegy a teraszra.
Körülnéztem, hogy megértsem, mit keres, és az én elragadó kis szállodám hirtelen nem tűnt elég elegánsnak, nem volt elég csillogó, csak kissé kopottas. De ami fényűzés hiányzott belőle, azt pótolta a bája, legalábbis mindig így gondoltam.

Giselle nyilvánvalóan nem látta ezt a bájt. A meglehetősen rozoga régiségeket, a vidám mintás, olcsó provenceszövetet, a kicsorbult rózsafa asztalt és a viharvert ezüst urnákban fonnyadozó virágokat látta.
- Tehát ez a Riviéra Hotel - mondta.
- Ez - hagytam rá.
- Patrick egyetlen vagyona - tette hozzá, és letelepedett a valahányadik Lajos utánzatú, aranyozott kanapéra, amelyet sárga-kék csíkos szövettel és rengeteg laposfejű szegeccsel kárpitoztattam.
- Az - helyeseltem újból.
- Azt beszélik, hogy Solis megvette magától az ingatlant a feleségének?
Kérdés volt, nem kijelentés. Egyenes választ adtam.
- Patrick tartozott Solisnak. Elzálogosította a tulajdont, aztán nem fizette vissza a kölcsönt. Solis igényt tart a szállodára. Azt tervezi, hogy a feleségének adja.
- Aha, Evgeniának. - Türkizkék szemével sokatmondó pillantást vetett rám. - Patrick esetében mindig ott a cherchez lafemme.
Miss Nightingale pontosan ugyanezt mondta. Eltűnődtem, vajon igaz-e, hogy volt valami Patrick és Evgenia között? És ha igen, akkor Giselle honnan tudja?
Giselle folytatta.
- Mindenesetre Madame Solisnak velem kell megküzdenie az ingatlanért. Itt a lista arról, hogy mennyi pénzt kért tőlem kölcsön Patrick. Mindig csekket adtam neki.
Feljegyeztem a csekkek számát és az összegeket, és valamennyit az ő nevére állítottam ki. Azt hiszem, az én követelésem korábbi, mint Monsieur Solisé. Hosszú évek óta kölcsönöztem pénzt Patricknak.
- Azért jött, hogy ezt elmondja? - Magasra emeltem a fejem, és előreszegtem az államat, ahogy Törpepapagáj Lampson tanácsolta. Rátarti voltam és hűvös, dühös erre a gazdag, mesterkedő ribancra, akinek nem volt elég a férjem, de most még az otthonomat is akarja.
- Ennyi az egész, kedves Lola. És talán még valami.
- Jól van - mondtam kissé elcsigázottan, mert ebben a pillanatban Patrick élete még rejtvénynek is túl bonyolult volt. - Mi az?
- Mondja meg, hol van Patrick - mondta, és ezzel meglepett. - Csak mondja meg, hol van, és lemondok a követelésemről. Megígérem.
Merev tekintettel néztem rá.
- Fogalmam sincs, hol van Patrick.
- Ugyan, dehogy nincs. - Felállt, az ajtó felé tartott, tökéletes volt a fehér vászonban, a fehér sifonkendőben, a hosszú, fekete hajával, akár egy napbarnított madonna, csak az ártatlanság nem stimmelt. - Figyelmeztetem - mondta -, jól felfogott érdeke, hogy elárulja, hol van Patrick.
Az ajtóhoz kísértem.
- Miért állna ez érdekemben? - érdeklődtem most már igazán dühösen.
- Azért, kedves Lola, mert Patrick hozzám tartozik.
Mindig is hozzám tartozott.
Arcomon a döbbenet kifejezésével otthagyott a küszöbön. Természetesen már találkozásunk pillanatában tudtam, hogy Patrick szeretője volt, de hogy hozzá tartozik? Ez a nő megőrült.
Mintha csak a vélekedésemet akarná igazolni, Kapirga felbukkant a sarkon. Megtorpant, hogy szemügyre vegye a jelenetet, aztán fülsiketítő kotkodácsolással Giselle után futott, és a szárnyával csapdosott, akár egy nekirugaszkodó tyúkrepülőgép. Giselle felsikoltott, próbálta elhessegetni, de Kapirga csipkedte a karját, a lábát, mindenét, amit csak ért.
- Szedje le rólam, szedje le! - visította Giselle, egy sor, úrinőhöz nem méltó jelző kíséretében. Én csak álltam ott keresztbefont karral, és azt gondoltam: ez az, Kapirga. Én magam kaparom ki Giselle szemét, ha a neveltetésem és a jó modorom nem tiltotta volna.

A fiatal férfi kiugrott az autóból. Megragadta Giselle-t, és Kapirga felé rúgott. Én megragadtam Kapirgát, és a karomba kaptam.
- Ki innen! - mondtam határozottan. - Kívül tágasabb.
Giselle még akkor is sikítozott, amikor elhajtottak, de nem törődtem vele. Mégis az volt az érzésem, hogy nem utoljára találkoztunk. Visszajön, hogy bosszút álljon.
Visszamentem a szállodába. Hirtelen minden csendes volt, idegesítően csendes.
Magamhoz szorítottam a még mindig kotkodácsoló Kapirgát, és visszasétáltam a házikómhoz az ösvényen. Amint megkerültem az oleandersövényt, megpillantottam.
A hajó az öbölben horgonyzott, éppúgy, mint először.

40. FEJEZET
ltam, néztem a hajót, szívem hangosan vert, szám kiszáradt a dühtől. Kapirga nagy szárnycsapkodással leröpült a karomból, visszament a teraszra, a hibiszkuszcseréphez.
Tehát visszajött. Majdnem egy hét telt el. Hol járt? Miért ment el egyetlen szó nélkül? És különösen, miért ment el közvetlenül azután, hogy egész éjszaka szeretkeztünk? Talán nem viselkedtem túlságosan úrinőhöz méltón, de nem vagyok egyéjszakás kaland. Ha azt hiszi, csak úgy visszahajózhat az életembe, mintha mi sem történt volna, akkor nagyon téved. így járok én a férfiakkal. Minden férfival. Jack Farrart is beleértve.
Lezöttyentem a tornácon álló kanapéra. Fejemet a párnázott részre hajtottam, és lehunytam a szemem. Nem akartam tudomást venni róla. Az élet megint kitolt velem, és a többivel együtt ennyit már nem bírtam elviselni.
Kisvártatva Jack lépteit hallottam az ösvényen. Szememet nem nyitottam ki, meg sem mozdultam. De a hangjától végigfutott a hideg a gerincemen.
- Lola! Lola, jól vagy?
Ereztem, hogy ott áll mellettem, hallottam a lélegzését.
Elképzeltem, ahogy a szemöldökét ráncolva néz rám.
- Menj el - mondtam végül.
- De hisz csak most jöttem.
- Hrr! - horkantam fel.
- Drágám, mi a baj? - kérdezte.
Szűk résnyire nyitottam a szememet. Még soha nem nevezett drágámnak. Ugyanúgy nézett ki: túlságosan is vonzó volt.
- Épp most jöttem vissza az Államokból - mondta.
- A. Mindig ugyanaz a történet. - Lefogadtam volna, hogy a kikötőkben lógott a part mentén a haverjaival.
Lerakta a lábamat a kanapéról, mellém ült, aztán rátette a térdére.
- Baleset történt Newportban - mondta. - Carlos és a legénység kint volt a tengeren a nagy hajón, amin Dél-Afrikába akartunk hajózni. Valamilyen ismeretlen okból kilazult a kormánylapát, és hatalmas lyukat hagyva maga mögött elvált a hajótesttől. Megpróbálták kipumpálni a vizet, de a lyuk túl nagy volt, és túl gyorsan ömlött be a víz. A hajó megtelt vízzel. Vissza kellett mennem. Nizzából az első géppel Párizsba repültem, onnan pedig Bostonba.
- Carlos jól van? És a legénység többi tagja? - most már egymás szemébe néztünk, bár én a magam részéről még óvatos voltam.
- Sikerült fogni az SOS-jelüket, és a mentőhajók kihúzták őket a vízből, szinte át se áztak.
- Akkor minden rendben.
- Igen, ez a jó hír. De gyorsan vissza kellett mennem, hogy búvárokat szerezzek, felmérjük a károkat, és daruval kiemeljük a hajót. Nem volt kis munka. És az én gyönyörű hajóm egy roncs.
Hallottam a szomorúságot a hangjában.

- Sajnálom - mondtam.
Forró, kérges kezébe fogta az államat.
- Lola, sajnálom, hogy dühös és sértett vagy. Megpróbáltalak felhívni, de nem voltál ott. Jean-Paulnál hagytam neked üzenetet, mondtam neki, hogy vészhelyzet van, és hogy egy héten belül visszajövök.
Fanyarul elmosolyodtam. A volt mindenes hozta a formáját.
- Jean-Paulnak az egyik fülén bement, a másikon ki mondtam.
- Nyilván. De nem egyéjszakás kaland voltál nekem mondta Jack. - Esküszöm, hogy nem így volt. Végig a fejemben jártál, amíg az Atlanti-óceán fölött repültem Párizsból. És visszafelé is.
- Tényleg? - Ereztem, hogy megenyhülök. Tulajdonképpen az elolvadás megfelelőbb kifejezés. Arca az enyém fölött lebegett, aztán gyengéd csókokkal borított. Mintha a világ első csókjai lettek volna, lágyak, akár a pillangó szárnya.
- Rád gondoltam, és most is rád gondolok - motyogta.
Térdén átvetett lábamat simogatta, nem erotikusán, csak gyengéden, kedvesen. - Mit tegyek, hogy megbocsáss? kérdezte.
Letettem a lábamat, és gyorsan felültem.
- Tudom, mit tehetnél - mondtam elszánt szikrákkal a szememben. - Mindenki elment, még Miss Nightingale is kirándul. El kell mennem innen. Vidd el a séfet vacsorázni.
- Rendben - vigyorgott Jack, de úgy, hogy még az Antarktiszon is megolvadtak volna tőle a nők. Összeszedtem a darabjaimat, és nem úgy gondoltam a jövőre, ahogy kellett volna. De valahogy ez most nem számított.

41. FEJEZET
aint-Tropez-ba hajtottunk - Jack vezette az autómat, és egész úton a sebességváltóra panaszkodott. Először a Bar Stube-be mentünk, amely a tengerészek törzshelye egy Quai Suffren-i kis szállodában. Az emeleten található, zsúfolásig tele van helyiekkel, süppedős bőrfotelekkel és egy tucat vitorlásmodellel.
- Neked ez a második otthonod - mondtam, és letelepedtünk az erkélyen, a tengeren sorakozó jachtokra néző asztalhoz.
- Nem olyan nett, mint a te teraszod.
- Köszönöm a bókot - mondtam. - De kezdek kételkedni a nettségében. - Kétkedő pillantást vetett rám, ezért elmeséltem Giselle Castille második látogatását, és hogy az ő átható tekintetétől én is más színben látom a szállodámat.
- Még soha nem gondoltam így erre mondtam. - Egyszerűen úgy rendeztem be a szállodát, mintha a saját otthonom lenne. Kevés volt a pénzem, és annak a nagy része is elment a javításokra. Az öböl partjára szerettem volna egy medencét, olyat, ahonnan úgy tűnik, mintha a víz túlcsordulna a végtelenbe. Sötét tengerkék lett volna. - Vállat vontam. - De arra már nem maradt pénz. És most már persze tudom, miért.
- Patrick miatt - mondta. - Van valami újság azon a fronton?
Megint csak vállat vontam.
- Nincs. - Ránéztem az asztal fölött, közben a pincér pezsgőt töltött. - Hiányoztál - mondtam őszintén, bár valószínűleg nem helyes ilyet mondani egy férfinak, akiről röviddel ezelőtt még azt hittem, hogy egyetlen szenvedélyes éjszaka után cserbenhagyott.
- Te is hiányoztál. - Megszorította a kezemet, és elborított az öröm. Amikor végre elengedett, köszöntésre emelte a poharát. - Rád, Lola March - mondta -, a nőre, akinek nagy szíve van...
- Ez a szív most kétszer olyan gyorsan ver - mondtam.
- Biztos a pezsgőtől van.
- Remélem, nem - mondta, és egymástól elragadtatva mosolyogtunk.

Meséltem neki még Giselle látogatásáról meg arról, hogy Kapirga megtámadta, és hogy attól félek, visszajön, ő pedig azt mondta, Kapirga nyilván rájött, hogy az a nő rosszban sántikál, és hogy ő maga intézte volna el, ha ott van.
Kéz a kézben andalogtunk vissza a kocsihoz, a Tahitipartra hajtottunk a Millesimbe, egy zen-békességű parti klubba, amely csodálatos módon mentes a saint-tropezflanctól, különösen ilyenkor, szezon végén. Nemsokára az összes parti klub bezár, ugyanígy a legtöbb szálloda és étterem is. Hamarosan megérkezik a misztrál, az Alpok tenger felé eső csúcsait hó borítja, az ég borús, szürke színt ölt vagy a kemény telek kékjét. Jack újra vízre rakja a Szempillantást, és Dél-Afrika felé hajózik a barátjával, Carlosszal. Hamarosan újra egyedül leszek. És nemsokára már otthonom sem lesz.
De az életet most kell élni, ebben a pillanatban, ezért sárgadinnyét és parmai sonkát rendeltem, Jack pedig marinált kagylót.
Majdnem üres volt a hely, csak egy pár iszogatott rosét, és nézte az embereket a parton. Aranyos pofájú, fehér kutya caplatott oda, hogy köszöntsön bennünket. A hátsó lábán egyensúlyozott, és elülső mancsával pitizve rimánkodott ételért. Természetesen neki adtam az összes parmai sonkát, és megettem a sárgadinnyét, s amikor már nem maradt több, otthagyott. Egy sor bolhacsípést is hagyott a bal lábamon - finom módja a köszönetnyilvánításnak, mondtam nevetve.
Hátradőltem, és ízlelgettem a pillanatot. Hallottam a tenger mormolását, láttam a gyönyörű kékeket és szürkéket a félszigeten, ahol a szállodám megbújt, éreztem a vitorlavászon napellenző szűrte nap melegét, a háttérben régi Aznavour-lemez szólt halkan. Ez a pillanat maga a boldogság, gondoltam.
Aztán elpusztítottam egy egész csésze szamócát, miközben Jack a mexikói Cabo San Lucasról mesélt történeteket, arról, hogy mennyire különbözik a délfrancia kifinomultságtól.
- Csak egy büdös kisváros néhány hangos diszkóval, néhány sztriptízbárral, néhány jó és néhány olcsó szállodával - mondta. - Van ott pár hely, ahol szeretek enni, a Mocambóban adják a legjobb olajban sütött vörös aligátorteknőst a világon, és a salsa-szósz olyan csípős, hogy lángra kap tőle az ember gyomra. A legjobb bár az Office, kint a Medrano-parton, ahol az ember lába a homokban tapos, a margarita akkora, mint egy strandlabda, finom az étel, és a halászok ott iszogatnak egy-egy hosszú nap után, amelyet a Cortez-tengeren töltöttek, csinos nők szemeznek a halászokkal... meg ilyesmi.
- Egyszer el kell oda mennem.
- Ne várj tőle túl sokat, csak egy kis mexikói tengerparti városka, az igazi Mexikó. Bár most hatalmas szállodákat építenek, és nagy pénzek áramlanak oda. - Bánatosan sóhajtott. - Kár, hogy a helyek, amelyeket az ember felfedez, és igazán szeret, soha nem maradnak ugyanolyanok.
- Igen, tényleg kár - bólintottam, és élveztem, hogy nézhetem.
Találkozott a pillantásunk világos volt az üzenet. Jack belém karolt, és visszamentünk a kocsihoz. Később eszembe jutott, hogy órákig voltunk távol, de nem számított, mert úgysem voltak vendégek. Ezen a napon nem voltam tyúkanyó. Én magam rendelkeztem az időmmel.

42. FEJEZET

ssan hajtottunk visszafelé a tengerparti úton, és olyan szorosan összepréselődtünk a kis autóban, hogy éreztem Jack testének forróságát. Hirtelen kedvem támadt, hogy végigfuttassam ujjaimat a karján, melyen aranyszínűre szívta a szőrt a nap. A feszült némaság a szerelmet jósolta.
Lekanyarodtunk az árnyékos útra, amely a hotelhez vezet. Jack megállt a kék folyondár alatt, és én arra gondoltam, hogy ez az első alkalom, amikor igazán magunkban vagyunk itt. A hely csak a miénk. Kettesben vacsorázhatunk a teraszon, nézhetjük a kis, ékkőszerű gyíkokat és a Földközi-tenger kékjébe olvadó, kék eget. Foghatjuk egymás kezét, beszívhatjuk az édes,

friss, jázminillatú levegőt, és rosét kortyolgathatunk. Ha kedvünk támad, éjfélkor meztelenül ficánkolhatunk a tengerben. Ma este a miénk a világ. Kinyújtottam a lábam, kikászálódtam az autóból, és eszembe jutott, milyen elegánsan tette ugyanezt Giselle, de hát ő Jaguárból szállt ki, ez pedig Deux Chevaux. Különben is mellette nem ült ott Jack Farrar, aki csak a szexre gondolt, miközben nekem is ugyanaz járt a fejemben.
A terasz felé ballagtunk. Jack ekkor azt mondta, hogy egyedül hagyta a kutyát a hajón, és érte megy. Rám mosolygott, átölelte a vállamat, felemelte az államat, míg a szemébe nem néztem.
La - Aztán innen folytatjuk - motyogta, és végigsúrolta ajkamat az ajkával.
Néztem, ahogy lemegy az ösvényen a mólóhoz, hátrafordul az oleandersövénynél, és visszaint. Levettem a szandált, élveztem a terrakotta kövek melegét a talpam alatt. Még mindig mosolyogva sétáltam végig a teraszon a konyha felé, ahol valahogy végül mindig kikötöttem, függetlenül attól, hogy voltak-e vendégek meg személyzet. Az ajtón a gyöngyfüggöny dallamosan csilingelt a hirtelen támadt szélben.
Nyilvánvalóan közelgett az ősz.
Valami nedveset és ragacsosat éreztem a lábujjaim alatt, és lenéztem. Letérdeltem, és megérintettem. Vér! Körülnéztem, nem tudtam, kié lehet. Aztán megláttam a hibiszkuszcserép mellett heverő Kapirgát.
Elvágták a torkát. Mellé térdeltem, megpróbáltam összeilleszteni a seb széleit, de késő volt.
Könnyek gördültek le az arcomon. Kapirga volt az én kis kedvencem, a különös kis háziállatom, az apró, sárga csibe, aki félelem nélkül pislogott rám a tenyeremből. Végigsimítottam a tollát, és csöndben sirattam.

43. FEJEZET

Jack

ack vidáman fütyörészve kötötte oda a cölöphöz a csónakot, és felsietett az ösvényen. Rosszkutya mellette ugrabugrált, és úgy ágaskodott a hátsó lábán, mint egy cirkuszi eb, amivel megnevettette Jacket.
- Ma este viselkedj rendesen, öreg cimbora - mondta, és barátságosan megpaskolta. - Ezúttal nincs elpusztított vacsora. És semmi hasonló - tette hozzá, majd eszébe jutott, milyen volt Lola, amikor kiszállt az autóból, a kócos, fakó karamellszín hajzuhatagával, ahogy türelmetlenül kisöpörte a fürtöket a szeméből, a csupasz, barna térde, az édes kis görbület a szája sarkában, ahogy felé fordította a fejét, és rámosolygott. Titkos kis mosoly volt, amely ígéretet hordott magában.
Amikor egy hétre visszament az Államokba, jobban hiányzott neki Lola, mint ahogy el tudta képzelni. Az elsüllyedt hajó miatti aggodalom nem hagyta nyugton, de a hosszú, transzatlanti repülőút alatt hátradőlt a székében, lehunyta a szemét, és a nő belopózott a gondolataiba. Eszébe jutott a pillantása, a bőre finom tapintása. Eszébe jutott, hogy kikerekedett a szeme a rémülettől, amikor Solis elmondta neki, hogy Evgeniának adja a szállodát, és a büszkesége, ahogy felállt, és közölte, hogy majd az ügyvédei utánanéznek a dolognak.
Lola March Laforét méltósággal viselte a csapásokat, és ő csodálta ezért. Csodálta, hogy olyan keményen dolgozik, hogy összetartja a kis szállodát, hogy átitatja kedvességgel és szeretettel, csodálta, ahogy a legkülönbözőbb módokon áldozza fel magát a vendégeiért.
Természetesen Newportban kellett volna maradnia, hogy az üzleti ügyeivel foglalkozzék. Egy drága roncs volt a keze között, és nem lett volna szabad Dél-Franciaországban lennie, hogy Lola Laforét-nak segítsen egyenesbe hozni az életét. Neki magának is volt miért aggódnia. De ezúttal az üzlet háttérbe szorult. Otthagyta a kimentett hajót, Carlosra bízta, és megígérte magának, hogy csupán pár napot marad, legföljebb egy hetet, csak hogy biztos legyen benne, Lola jól van. Aztán visszatér, és formába hozza a Szempillantást a dél-afrikai túrához.

Lola házának a sarkánál megkerülte a rózsaszínű oleandert, és a terasz felé tartott, aztán megfordult, és visszanézett. A sötét ég egybeolvadt a tengerrel nem látszott a horizont, csak a végtelen kékség, a szél a fák közt, és a bokrok közt szuszogó Rosszkutya. Végtelen béke.
Mosolyogva indult felfelé a terasz lépcsőjén egyedül volt Lolával, a hajóépítő telep és a sürgős javítás volt az utolsó, ami most eszébe jutott.
- Lola - szólongatta, és még mindig mosolyogva végigment a teraszon. - Lola, ne mondd, hogy már megint a konyhában vagy.
Aztán meglátta, amint Kapirga mellett térdel, s a kezével eltakarja az arcát.
- Jézusom - suttogta Jack. Tudta, Giselle visszatért, hogy bosszút álljon.
Letérdelt, megérintette Lola vállát, és érezte, hogy remeg.
Maga felé fordította, elvette a kezét a szeme elől, és szorosan megölelte.
- Giselle volt - mondta Lola. - Tudom. Gyűlöl Patrick miatt, és utálja, hogy hülyét csináltam belőle.
Jack betámogatta a szalonba. Ráfektette a magas hátú, damaszttal behúzott kanapéra. Párnát tett a feje alá, papír zsebkendőt, jeges vizet és konyharuhát hozott a konyhából.
- Fújd ki az orrod - mondta, belemártotta a konyharuhát a jeges vízbe, letörölte róla Kapirga vérét.
Lola felemelte a fejét és ránézett. Hosszú Bambi-szempillái csillag alakú pontokká ragadtak össze, mint a síró gyerekeké. Nagyon elanyátlanodottnak tűnt.
- El kell temetnem - mondta Lola. - A ház mellé akarom temetni, az oleander mellé.
- Megcsináljuk - mondta Jack.
Megtisztogatta Kapirgát, bebugyolálta Lola régi, kék kasmírszvetterébe, aztán felmosta a teraszt, és a szemetesbe dobta a véres konyharuhát. Talált egy ásót, és gödröt ásott, ahol Lola mutatta. Addig Lola a nádkanapén ült, és a szvetterbe bugyolált Kapirgát fogta.
- Azt hiszem, így jó lesz - mondta végül Jack. - Most már elég mély.
Lola a miniatűr sír mellé térdelt. Beleengedte Kapirgát a gödörbe.
- Isten veled, kis barátnőm - suttogta. Aztán felállt, és odább ment.
Jack betemette a sírt. Kihúzott néhány nyíló kék nefelejcset, és a sír tetejére ültette.
Lola egyenes derékkal ült a kanapén, és a semmibe bámult. Jack leguggolt elé, a kezébe fogta a kezét, és aggodalmasan nézett rá.
- Gyere, Lola kedvesem - mondta gyengéden. - Gyere
haza velem.

44. FEJEZET

Jtigyütt ültek a fedélzeten, a kutya mellettük feküdt elnyúlva, és halkan hortyogott. A tintakék égen fényesen ragyogtak a csillagok és a félhold, amelyet mintha odaszögeztek volna. A tenger selymesen fodrozódott, ringatta a kis hajót, az enyhe szél belekapaszkodott a hajókötélbe.
- Aludtál valaha hajó fedélzetén? - kérdezte Jack.
Lola megfordult, és ránézett. A férfi a hátán feküdt, karjával a feje alatt a csillagokat bámulta.
- Nem.
- Nincs annál jobb. Csak te és az ég és a szellő. Amikor feljön a nap, olyan melegen simogatja meg a szemhéjadat, akár egy csók.
Lola a hasára gördült, állát a kezébe támasztotta, és lenézett a férfira.
- Tényleg?
- Aha.
Lola újra a hátára gördült.
- Azt akarom, hogy a nap megcsókolja a szemhéjamat sóhajtotta. - Erezni akarom a csókját.
- Úgy lesz, Hamupipőke - válaszolta Jack, és lement, hogy pokrócot és párnát hozzon. A párnákat eligazgatta Lola feje alatt, betakarta a pokróccal, aztán mellé térdelt.

- Giselle volt - mondta Lola. - Biztos vagyok benne.
Féltékeny volt rám Patrick miatt.
- Valószínűbb, hogy megkérte a barátját, intézze el mondta Jack.
- Ne menj el - fogta meg a kezét Lola.
- Itt maradok.
- Akkor jó - suttogta Lola, és lehunyta a szemét.
Jack, amikor biztos volt benne, hogy Lola elaludt, a hajó elejébe sétált. A sötét tengert nézte, és azon aggódott, mi történhet legközelebb.
Nemsokára konyakot töltött magának, aztán visszament, és leült Lola mellé. Újra beléhasított a gyengédség, és arra gondolt, hogy Lola úgy alszik, akár a gyerek.
Lefeküdt mellé, szerette a bőrét simogató szellőt és a tenger ismerős kotyogását a hajó törzsén. Cukira gondolt, és a többi lányra előtte, és hogy mennyire élvezte a társaságukat a Rosszkutya fedélzetén. De ilyesmit még soha nem érzett.
Jack felébredt, mielőtt a nap megcsókolta Lola szemhéját. Felült, és nézte a halványszürke fényben. Lola még aludt. Jack csendben felkelt, lement a lépcsőn a kabinba, gyorsan lezuhanyozott, és feltette a kávét. Amikor feljött, Lola épp ébredezett. A nap kikukucskált a horizont szélén, és Lola még behunyt szemmel mosolygott.
- Éreztem - mondta. - Éreztem, hogy a nap megcsókolt.
- Milyen volt?
- Jó. Olyan... jó érzéssel töltött el.
- Most már tudod, miért szeretek hajón lenni.
Lola felült, és beletúrt zilált hajába.
- Ne nézz rám, szörnyen nézek ki - mondta, és tudta, hogy igaz.
- Nem nézek - mondta Jack -, csak a pincér vagyok.
Lola a tálcára nézett, amelyet a férfi hozott. Egy kancsó kávé, két egymástól elütő bögre, két lágy tojás üvegpohárban, egy papírtányér katonákra vágott pirítóssal és olvadozó vajjal. Lola Jackre nézett.
- Ettől majd jobban érzed magad - mondta Jack.
Lola mosolyogva bólintott.
- Az biztos - mondta. - Megígérem.

45. FEJEZET
Miss N.

JVliss Nightingale nagyon élvezte az apró Fiatot, amelyet a part menti kiránduláshoz bérelt. A saját Mini Cooperjére emlékeztette, amely azonban merészen piros volt, és nem ilyen strapabíró ezüstmetál, mint ez. Egy pillanatig sem tétovázott a színén, amikor egy évvel ezelőtt megvette, bár úgy gondolta, Tom azt mondaná, minek akarsz pirosat, hiszen Blakelystől Londonig minden zsaru szeme megakad majd rajta meg a sebességeden. Több büntetőjegyed lesz, Mollie, mint egy színházi jegypénztárnak. De természetesen Tom nem volt ott, hogy figyelmeztesse, különben is, már ritkán utazott Londonba. Ha mégis, akkor Oxfordból ment vonattal a Paddingtonra. Sokkal könnyebb volt így, mint parkolóhelyet találni a városban.
Tehát piros volt, olyan szép, élénk skarlátszínű. A faluban mindenki felismerte. Integettek neki, és mosolyogtak, ugyanúgy, mint amikor Tom mögött ült a türkizkék Harleyn, és talán egy kicsit több látszott a lábából, mint amenynyi a korához illett, bár arcát eltakarta a bukósisak, amitől mindig klausztrofóbiája támadt. Nem volt képes túladni a Harleyn, minden héten kifényesítette a krómfelületeket, amíg végül már úgy festett, mintha egy bemutatóteremben állna, és nem az ő kis garázsában, amely valaha egy kertész fészere volt.
Most mégsem Tómra, hanem Lolára gondolt, miközben Cap-Ferrat felé haladt az autóúton, hogy vessen még egy pillantást Leonie Bahri öreg, elhagyatott villájára, amelyet szinte

teljesen beborított a vadszőlő. A nagy vaskapun Magánterület, belépni tilos feliratú tábla fityegett, de Miss N. nem vett róla tudomást, hiszen egy hölgyet az ő korában senki sem vádolna azzal, hogy el akar onnan lopni valamit, legfeljebb levág egy-két növényt azok közül, amelyek még mindig nyílnak az elvadult kertben. Meg sem kísérelt bejutni a villába hiba lett volna. Mivel a koszos ablakokat benőtte a szőlő, be sem tudott kukucskálni.
Leonie villája majdnem annyira felkeltette a kíváncsiságát, mint Patrick Laforét eltűnése, bár természetesen nem volt olyan nyilvánvaló napi aktualitása, mint annak, hogy mi történt Lola férjével. Leonie Bahri a múlt része volt, de a történetéről írtak a helyi újságokban, és a cikkeket a kutatók számára megőrizték a dokumentumtárban. Képek is voltak, de elmosódottak, túl régiek és homályosak ahhoz, hogy világosan ki lehessen venni egyebet is annál, hogy Leonie magas nő volt, derékig érő, szőke hajzuhataggal, akár az asszonyok Dante Gábriel Rossetti festményein. Néhány képen a legutolsó párizsi divatnak megfelelő ruhában volt, kalapot és kesztyűt viselt, mégsem cáfolta hírnevét: úgy festett, mint egy fenegyerek.
Leonie villája, melyet valaha a Vieille Auberge névre kereszteltek, fehér, négyszögletes, zöld zsalugáteres épület volt, amely a tengerhez vezető, olajfák szegélyezte sziklás lejtő buja kertjének közepén állt. Most elhagyatottan árválkodott, oszlopai leomlottak, hiányoztak róla a tetőcserepek, és nem volt kétséges, hogy a téli eső beesik a házba.
Mégis van valami varázslatos ebben a helyben, gondolta Miss Nightingale, miközben az eldugott ösvényeken sétált, a valaha látványos, teraszos kertben. A béke és a nyugalom szigete volt, titkai örökre rejtve maradtak.
Tudta, hogy Leonie maga tervezte ezt a kertet. Ő is elragadó szállodává alakította a régi helyet, akárcsak Lola Leonie-t is elhagyta a szerelme, ahogy Lolát. Vajon van-e további hasonlóság is a két nő között? Miss Nightingale szeretett volna többet tudni Leonie történetéről annál, mint amit a helyi újságok megírtak, azaz hogy Leonie a zenei színpadok csillaga volt, híres nő rengeteg szeretővel, olyan nő, akinek gyakori szerelmei sokszor oktalanok voltak.
Kiverte a fejéből a Leonie-val kapcsolatos gondolatokat, lesöpörte az elszáradt leveleket egy régi kőpadról, és leült egy öreg, virágzó fa árnyékába. Csak a madarak csiripelése és a tenger halk morajlása hallatszott. Lehunyta a szemét, és megbékélt a világgal.
Mire Miss Nightingale felállt, az ég kora reggeli, aranyos színe a forró délután világoskékjére váltott. Felfrissülve nyújtózkodott, közben a térde reccsent egyet-kettőt. Istenem, gondolta, már ebédidő lehet, és tudod, milyenek ezek a franciák. Ha nem érsz oda legkésőbb kettő előtt tíz perccel, akkor már nem hajlandók kiszolgálni. Gondolom, elmennek, hogy maguk is megebédeljenek. De ma talán egy kicsit vakmerőbb lesz, és átmegy az olasz határon. Nincs messze, és ott semmilyen időpontban nem tagadják meg az embertől az ételt.
Megfordult, hogy elinduljon, és ekkor észrevett egy kis márványtáblát a fa alatt. Nyikorgó térdére ereszkedett, vászonzsebkendőjével leporolta a követ, és föltette a szemüvegét.
A márványba kiscicát vésztek. Apró volt és karcsú, hegyes fülekkel, háromszögletű pofácskával feküdt félig a hátára gördülve, égnek emelt mancsokkal, fejét kacéran oldalra hajtotta. Olyan elbűvölő volt, hogy mosolyra késztette Miss N.-t. Közelebb hajolt, hogy elolvassa a feliratot. Bébe szólt az írás. Örökre a szívemben őrizlek.
Bébe nyilván Leonie macskája volt, és a képeken úgy festett, mint egy nő: hegyes arc, elegancia, örök kacérság. Tehát Leonie ide temette a babáját e fa alá, ahol valószínűleg együtt ültek, éppen úgy, mint ma ő, a tengert nézve, és délutánig álmodozva.
Miss Nightingale búcsút intett a kis kőcicának, aztán átsétált a kerten, vissza a csendes útra. Gondosan becsukta maga mögött a rozsdás, kovácsoltvas ajtót, nem akarta, hogy más is felfedezze a helyet, aztán visszament az autóhoz, visszahajtott a főútra, és keletnek tartott.
Olaszország, mondta magában mosolyogva, micsoda kaland.

46. FEJEZET

kis Fiat felpöfögött a tengeri út meredek lejtőjén, és végigfutott a aj tűka nyárokon, amelyekből a kilátás a szó szoros értelmében halálos, ha az ember akár egy pillanatra is elfelejt koncentrálni. Miss Nightingale-nek nem voltak ilyen aggályai, akár egész nap képes volt ilyen utakon hajtani, sőt talán egész éjjel anélkül, hogy egyetlen arcizma rándult volna a jobb oldali meredek szakadék és a bal oldalon bőgve elhaladó hatalmas teherautók láttán. Az út hosszabb volt, mint gondolta, ezért gázt adott, hogy gyorsabb haladásra ösztökélje a kis autót.
Amikor Ventimigliánál végre átlépte a határt, rájött, hogy késő van már továbbutazni. A tengerpart felé vette az irányt, és beállt egy rendkívül keskeny parkolóhelyre, majd gratulált magának a kiváló vezetésért. Talált egy kis, rendesnek látszó kávéházat, ahol lasagnát és egy pohár limonádét rendelt.
A jéghideg limonádénak nincs párja egy forró délutánon, gondolta, és a szomszédaira pillantott. Itt nem voltak turisták, csupán helyi munkásemberek görnyedtek a sakkasztalok fölé, és pár hozzá hasonló, nagymama kinézetű hölgy volt ott, csak ők vele ellentétben - délutánonként vigyázhattak az unokáikra. De hát neki is voltak lányai a Vilhelmina Királynőben, és az ő emlékük helyettesítette az unokákat.
A lasagnát piszkálta. Először fordult elő, hogy rossz ételt evett Olaszországban, pedig hosszú évek óta lakott panziókban és fogadókban országszerte. Még a limonádé is vacak volt, nem elég hideg, viszont savanyú és erős. Kis kalandjáról kiderült, hogy nem is olyan kalandos, és most várt rá a hosszú visszaút. Sóhajtott, kifizette a számlát, és borravalót is hagyott, pedig nem érdemelték meg. Elhatározta, hogy kinyújtóztatja a lábát, mielőtt folytatja az utat.
Azonnal megakadt a szeme az új Ducati 748S-en, amely a kávéház közelében parkolt. Arra gondolt, mennyire tetszene Tómnak. Nyúlánk, fényes, erőteljes, a motorbicikli-tervezés csúcsa.
- A Ducati egy kisebb vagyonba kerül - mondta Tom -, az a motorbiciklik Ferrarija.
Miss Nightingale a motor körül körözött, minden szögből megcsodálta a szürke Ducatit az élénkpiros kerekekkel.
Kíváncsi volt, kié lehet. Aztán mosolyogva elsétált. Még egy rövid, tízperces séta, és útra kel.
Szorosan megkötötte a szalmakalap szalagját az álla alatt, és látnivaló után kutatva körülnézett a téren: egy szobrot, egy üzletet, régi, faragott ajtót keresett, de semmit nem látott, ezért visszasétált a parkolóba.
A Ducati tulajdonosa lovaglóülésben épp felült a járműre. Miss Nightingale megállt, hogy megnézze. De moccanni sem tudott. A földbe gyökerezett a lába.
A Ducati tulajdonosa épp felvette a bukósisakot. Jobbra és balra, majd maga mögé pillantott. Egyetlen röpke másodpercre Miss Nightingale felé nézett, aztán bőgő motorral végighajtott az úton, és eltűnt.
Miss Nightingale orrlyuka kitágult, akár a kutyáé, amely szagot fogott. Levette a szemüvegét, és megtisztogatta. Viszszatette a szemüveget az orrára, nézte a macskaköves utcát, mintha azt várná, hogy az illető visszatér. Kis, bőrkötésű jegyzetfüzetet halászott elő a táskájából, és felírta a motorbicikli rendszámát. Végtére is megtanult egy-két dolgot Tómtól.
Ha az a férfi a drága Ducati nyergében nem Patrick Laforét volt, akkor megeszi a kalapját.

47. FEJEZET

Patrick

iatrick Laforét majdnem annyira szerette a száguldást, mint a nőket. Különösen egy olyan szerkezeten, amelyet most a térde között tartott, s amelynek a kipufogócsöve az ülés alatt úgy bömbölt, akár egy sugárhajtású repülőgép felszálláskor.
A Ducati 748S igazi szépség volt, karcsú, mint egy lopakodó harci gép a mattszürke festéssel meg az égővörös kerekekkel. Semmi sem győzhette le, legfeljebb a Porschéja. Sajnálta a Porsche elvesztését, de Evgenia azt mondta, le kell mondania róla. Túl könnyű a nyomára

jutni. Természetesen igaza volt. Evgenianak mindig igaza van. Úgy tűnt, olyan jól ismeri az ilyen dolgokat, mint más nő azt, hogy miképp kell gondoskodnia egy gyerekről.
Amikor felhajtott az autóútra, felpörgette a motort, elszáguldott a többiek mellett, és otthagyta a közönséges embereket a porfelhőben. A közönséges jelző jelen esetben szegényt jelentett. Patrick tudta, milyen érzés szegénynek lenni, és nem valami jó dolog. Nem volt boldog, ha leégett olyan ember volt, aki élvezi az élet kifinomult dolgait és a tekintélyt, amelyet a pénz teremt. Hosszú ideje küzdött ezzel a problémával, néha fent, néha lent, de most a jövője felfelé ível. Megtapogatta a farmerdzsekije belső zsebében lapuló borítékot, érezte a mellkasán a sarkai keménységét. Evgenianak megint sikerült a megtakarított pénzük gyűlt, de szerinte nem elég gyorsan. Ugyanolyan nagyra törő volt, akárcsak ő, de kétszer olyan kegyetlen. Ő a maga részéről soha nem vetett volna fel olyan tervet, amilyet a nő kiagyalt, még egymillió év alatt sem. Talán az embernek orosznak vagy nőnek vagy mindkettőnek kell lennie, hogy ilyen fondorlattal rukkoljon elő. Vagy csak elég szépnek kell lennie ahhoz, hogy megússza szárazon.
Természetesen a szépségén akadt meg a szeme, amikor megpillantotta a Club 55-ben. A Cinquantacinque volt a társadalom krémjének kedvenc délutáni találkahelye. Mindenki, aki számított, és épp Saint-Tropez-ban vagy a közelben, egy jachton tartózkodott, elment a Cinquantacinque teraszára ebédelni. Az asztalokon virág volt, ezüst hűtővödrökben állt a pezsgő, és a legjobb tervezőktől származó bikinikben, ingekben meg szandálokban a világ legkisportoltabb testű emberei ültek az asztaloknál.
Egy évvel ezelőtt történt. Patrick a fehér vászonernyő alatt ült, kivételesen egyedül, mert a fickó, akivel találkoznia kellett volna, és akitől komoly összegű kölcsönt akart felvenni, nem jött el. Talán megneszelte, mire készül, gondolta, és mélabúsan iszogatta a sörét.
Most rá hárult, hogy kifizesse az ebédjét, és bár jól ismerték, nem voltak túl boldogok, hogy fenntartottak neki
egy fontos asztalt, amely nagyobb hasznot is hozhatott volna. Megértette őket. A szezon rövid ideig tart, mindenkinek addig kellett megszednie magát, amíg lehet.
Megitta a sört, és épp arra gondolt, hogy ebéd nélkül odébbáll, amikor kiszúrta a szélfútta szőkeséget, aki a vízen át a klub felé közeledő motorcsónak elejében állt. Az élénksárgára festett, cigarettavékony Riva motorcsónak jól illett a szőkeség bikinijéhez. Olyan magas volt, mint a Las Vegastáncosnők. Gyémántoktól roskadozott. És megsemmisítően gyönyörű volt.
Gazdag lány - ez állt a homlokán, de ez csak ráadás volt. A pincért követve méltóságteljesen ellépkedett Patrick asztala mellett. Patrick szexuális antennája úgy jelzett, akár a kutya, amely szagot fog. A lány hirtelen kővé dermedve megállt, és a szemébe nézett.
- Foglalt ez a hely? - kérdezte, és kezét a szék támlájára tette.
Patrick megrázta a fejét.
- Egyedül vagyok.
- Evgenia a nevem - mondta a nő vontatott hangon, és felszikrázott közöttük az elektromosság. - És te ki vagy?
Végül nem töltötték az időt ebédelgetéssel. Otthagyták a parti klubot, beszálltak Patrick Porschéjába, és egy kis lakáshoz hajtottak a hegyek között, közvetlenül a város fölött, amelyet ő épp az ilyen pillanatok kedvéért tartott fenn. Az elektromosság nem játszott szerepet a szeretkezésükben.
Valami falrengetőbb kifejezés jobban jellemezné az összetapadásukat, a mohó kiáltozásukat, a szenvedélyes sikolyaikat. Patricknak még soha nem volt dolga ilyen nővel Evgeniának soha nem volt dolga ilyen férfival. És meg akarta tartani Patrickot. Örökre.
Három hónapja voltak szeretők, amikor a terv szerelmi játszadozásaik közepette testet öltött. Az összegyűrt lepedőn feküdtek, Evgenia a véget nem érő, filteres Gitane-t szívta, Patrick a tarkójára tett kézzel, az izzadságtól és a szextől még nyirkosán kinyújtózott.

- Nagyon egyszerű - suttogta torokhangon a nő, olyan kiejtéssel, amely néha már komikusan oroszosan hangzott, mintha gyönyörű kémnőt alakított volna egy hollywoodi paródiában. Aztán elmagyarázta, mennyire egyszerű. Patrick visszakapja a földjét és a szállodáját. Tudta, hogy ez fontos neki, mert folyton erről beszélt. Evgenia képes volt manipulálni Solist a férfi mostanáig mindent megtett érte, annyira elbűvölte. De ez nem lesz így túl sokáig, nem, ha rájön, mert rájön, hogy eladta az ékszereket, kocsikat és szőrméket, és elrejtette a pénzt. - Meg kell szabadulnom Solistól - közölte.
Patrick csak nevetett, nem vette komolyan. Pedig a nő már mindent kigondolt. Egyik este szokás szerint hajókázni megy majd Solisszal a part mentén. Az Agamemnón személyzete mindig korán visszavonul. Solis szeret kettesben lenni vele a fedélzeten. Olyan éjszakát választ, amikor nem világít a hold, talán azzal csábítja hajókázásra, hogy meg szeretné nézni a delfineket. Gondoskodik róla, hogy a férje sokat igyon, és tesz valamit az italába... a férfi idős, és termete ellenére Evgenia az erősebb, különben is meglepetésként éri majd a dolog. Egyetlen nagy lökés, és vége. Szabad lesz. Nem lesz nehéz.
- Aztán - folytatta, miközben Patrick fölé hajolt, és a szemébe nézett -, megszabadulsz a feleségedtől.
Patrick a pénz és a kéj álmából hirtelen felébredve meztelenül és dühösen rótta a köröket. Választ követelt: miféle teremtés Evgenia, hogy képes még csak gondolni is ilyesmire. Elválik Lolától, de soha nem ölné meg.
Evgenia azonban rég megtanulta, hogy mindig biztosítania kell magát.
- Nézd az én szemszögemből, kedves Patrick - hízelgett. - Ha megszököm veled, semmim sem lesz. És hidd el, drágám, nem olyan nő vagyok, aki képes szegénységben élni. Meg kell ölnöm Solist.
Patrick nyöszörgött, de ő eltolta magától.
- Ne játszd meg magad, mi ketten egyformák vagyunk, Patrick - mondta. - Gondold csak végig. Elhagyom Solist, és nem lesz pénzem. Te elválsz Lolától, évekig tart a bírósági tárgyalás, és ő teljesen megkopaszt. Szegények lennénk, Patrick. És szerinted akkor meddig tartana a szerelmünk? Egy évig, hat hónapig, egy hétig?
A férfi a párnába fúrta a fejét, a nő melléje térdelt, és a fülébe sugdosott.
- Ideje, hogy szembenézz a valósággal, szívem. Ha megölöm Solist, te leszel az egyetlen, aki tud róla. Egy napon, ki tudja, talán féltékeny leszel. Összeveszünk, és te elmondod a rendőrségen, hogy mit tettem. Gyilkossággal vádolsz.
Nem! Nem vagyok annyira ostoba, hogy ezt kockáztassam, drága Patrickom. Nem, szemet szemért, fogat fogért. Én ölök, és te is ölsz. Én soha nem köphetlek be téged, és te soha nem vallhatsz rám. És megszerezzük az összes pénzt.
Evgenia mellette feküdt, a hátát simogatta, apró, nedves csókokkal borította a vállán az izmokat.
- Rendben van, Patrick?
- Én nem tudom megtenni.
A nő heves mozdulattal fölkelt az ágyból, és magára kapta a ruháit.
- Ha azt hiszed, arra pocsékolom az életemet, hogy egy nős férfi szeretője legyek, akkor tévedsz.
Az ajtóban megállt, és szikrázó szemmel nézett rá.
- Többé nem találkozunk.
Patrick egy futó pillanatra Lolára gondolt.
- Meggondolom - egyezett bele, hogy húzza az időt.
Nem bírta volna elviselni, hogy elveszítse Evgeniát. A nő olyan bűbáj font köré, amilyenre az idők kezdetétől csak kevés nő képes. Patrick az övé volt.

48. FEJEZET

Az erős Ducati falta a kilométereket, és könnyedén furakodott át Mentőn forgalmán. Patrick Ventimigliánál lépte át a határt Olaszország felé, ott megállt egy kis bárnál egy gyors, túlcukrozott kávéra, aztán továbbhajtott. Hamarosan elérte San Remót, a kis, tengerparti várost, és meglehetősen nagy szállodáját, a Hotel Rossit.
Felbőgetett motorral fordult rá a kanyargós felhajtóra, és beállt a helyre, amelyet neki tartottak fenn a szálloda előtt, a metálkék Mercedesé mellett. Leállította a motort, leszállt, és kinyújtóztatta a lábát.
- Isten hozta újra nálunk, Signor March - érintette meg a sapkáját mosolyogva a portás.
- Grazié, Nico - mondta Patrick, és annak ellenére adott pár euró borravalót, hogy Nico mindössze a nagy, üvegezett ajtót nyitotta ki előtte.
Itt mindenki Signor Marchként ismerte. A jogosítványa, az igazolványa, valamennyi papírja arról tanúskodott, hogy ő Cosmo March Párizsból. Haját rövidre nyírták, és ez az egész megjelenését rendkívüli módon megváltoztatta. Nem mintha számított volna: itt, Olaszországban senkinek sem fordult meg a fejében, hogy ő nem Cosmo March. Aki egyébként Lola apja volt. Majdnem. Neki Michael Cosmo March volt a pontos neve, de Patrick megvolt a Michael nélkül is, amikor kölcsönvette a személyazonosságát.
Az emberek szemében a kis üdülőhelyen ő csupán egy gazdag fickó volt a sok közül, aki egy tengerparti szállodában üti el az idejét, bár rejtély, hogy miért nem egy ennél is nagyobb szállóban, egy divatosabb helyen, mondjuk Portofinóban vagy Santa Margarita di Ligurében.
Patrick szívesebben lett volna azokon a helyeken, de San Remo csak félórányira volt Monacótól és Solis jachtjától, így közel volt Evgeniához, akinek sikerült vásárlás ürügyén ellógnia, hogy találkozzon vele a kis villában, amelyet Mentonban bérelt. Patrick csak olyankor ment oda, ha Evgeniával találkozott. Jobban szerette a San Remó-i szálloda és a kávézók kissé városiasabb világát és a parti klubot is, ahol csinos lányokkal találkozott. Senki sem írta bele a hűséget a szerződésbe, amelyet Evgeniával kötött, bár a nő valószínűleg megölte volna, ha tudja, mit művel. De kutyából nem lesz szalonna, és Patricknak ez nem is állt szándékában.
És persze ott volt a kaszinó, igaz, nem olyan jó, mint a monte-carlói, de hamarosan jól ismert játékos hírében állt, aki nagy tétekben játszik. Aki egyszer szerencsejátékos lett, az az is marad.
A Hotel Rossi az 1900-as évek elejének pompás stílusában épült, amikor a fényűzés volt a jelszó. Az előcsarnok tömör oszlopai hatalmas magasságba szöktek, a kupolás mennyezetet festett felhők, angyalok és napsugarak díszítették. A márványpadlón visszhangot vert a magas sarkú cipők kopogása és a gyerekek csivitelése, amikor az esti passeggiatinara. siettek a szüleikkel, hogy mint mindenki, végigsétáljanak a kávézókkal szegélyezett sétányon. Forró öleléssel és vállveregetéssel üdvözölték az ismerősöket, kíváncsian bámulták az ismeretleneket, megnézték a ruháikat, az égszereiket, a hajviseletüket, mert Olaszországban a bella figura egy nő megjelenésében alapvető fontosságú.
A szállodában az aranyozott állványokon nagy virágcsokrok álltak, és az előcsarnokot hatalmas tükrök szegélyezték.
Kemény kanapék és aranyselyemmel bevont székek álltak szerteszét, bár soha senki nem ült bennük. Nem úgy, mint a Riviéra Hotelban.
Patrick egyenesen a szálloda mögötti, lombos udvarra
néző bárba ment. A fehér kabátos bárpincér a nevén szólította, és kérdés nélkül hozta a szokásos Campariját.
- Jó napja van, Signor March? - érdeklődött, Patrick pedig mosolygott, és azt válaszolta, hogy igen, meglehetősen jó napja van, grazié. Beszélgettek az időjárásról, a legutóbbi futballeredményekről és a tehetségkutató versenyről, amelyet aznap este rendeztek a parti klubban. Ezután Patrick beszállt a liftbe, és a legfelső szintre ment a lakosztályába, amely

nem a legnagyobb volt a szállodában, de egy olyan magányos, gazdag férfinak, amilyen ő, épp megfelelt.
Kivette a kabátjából a csomagot, és megvizsgálta a bélyegzőt. A mentoni Banque du Soleilbe küldték Monsieur C. March részére, és a pecsét érintetlen volt. Letette a biedermeier asztalkára a borítékot, aztán a fürdőszobába menet levetkőzött. Tíz percig állt a hideg zuhany alatt, lemosta magáról a nap mocskát, kimerültségét és szorongását, amely rendszerint a francia kirándulásait kísérte, amikor azon tépelődött, vajon nem ismerik-e fel, és ha mégis, akkor mit fog mondani. És hogy miképp magyarázná meg a csomag tartalmát.
Amikor lehűlt, felvette a szállodai fürdőköpenyt, a go frirácsozatúra szőtt, finom pamutköntöst, amelynek mellzsebére tengerészkék fonallal hímezték rá a szálloda nevének kezdőbetűit. Kivett egy üveg Pellegrinót a jól felszerelt minibárból, egy karosszékbe vetette magát, és vizet kevert az italhoz.
Ujjai közt forgatta a csomagot. Végül feltépte, és megnézte a tartalmát. Egy köteg ötven- és százdolláros volt papírba csomagolva, amelyen ez állt: 110 000 dollár. Ráadásul egy pár fülbevaló, hatalmas, könnycsepp alakú gyöngyökkel, amelyek gyémántcseppek végén himbálóztak.
A fülbevalót a felkelő nap színére emlékeztető sifondarabkába csomagolták. Nevetve maga elé tartotta. Evgenia elküldte a bugyiját, azt a tangát, amelyet tegnap viselt, amikor postára adta a csomagot. Az arcához szorította, és belélegezte a nő illatát.
Az ablakhoz sétált, megállt, és lenézett a zsúfolt utcára meg a csíkos öltözőfülkék sorára a szemben elnyúló, tengerparti strandon. Késő volt, és a strand kiürült, a strandfiúk takarították, kirázták a párnákat, egyenes sorba rendezték a székeket, kiürítették a hamutálakat, elgereblyézték a homokot. A víz szélén kislány játszott, a tengerrel fogócskázott, előreszaladt, amikor a hullámok visszahúzódtak, és boldogan sikítozott, amikor azok újra a part felé lendültek.
Hosszú, szőke haja ragyogott a napsütésben, boldog kiáltásai elbűvölték Patrickot. Eltűnődött, milyen gyerekük lenne Evgeniával. Talán Evgenia apró, szőke változata, édes, de akár ez itt, ártatlan...
Patrick lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott. Az ő ártatlansága mintha végleg elveszett volna.
Le-föl járkált a szobában. Oda-vissza, oda-vissza. Nem sokáig mehet ez így tovább. A kellemes élet egy kis, tengerparti városban, még egy luxusszállodában sem egyezett a szép időkről alkotott elképzeléseivel. Szüksége volt a szabadságára. Szüksége volt rá, hogy újra éljen.
Elgondolkodva nézte a dollárhalmot az asztalon. Aztán bement a hálószobába, felöltözött, megfésülködött, egy leheletnyi kölnivizet permetezett a borostáira.
Összeszedte a pénzt, címletek szerint rendezte az ötveneseket meg a százasokat, és a dzsekije belső zsebébe tette. Az élet arra való, hogy éljék. A San Remó-i kaszinó felé indult.

49. FEJEZET
Lola

.Legszívesebben soha nem hagytam volna el ezt a hajót, legszívesebben örökké a szelíd tengeren ringatóztam volna.
Szerettem volna kizárni a valóságot, Jack Farrar karjában kuporogni, és soha nem gondolni a jövőre. De eltelt két nap, és kifogytam az időből.
Jackre néztem, aki mellettem aludt a vitorlás orrába épített ágyon. Odakint, a kerek hajóablak alatt locsogott a víz, olyan nyugodtan, ahogyan csak a Földközi-tengeren képes egy tökéletes éjszakán. Minden hajóablak és ajtó nyitva volt, a kabinba befújt a tengeri szellő, és összeborzolta Jack haját. Megérintettem hullámos, rugalmas és élettel teli volt. Mint maga Jack. Élettel teli. És most az energiáját kölcsönadta az én életemhez is. Az egész néhány

gyönyörű, szenvedélyes éjszaka lesz, aztán megy az útjára. Igazi tengeri medve, akkor a legboldogabb, ha a tengeren van, kettesben a kutyájával.
Mi mehet végbe a gondolataiban, amikor egyedül hajózik? - tűnődtem. A lányokra gondol, akiket ismert? Rám is gondol majd? Hamarosan távoli alak leszek csupán, egy kísértet a múltjából? Sóhajtottam. Jack Farrar jövőjét kőbe vésték, az én jövőm pedig a szemem előtt porlad szét.
Kis ideig azon tűnődtem, honnan szerezhetnék pénzt egy étterem beindításához. Ezen a nyáron épphogy a felszínen maradtam anyagilag. Az a kevés haszon, amelyet termeltem, csak arra elég, hogy átvészeljem a holtszezont, de ha el kell hagynom a szállodát, és valahol máshol kell megélhetést találnom, nem tudom, hogyan oldom meg. Egyszerűen nem volt hozzá tőkém.
Jack a másik oldalára fordult, és én hozzá bújtam, köré fontam a karomat. Ő volt az én hercegem fehér paripán. Eljött, hogy megmentse a bajba jutott királykisasszonyt, és a maga részéről mindent megtett. Jack Farrar azért jött, hogy segítsen, és nem azért, hogy belém szeressen. Hát így áll a dolog.
Testéhez préseltem a testemet, beszívtam bőre férfias illatát, és az elmúlt néhány nap szeretkezéseire gondoltam. A kemény tengerészküllem mögött gyengéd férfi rejtőzött, olyan férfi, aki elég érzékeny, hogy lágy tojást és pirítóskatonákat hozzon nekem, hogy jobban érezzem magam, olyan férfi, aki elég gyengéd hozzá, hogy eltemesse Kapirgát, és virágot ültessen a sírjára. Olyan férfi, aki pár napra elhozott tengeri világába, és úgy gondoskodott rólam, mintha igazán szeretne. Talán így is van, gondoltam félálomban, bár csupán pillanatokig találgattam, mert tudtam, hogy Jack már csak ilyen.
Mire felébredtem, felkelt a nap, és Jack elment. Rosszkutya az ágy lábánál lógatta a nyelvét, és kérdőn nézett rám.
Megütögettem az ágyat, ő felugrott, és megszaglászta az arcomat.
- Jó fiú vagy, ugye tudod - mondtam, és ujjaimmal mosolyogva végigsimítottam drótszerű szőrén, mert volt valami lelkes arckifejezésében, ami mosolyra késztetett.
Jack mezítláb, félmeztelenül állt a lépcső lábánál, és engem nézett.
- Hogy vagy ma reggel, Lola March? - kérdezte, majd odalépett hozzám, és megcsókolt. Bőre még nedves volt az úszástól, sós, friss, s mindenekelőtt egyszerű és jó szagot árasztott.
Lerúgtam a takarót, és az ágy lábához kígyóztam.
- Megyek úszni - mondtam -, kapj el, ha tudsz. - Átszaladtam a kis kabinon, felrobogtam a fedélzetre vezető néhány lépcsőn. Ott pózba vágtam magam meztelenül, karom a fejem fölött, pont ahogyan Jack állt, amikor először megláttam, aztán fejest ugrottam. A hűvös, tiszta víz körülvett, felébresztette álmos testemet, és minden idegvégződésem bizsergett az élvezettől.
Kinyitottam a szememet, és körbepillantottam a kristálytiszta világban. Apró halak cikáztak körülöttem, kétségtelenül megrémítette őket hatalmas jelenlétem. Olyan soká maradtam lent, amíg csak bírtam, aztán a felszínre törtem, akár a dugó a pezsgősüvegből, nevettem, és kiáltoztam.
A következő pillanatban Jack is beugrott, akit Rosszkutya követett, és valamennyien tapostuk a vizet, hajkurásztuk egymást, és nevettünk. Annyira jó volt ilyen boldognak, gondtalannak, elevennek éreznem magam. Azt kívántam, bár soha ne érne véget ez a perc.
De amint Miss N. mondaná, minden jó véget ér egyszer, és bár reméltem, hogy nem így van, ebben az esetben tudtam, hogy igaza van. Visszamentünk a hajóra, lemostam magamról a sós vizet, felvettem a sortomat és Jack egyik pólóját - a nagy sietség miatt nem hoztam magammal ruhákat. Megfésültem és lófarokba fogtam hosszú, nedves hajamat. Aztán fölmentem Jackhez a fedélzetre.
- Kifogytunk a kávéból és az élelemből - mondta.
Mit szólnál, ha Saint-Tropez-ban reggeliznénk?

- Jól hangzik - bólintottam, és bemásztunk a kis csónakba. A kutya utánunk mászott, és mi átpöfögtünk a vízen, a város felé. Visszanéztem a Riviéra Hotelra, amely magányosan és mellőzötten állt a gyönyörű dombon. Megfogadtam, hogy a végsőkig küzdök érte.

50. FEJEZET
Evgenia

JtLvgenia Solis úgy lépkedett el a férje mellett, hogy közben egyetlen pillantásra sem méltatta. A fedélzeti korlátra hajolt, és egy kis hajót figyelt, amely tajtékos nyomdokvizet vágott a Földközi-tenger nyugodt, kék vizébe. Háta mögött hallotta Solis hangját, de nem fordult meg, hogy üdvözölje. Látni sem akarta, pedig éppen úgy a férfi tulajdona volt, ahogyan másnak egy felbecsülhetetlen értékű művészeti alkotás. Evgenia gazdag ember felesége volt, de ez nem jelentette azt, hogy gazdag nő lett volna.

Hétgyermekes, szegény családban látta meg a világot Evgenia Muldova néven Oroszországban. Valamennyi gyerek lány volt. Szülei a helyi gyárban robotoltak, és kilencen laktak két szobában, ami a helyi viszonyok között kényelmesnek számított. De nem Evgeniának, a legfiatalabb lánynak, az igazi szépségnek. Senki sem tudta pontosan, miféle génkészletből merítetett Evgenia, hiszen testvérei alacsonyak, barna hajúak és pergamen bőrűek voltak, akár a szüleik. Mind a hatan követték a gyárba a szüleiket.

Evgenia vetett egy hosszú pillantást az életükre, az otthonukra és a gyárra. A rémülettől égnek meredt valamennyi szőke haja szála. Ö jobb életre született. Tizenöt éves korában, egyetlen szó nélkül elment. Soha többé nem látta a családját. Idősebbnek hazudta magát, és Szentpétervár klubjaiban dolgozott táncosnőként avagy hoszteszként - a megfelelő eufemizmus tetszés szerint kiválasztható.

Könnyű volt férfiakkal találkozni, de olyan férfival már nem, aki hajlandó lett volna segíteni. De mégiscsak pénzt keresett, amelyből kielégíthette a ruhák és cicomák iránti szenvedélyét nem volt persze szó nagy összegekről, de mivel fiatal volt, és soha életében nem kapott ajándékot, ezeknek is örült.

Végül egy olyan férfi vitte Európába, aki hasonló nőkkel foglalkozott. Akkor találkozott Laurent Solisszal.

Saint-Tropez-ban, a Hotel Byblos éjszakai bárjában, a Caves du Roy-ban történt. A bár szokás szerint megtelt, olyan tömeg volt, hogy táncolni sem maradt hely. Evgeniát idegesítette a tömeg, és odafurakodott az egyedül vacsorázó, ősz férfihoz, fellépett az asztalára, és táncolni kezdett.

Tudatában volt a képességeinek, tudta, milyen hatást vált ki, és hogy minden szem felé fordul. Különösen pedig azé a férfié, akinek az asztalát táncparkettnek választotta.

Karját a feje fölé emelte, ezüstös ruhája csillogott a fényben, dobálta hosszú, szőke haját, átadta magát a zenének, de közben figyelte a férfit is. Megnézte magának a tökéletes, fehér vászoninget, a sötét napszemüveget, a drága Cristal pezsgő palackját, amely bontatlanul állt előtte. Észrevette a férfi méregdrága óráját és azt, hogy a legjobb asztalnál ül egy olyan klubban, amelyben a pénz meg a hírnév a legfőbb erény, és csak ezt követi a megjelenés meg a stílus. Idős férfi volt, de fontosnak és gazdagnak tűnt.

A lány abbahagyta a táncot, csípőre tett kézzel megállt, lágyan ringatózott a zene ütemére, és lenézett a férfira.

Laurent Solis felnézett rá, az asztal tetején álló szőke istennőre végigmérte hosszú, karcsú lábát, az ifjúság ragyogását, a bőrén gyöngyöző izzadságot. Meg akarta kapni. Elvitte a jachtjára, megmutatta neki, milyen hatalmas és gazdag, és hogy a világ a lába előtt hever. És Evgenia, az agyafúrt kis munkáslány nem feküdt le a világ egyik leggazdagabb emberével, pedig az szőrmebundát, gyémánt nyakláncot ígért neki. Mindent, amit csak akart. Evgenia házasságot akart, és meg is kapta.

A házassági szerződés megszerzéséhez azonban nem volt elég okos, mert nem ismerte a nagyon gazdagok igazi világát.
Ezért most nemvolt más, csak egy gazdag ember felesége.
Persze ez is sokkal jobb volt a szegénységnél. Monaco, Cannes, Párizs, London és New York minden áruházában korlátlan hitele volt. Annyi egyedileg tervezett ruhaköltményt vehetett, amennyit csak akart. Törzsvásárló volt a legdivatosabb ékszerészeknél, bár bizonyos ár felett Solis hozzájárulása is kellett. A férfi ravasz volt, és tudta, hogy szabadságot kell adnia a lánynak, ha meg akarja tartani.
Ferrarit vásárolt neki, de jachtot nem szőrmekabátot igen, de saját házat nem.
Evgenia bármelyik nő mércéjével mérve megcsinálta a szerencséjét, de az ő agya másképp forgott. Hogyan sajtolhatná ki Laurent Solisból a lehető legtöbb pénzt, mert sosem tudhatja, mikor cseréli le őt a Riviéra legújabb szépére.
Végtére is Evgenia már az ötödik felesége. A lány ideje véges, gyorsan kell cselekednie.
Hajdani munkáslányként kicsiben kezdte, Párizs és Milánó divatbemutatóin vásárolt, aztán azonnal eladta a ruhákat, gyakran féláron, ami így is csinos összeg volt, ha figyelembe vesszük, hogy mennyit költött. Vásárolt néhány drága autót, aztán édesdeden duzzogva beadta Solisnak, hogy mégsem szereti őket. Mivel a saját nevére íratta, el tudta adni őket, és az árukat berakta a bankba. Aztán rábukott az ékszerekre, ami jó mulatság volt, csak azt felejtette el megmondani Solisnak, hogy nemcsak vesz, hanem el is ad, és természetesen a fontosabb darabokat megtartotta, hogy parádézzon bennük, ha a férje azt szerette volna, hogy kiöltözzön, és megtartott számos gyémántot is, amelyek tetszettek neki, és amelyekkel el tudta bolondítani Solist. Neki az ékszer pont úgy megfelelt, mint a pénz a bankban.
De Solis nem esett a feje lágyára, ráadásul veszélyes volt.
Evgenia tudta, hogy óvatosnak kell lennie. Egyszer mindez véget ér nem mehetett el egyszerűen némi apróval. Mostanra felhalmozott pár milliót, de többet akart. Igazi, nagy vagyont. Meg kellett szabadulnia Solistól. Amikor eszébe jutott, hogy a sajtócézárt, Róbert Maxwellt valahol ezen a környéken találták meg a tengerben, komolyan fontolóra
vette, hogy egy sötét éjszakán egyszerűen kilöki Solist a jachtból. De mielőtt ezt megteszi, gondoskodnia kell róla, hogy a Solis-birodalom oroszlánrésze az övé legyen.
Evgenia ekkor találkozott Patrick Laforét-val, aki a végzete lett. Evgenia kifőzött egy tervet. Tudta, hogy a férfi nem csupán Lola miatt nem teszi meg, amit ő akar. Ott volt még az a rémes kis Riviéra Hotel. Patrick apai öröksége, amely előtte a nagyapjáé volt, és szerette. Evgenia szótárából hiányzott az érzelgősség. Ha a szálloda eltűnik, a föld mentes lesz a családi emlékektől. És egyúttal megszabadul Lolától is, akinek így nem lesz munkája. Lolát ugyanolyan könnyű eltüntetni, mint a szállodát. Talán sikerül megszerveznie, hogy egyszerre történjen meg a két dolog. Csupán az első szikrát kell kipattantania. Falcon majd gondoskodik a többiről.
Evgenia még mindig nem vett tudomást a férjéről, végigsétált a fedélzeten, felment a csigalépcsőn az úszómedencéhez, és út közben elhajította a szarongját.
Solis utánament, felvette a ruhadarabot, nézte a nő hosszú, izmos lábát, amint felfelé lépked a lépcsőn, a sima, kerek fenekét a tangában, a melle finom görbületét, amint felveszi a bikinifelsőt. Az orrához emelte a szarongot, és beszívta a nő illatát.
Evgenia magán érezte a férfi tekintetét, akár a húsából lakmározó keselyűét. Egy pillanatra pózba vágta magát, hogy adjon valamit a férfinak a pénzéért. Aztán szabályos fejest ugrott a márványmedence sima, szikrázó vizébe.

51. FEJEZET

Miss N. iss Nightingale hibázott nem sikerült leolvasnia a Ducati rendszámát, csak azt látta, hogy olasz rendszámtáblája van. Kevés volt az idő, és a szeme már nem a régi. Kötelességmulasztásán bosszankodva hajtott vissza Saint-Tropezba és a ramatuelle-i útra.

Nagy, megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkát, amikor befordult a Riviéra Hotelhoz vezető útra úgy érezte, mintha hazaérkezne. Beállt a folyondár alá, Lola öreg CV2-ese mellé, és megállapította, hogy az összes többi autó elment. Mielőtt kirándulni indult, elköszönt a vendégektől, megígérte Red és Jerry Shoupnak, hogy meglátogatja őket otthon, Dordogne-ban, Mézeshetek úrnak és asszonynak, a Riviéra szerelmespárjának pedig azt, hogy tartják a kapcsolatot. A gondok ellenére is pompás nyár volt, a vendégek kellemesek, a kilátás fenséges, Lola pedig olyan kedves és gondoskodó, mint mindig.
A béke és tökéletesség levesében csupán Evgenia és Laurent Solis volt a légy, meg persze a titokzatos Patrick.
Csakhogy már nem is olyan titokzatos. Patrick Laforét él és virul, méghozzá egy igen drága motoron. Alig várta, hogy elmondhassa Lolának és Jacknek.
A főbejárat, mint mindig, nyitva állt. Miss Nightingale levette a szalmakalapját, és belépett a hűvös, csöndes előcsarnokba. A szállodát egy hétre tatarozás miatt bezárták, mondta Lola, bár csupán egy alapos szezon végi nagytakarításra és itt-ott némi festésre volt szüksége.
- Hahóóó! - kiabált Miss N. - Hahóóó, Lola, megjöttem.
Semmi válasz. A levegőben fémes szag terjengett, és Miss Nightingale nyugtalanul kisétált a teraszra.
- Hahóóó - kiáltotta újra. Semmi. Lola talán a házában van, és a jól megérdemelt pihenést élvezi. Egy pillanatig fontolgatta, hogy felébressze-e, aztán úgy döntött, hogy elég fontos hírei vannak. Amint megkerülte az oleandersövényt, észrevette a frissen felhalmozott földkupacot Lola hálószobaablaka előtt, amelyen nefelejcshajtás hervadozott a vízhiánytól. Különös, gondolta, miért ültetne Lola olyasmit, amit aztán nem öntöz meg?
- Lola! - Megkocogtatta a franciaablakot, de senki nem válaszolt. De Lolának bent kell lennie, hiszen a kocsija itt van. Az ajtó nem volt bezárva, ezért belépett, de a kis ház üresen állt.
Kimerülten az előszobai pamlagra zöttyent. Várnia kellett, amíg Lola visszajön, bár már nagyon kikívánkozott belőle a hír.
Nemsokára felállt. Nincs értelme vesztegetni az időt, inkább lezuhanyozik és átöltözik, aztán a teraszon várakozik.
Lolának nemsokára haza kell érnie.
Felfelé sétált az ösvényen, amikor újra megérezte azt a furcsa szagot. Megállt, és a levegőbe szimatolt. Ekkor vette észre a sűrű, fekete füstöt, mely a konyhából kígyózott a magas, kék ég felé.
- Istenem, jaj, istenem. Tűz van! - sikította. De senki sem hallotta.
Remegő lábbal futott a teraszon át a konyhához, látta az ajtón és az ablakokon kicsapó lángokat, amelyek hirtelen szilánkokra robbantották az üveget.
Visszaszaladt az előcsarnokba, oda még nem terjedt át a tűz. Megragadta a telefont, és tárcsázta a tűzoltók számát.
- Tűz van!- zihálta, és sikerült legyőznie a rátörő pánikot, amíg el nem mondta az üzenetet. - Ega Riviéra Hotel,
a ramatuelle-i út mellett. A konyha lángokban áll...

52. FEJEZET

Lola

üpp a csónakban ültünk, reggelizésből tartottunk visszafelé, amikor meghallottam a tűzoltószirénák harsogását, és ez soha nem jó jel Dél-Franciaországban. A tűz több ezer hektárt pusztított el errefelé, és évtizedekre megsemmisítette egyes partszakaszok szépségét. Mintha minden irányból tűzoltóautók érkeztek volna, és én kezemet a szemem elé tartva próbáltam végigpásztázni a partot. Láttam a tekergő, fekete füstöt, amelyet magával sodort az élénk szél, és amely beborította a kis parti városkákat.

- Komolynak látszik - mondta Jack.
Hirtelen rossz előérzettel ráncoltam össze a szemöldökömet.
Aztán láttuk, hogy a füst a szállodából tekergőzik, és hogy narancsszínű lángok nyaldossák a konyhaablakokat.
- Az otthonom! - kiáltottam.
- A Riviéra Hotel - tette hozzá Jack, de már a móló felé tartott.
Mielőtt megkötötte volna a kötelet, kiugrottam a csónakból. A hamu beborította a hajamat, a füst marta a szememet, miközben a terasz felé futottam. Egy termetes tűzoltó dühösen megállított.
- Menjen innen!
Pánikba esve kiabáltam.
- Meg kell mentenie, kérem, könyörgök...
A pompier arca füsttől és koromtól feketéllett.
- Chere madame, megtesszük, ami tőlünk telik. De most veszélyes itt, a fák bármelyik pillanatban tüzet foghatnak. Hátrébb kell mennie.
Miss Nightingale a parkolóhely felől szaladt felém. Kivörösödött szemmel köhögött.
- Én vettem észre a tüzet, és kihívtam a tűzoltókat mondta. - Mindenhol kerestem Kapirgát, de nem találtam meg.
Összegörnyedtem. Előbb Kapirga, most meg ez. Átöleltem Miss N.-t.
- Köszönöm, Miss N. - mondtam -, de Kapirgának ez már nem árthat.
A tűzoltóparancsnok ránk üvöltött, hogy menjünk onnan, mert veszélybe sodorjuk magunkat.
Hátra se néztem. Karon ragadtam Miss N.-, és lesiettünk az ösvényen a tengerhez.
Visszamentünk a hajóra, kiültünk a fedélzetre, és néztük, hogyan ég a Riviéra Hotel. Két kis repülőgép gallonszámra dobta le a vizet, a visszaszoruló lángok vörösre izzították a tetőt és a környező fákat. Elég lett volna egyetlen kis parázs, amelyet elfúj a szél, és a tűz máris továbbterjed a fák mentén, végig a parton, föl az útra és a hegyekbe.
Evian vizet ittunk, forró arcunkhoz nyomtuk a jeges palackot, és nemigen szólaltunk meg. Pár órával később véget ért. A pompter-k átvizsgálták a törmeléket, letörölték a kormot az arcukról, összerakták a vizestömlőket, hatalmas kortyokban itták a vizet, és beszélgettek.
Beszálltunk a csónakba, és odamentünk, hogy megnézzük a maradványokat. Az én gyönyörű konyhám teljesen kiégett. Könnyektől fulladozva ráztam meg a tűzoltók kezét, és köszönetet mondtam nekik, amiért megelőzték a katasztrófát. Soha nem felejtem el őket.
A parancsnok félrevont, és közölte, hogy bizonyítékot találtak a szándékos gyújtogatásra. A konyhában benzint locsoltak szét, és meggyújtották. Megkérdezte, ismerek-e valakit, aki ilyesmit tehetett.
Némán bámultam rá. Igen, gondoltam, lehetett mondjuk Giselle Castille. Lehetett Evgenia Solis vagy Jeb Falcon, vagy bárki, aki az utóbbi pár hónapban ártott nekem.
- Nagyon sajnálom, madame - mondta végül a parancsnok -, de ez most már rendőrségi ügy.

53. FEJEZET

A. tűzesetet követő hét valóságos kínszenvedés volt, a rendőrség többször kihallgatott, és más egyenruhások kíséretében újra felbukkant Mercier felügyelő. Nyilvánvalóan szándékos gyújtogatás történt. A konyhában benzint locsoltak szét, aztán meggyújtották a gázégőket, míg végül lángba borult az egész. A konyha teljesen kiégett, és a füst a szálloda
minden részét tönkretette.
Nem tudtam, vajon fedezi-e majd a biztosítás, de a gyújtogatás miatt egyébként is felfüggesztették a követelésem kielégítését, gondolom, amíg be nem bizonyosodik, hogy nem én vagyok a gyújtogató. Nem voltak nyomok, tanúk, és nem volt bizonyíték sem. Már amúgy is a férjem megölésével gyanúsítottak, most pedig még gyújtogatással is. Ki hinne nekem, ha

elmondanám, hogy szerintem Solis felesége borította lángba a szállodát, mert el akar üldözni? Vagy hogy talán Giselle Castille tette, mert meg akarja szerezni Patrickot.
Vagy hogy Jeb Falcon tette Laurent Solis utasítására.
Miss Nightingale, miután túljutott az első megrázkódtatáson, amelyet a tűz okozott, bedobta a bombát, és elmondta, hogy látta Patrickot.
- Biztos, hogy ő volt az, kedvesem - mondta -, úgyhogy a gyilkosság vádja miatt már nem kell aggódnia. Patrick él, jól van, és nagyon drága motorbiciklije van.
Először megkönnyebbülést éreztem, hogy Patrick mégiscsak életben van. Azután dühös lettem, elöntött a tehetetlen düh. Azután következett a nagy kérdés. Miért?
- Természetesen egy nő miatt - mondta Miss N., és elegyengette a térdénél a kék-fehér vászonruhát. - Az olyan férfiaknál, mint Patrick, mindig nő az ok. És mivel úgy tűnik, Giselle nem tudja, hol van, én leginkább Evgenia Solisra tippelnék.
- De Patrick nem is ismeri - mondtam döbbenten.
- Honnan tudja, hogy nem? - érdeklődött Miss N.
Igaza volt, nem tudhattam. Úgy tűnt, elég sok mindenről nem tudok.
- Ha Evgenia áll a háttérben - folytatta Miss N. -, akkor Patrick nagyon veszélyes játékot űz.
Miss N. részletesen beszámolt Jacknek a Ducatiról, és sajnálkozottamiért nem tudta felírni a rendszámát.
- Attól tartok, már nem olyan gyors a felfogásom, mint régen - mondta -, de talán ellenőrizhetnék a parton a Ducati-kereskedőket, és megnézhetnénk, melyikük adott el mostanában 748S-es modellt, sötétszürke, matt fényezéssel, magnéziumvörös kerekekkel. Gyönyörű darab az én Tomom odalenne érte. Tómról jut eszembe, hogy ideje hazamennem. Tegnap este a sörözőből felhívtam Mrs. Wormeslyt, aki azt mondta, a kis Nell kezd kezelhetetlenné válni. Attól félek, agyonkényeztette. Mindenesetre, kedveseim - mondta gyengéd pillantást vetve mindkettőnkre -, biztos vagyok benne, hogy nélkülem is meglesznek egy darabig, és telefonon bármikor elérhetnek.
- Muszáj elmennie? - kérdeztem, aztán rájöttem, milyen önző vagyok. - Igen, persze hogy el kell mennie - tettem hozzá határozottan. - Hiszen van otthona, ahol a kiskutyájának szüksége van magára, és nemsokára itt a karácsony.
- Jöjjön velem, gyermekem - mondta hirtelen, és úgy nézett rám, mintha valamelyik régi tanítványa lennék, egy elveszett lélek, akinek gondoskodásra van szüksége. - Jöjjön, és maradjon nálam. Imádom a társaságot, és segíthetne még jobban elrontani az elkényeztetett kis Nellt. Ráadásul a Blakelys Armsban nagyon jó világos sört mérnek citrommal, és Mrs. Wormesly marhahús- és vesepástétoma valami isteni.
Elnevettem magam, egy pillanatra elképzeltem, magam a blakelysi kocsmában, de megráztam a fejemet.
- Nem lehet - mondtam. - Itt kell maradnom, hogy elintézzem az üzleti ügyeket.
- Miért ne lehetne? - vetette fel Jack. Megfordultam és ránéztem. - A szállodában úgysem kezdődhet el a munka, amíg meg nem kapod a biztosítási csekket - folytatta. - Különben is pihenésre van szükséged.
- És mi lesz Patrickkal?
- Patricknak majd én utánanézek. Telefonálok, és beszámolok róla, amint megtudok valamit. Különben is nagyon elfoglalt leszek a következő pár hétben, ide-oda utazgatok majd az Államokban, és a hajón dolgozom.
Rájuk néztem, a jó barátnőre és a szeretőre, akik között választhatok.
- Hát persze hogy eljön - mondta ekkor határozottan Miss N. így hát Blakelysbe utaztam.

54. FEJEZET
Evgenia

üvgenia Solis a zömök terepzöld Hummer volánjánál ült, és keletnek hajtott Mentőn felé az A8-ason. Az utasülésen Jeb Falcon ült, nagy tömege betöltötte a drága, alacsony tetejű járművet. A nő beletaposott a gázba, és elhúzott egy nehézkesen vánszorgó kamion mellett, amelyet túl lassúnak talált, aztán bevágott elé, mire Falcon átkozódva kapaszkodott az ülése szélébe.
- Gyáva - mondta Evgenia, és jeges pillantást vetett rá a napszemüvege mögül.
- Az isten szerelmére, Evgenia - habogta a férfi bőségesen izzadva, miközben a nő elzúgott a kocsisor mellett hova a büdös francba rohanunk?
- Jobb a biztonság, mint a halál, ez a mottója, ugye, Falcon? - nevetett a nő. - Nem tudja, hogy nemsokára holtan végzi? Kár, hogy nem a Riviéra Hotel felgyújtásakor. Jól elcseszte, tudja?
A férfi hallgatott, az előttük nyúló utat bámulta. Patrick hibája volt az egész. Nem végezte el a feladat ráeső részét, még csak meg sem jelent - különben pedig Lola sehol nem volt, pedig ő megfigyelte a terepet, és tudta, hogy aznap délután otthon kellene lennie, méghozzá egyedül.
Minden idegszálával gyűlölte Evgenia Solist. Azt kívánta, bár soha ne találkoztak volna, soha ne lett volna a kibaszott testőre. Ez a nő olyan, mint a küszöbönálló katasztrófa. Máris az egész életét megváltoztatta. Az isten verje meg, pedig milyen sokat keresett Laurent Solisnál. Miért is hagyta magát megvesztegetni? Mentonban rajtakapta Patrickkal a nőt, aki annyi pénzt ígért, amennyit nem lehetett visszautasítani. Most kettős ügynök volt, Solisnak és Evgeniának egyaránt dolgozott, miközben mindkettőt utálta.
Evgenia mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megszólalt:
- Maga kurva, Falcon, megfelelő összegért bármire kapható. Ezért van most itt velem. Ezért nem képes a férjem elé állni, hogy elmondja neki, amit tud, mert ha megtenné, egyikünk élete sem érne egy fabatkát sem. Mindketten nyakig benne vagyunk, Falcon. Ezt ne felejtse el.
- Bassza meg! - káromkodott Falcon, és hallotta, hogy a nő sóhajt.
- Tudja, maga nagyon kis szókinccsel rendelkezik - állapította meg Evgenia, és rátért a Mentőn felé haladó útra.
Felment a hegyek közé az ismerős úton, és megállt egy egyszerű villa előtt. Kiszállt, és anélkül, hogy ránézett volna, visszaszólt Falconnak. - Legyen itt háromkor. És ne késsen.
Falcon rámeredt. Egyetlen pillanatig tétovázott, aztán a nő után szólt. Evgenia türelmetlenül nézett hátra.
- Mi az?
- Valamit tudnia kell - mondta.
A hangsúly megállásra késztette a nőt.
- Mit? - kérdezte, de azért visszasétált a kocsihoz. Falcon kiszállt az utasülésről, megkerülte az autót, és beült a kormányhoz.
- A barátjáról van szó - mondta. - Elég jól érzi magát a San Remó-i kaszinóban. Hol nyer, hol veszít. És az mind a maga pénze, Evgenia.
A nő egy pillanatig némán bámult rá.
- Hazudik - mondta aztán.
Falcon vállat vont.
- Kérdezze meg tőle.
Evgenia elbizonytalanodva nézte a lábát.
- Ha hazudik, a saját kezemmel ölöm meg - mondta halkan, fenyegető hangsúllyal.
Falcon elvigyorodott. Újra ő kerekedett felül az ész és az erőszak küzdelmében.
- Ugyan, dehogy, maga nem tenne ilyet, Evgenia mondta. - Magának szüksége van rám. Ki mást tudna rávenni, hogy szállodákat gyújtson fel, hogy hazudjon a férjének, és segítsen véghezvinni a többi tervét? Én vagyok az egyetlen, kicsi Evgenia. És én is csak akkor, ha jól megfizet. Ezt ne felejtse el. - Bevágta az ajtót, és sebességbe tette a Hummert. - Háromkor találkozunk - mondta, megfordult a kocsival, és lehajtott a hegyről.

- És Patrick? - kiáltott utána a nő. - Patrick majd elvégzi, ami még hátravan. Már nincs szükségem magára!
Falcon azonban ezt már nem hallotta.
Patrick kidugta a fejét a bejárati ajtón.
- Mi történt? - kérdezte. - Mi volt ez a kiabálás?
Evgenia vállat vont, belépett az apró villába a férfi mellett, a cipősarka visszhangot vert a terrakotta kövezeten.
Megállt, körülnézett utálkozás suhant át az arcán.
- Utálom ezt a helyet - mondta. - Folyton bujkálunk, én ezt már nem bírom. Ideje véget vetnünk a dolgoknak.
Patrick felsóhajtott. Már megint a régi nóta.
- Bújjunk ágyba, chérie- mondta, kézen fogta a nőt, és a hálószobába vezette.
- Hallottál a tűzről? - érdeklődött Evgenia.
- Miféle tűzről, drágám? - Már át is ölelte, forró csókokkal borította a nyakát, a haját, a felfelé fordított arcát, és háttal az ágy széle felé irányította.
- Amelyik a Hotel Riviérában volt - mondta a nő, és az ágy szélére ült.
Patrick hirtelen magához tért.
- Mit mondtál?
- Tűz volt a Hotel Riviérában. Leégett.
A férfi egy pillanatig döbbenten bámult rá. Azután olyan dühödt pillantást vetett rá, hogy Evgenia ijedtében hátrahőkölt. Patrick megragadta a vállát.
- Lola - sziszegte összezárt fogakkal. - Mit műveltél Lolával?
Evgenia hátravetette hosszú, szőke haját, és a férfi szemébe nézett.
- Tudhattam volna. Csak Lolára tudsz gondolni. Soha nem gondolsz arra, én mit tettem érted, csakis Lola érdekel. És hogy eljátszd a pénzemet.
Patrick ellökte magától. Az ablakhoz lépett, megállt, és kinézett a haldokló kert bozótjára.
- Bántottad Lolát? - kérdezte újra. Evgenia megérezte a hangjában az erőszakot.
- Nem, kedves Patrick, a kedves kis Lola nagyon is életben van, és egészséges. De kénytelen elhagyni a kedves kis szállodát, mert nem sok maradt meg belőle.
Patrick továbbra is az ablakon nézett kifelé. Nem akarta, hogy a nő lássa a megkönnyebbülést az arcán.
- De még megeshet - folytatta Evgenia, hogy gyötörje, folyton csak gyötörje a férfit. - Patrick, vagy én, vagy Lola. Mindig is tudtad. És te engem választasz a pénzzel, Patrick, ezt is tudtad előre. Végtére is egy szerencsejátékosnak mindig szüksége van pénzre. Igaz?
A férfi megfordult, nézte, ahogy Evgenia elterpeszkedik az ágyon, a vacak kis szerelmi fészekben.
- Patrick, drágám, ez nem mehet így tovább - dorombolta jellegzetes torokhangján lágy, oroszos akcentussal.
Mi, szerelmem, jobbat érdemlünk a lopott délutánoknál ezen a rémes helyen, sokkal jobbat. Előkelő életet élünk majd együtt. Csak te és én az egész világ ellen, Patrick. - Tengerzöld szeme találkozott a férfiéval, és pillantásuk összekapcsolódott. - Csak te és én, és az egész világ a játékszerünk lesz.
Evgenia kinyújtotta a kezét, Patrick pedig megfogta. Lefeküdt mellé az ágyra. Egymással szemben feküdtek, tekintetük még mindig egymásba kapaszkodott. Másodpercek teltek el így.
- Jaj, istenem, Evgenia - nyögött fel a férfi, és a karjába vette a nőt.
Evgenia boldogan sóhajtott. Kényes pillanat volt, de győzött.

55. FEJEZET
Lola
A szürke felhőkből szemerkélt az eső, amikor a vonat megérkezett Oxfordba.

- Jellemző - jegyezte meg sóhajtva Miss Nightingale, amikor körülbelül száz emberrel együtt leszálltunk, és szemlátomást mindenki sietett valahová. Miss Nightingale majdhogynem antiknak számító barna táskáját és az én kis, kerekeken guruló Samsonite-omat vonszolva végigmentünk a szeles peronon, ki az utcára.
- Hát itt van, Miss Nightingale - szólalt meg valaki mögöttünk, mire megfordultunk, és egy pocakos, szakállas férfit pillantottunk meg kék anorákban, aki épp az esőt törölte le a szemüvegéről, és ránk mosolygott. - Örülök, hogy újra látom, bár sajnálom, hogy ilyen rossz idő van - tette hozzá.
- Nem tesz semmit, Fred, ez csak a szokásos - mondta Miss Nightingale, és kezet rázott a férfival. - Mindig esik, amikor hazajövök a nyaralásból. Ó Lola March Laforét, a barátnőm Franciaországból, illetve Kaliforniából. Lola, ez itt Fred Wormesly, az én kis Nellem és a Blakelys Arms őrzője, számtalan helyi titok ismerője.
Fredből kirobbant a nevetés, megragadta a csomagjainkat, és a parkolóban álló, sötétkék Volvo teherkocsihoz vezetett bennünket.
- Mostanában nem túl sok a titok Blakelysben, Miss Nightingale - mondta. - Az utóbbi időben minden csöndes és békés.
- Nos, hála az égnek - mondta Miss N., és beszállt az utasülésre. - Lolával egy időre elegünk van az izgalmakból.
Fred Wormesly áthajtott velünk Oxfordon, az álmodozó tornyok városán, bár nehéz volt kivenni a csodás, ősi kőépületeket a felhőszakadásban. Miss N. megígérte, hogy visszajövünk és körbevezet, ha - mint mondta - az idő összeszedi magát, de Fred közölte, hogy az előrejelzés nem túl biztató, és lehet, hogy jobban tettem volna, ha DélFranciaországban maradok.
Behajtottunk egy körforgalomba, és máris vidéken jártunk, sűrű élősövények és gyapjas, fekete fejű birkákkal teli mezők mellett hajtottunk el, benzinkutakat hagytunk magunk mögött, amelyek árai elborzasztottak, üzleteket, amelyek csipszet, cigarettát és hideg italokat árusítottak. Kis mellékutak vezettek a falvakhoz, amelyeknek olyan nevük volt, mint Witney, Eynsham és Widford.
Burford szép kis falvánál letértünk a főútról, végiggurultunk a régies, félkör alakú ablakokkal büszkélkedő üzletek, teázók, pubok mellett, egy kis kőhídon átkeltünk a Windrush folyón, aztán újabb forduló után már Blakelysben is voltunk.
- Végre itthon - mormolta Miss Nightingale, miközben
végigkanyarogtunk a nagy, öreg platánoktól árnyas, falusi utcákon, elhagytunk egy üzletet, ahol kenyeret, tojást, tejet és mindennapi apró felszerelési tárgyakat lehetett kapni. Áthajtottunk egy kis patak gázlóján, ahogy régen a postakocsik, jobbra fordultunk, és ott álltunk a Blakelys Arms előtt, amely mézszínű kőből épült, alacsony tetős épület volt, a szélben lengedező, vidám cégérrel. Odakint tábla hirdette:
NAPI AJÁNLAT:
SAJTOS MAKARÓNI,
SZÁNTÓVETŐ KEDVENCE STILTON SAJTTAL
ÉS HÁZI SÜTÉSŰ KENYÉRBŐL
ÉS OXFORDHIRE LEGJOBB VESEPÁSTÉTOMA.
- Ebből eszünk egy kicsit vacsorára - mondta Miss Nightingale, és merev tagokkal kiszállt a kocsiból. - Jó újra itthon lenni. - Boldogan emelte arcát a hideg, csendes eső felé. - És az én kis Nellem már vár.
- Az már igaz, Miss Nightingale - helyeselt Fred, és kinyitotta előttem a kocsi ajtaját. - Isten hozta Blakelysben, Ms. March.
A kocsma alacsony épület volt, régi, fekete keresztgerendákkal, vakolt falakkal és további, keresztirányú tartógerendákkal. A hatalmas kőkandallóban tűz lobogott, előtte egypár, kord- és tweedkabátos, furcsa, öreg fickó ült lapos tweedsapkában, és egypintes korsóból

kortyolgatták a barna sört. Vetettek felénk egy pillantást, s amikor megismerték Miss N.-, megemelték a kalapjukat, és azt mondták, jó újra itthon látni, asszonyom.
A kis Nell, az életerősen csaholó terrier máris Miss N. karjába ugrott, és buzgón nyalogatta az arcát. A bár mögül tekintélyes, szőke asszonyság bukkant elő, arcán szívélyes mosollyal.
- Hát itt van végre, Miss Nightingale - mondta. - Örülök, hogy újra látom.
- Én is, Mary - válaszolta Miss N., és viszonozta Mrs.
Wormesly ölelését. - És köszönöm, hogy olyan jól gondját viselte az én kis Nellemnek. Bár nyilván agyonkényeztette, mint mindig. Csak nézzen rá, olyan, mint egy hízott kismalac.
Mary Wormesly nevetett, és megcsiklandozta a kis Nellt az álla alatt.
- Rajong a sörért, Miss Nightingale, úgyhogy jobb lesz, ha hazaviszi, és kijózanítja. De mit szólna, ha előbb ennének valamit? Nyilván nagyon éhesek a hosszú út után.
Miss N. bemutatott, és azt mondta, szívesen ennénk két vesepástétomot és hozzá, ha lehet, két hideg, világos sört citrommal.
Kényelembe helyeztük magunkat a vörös bársonypárnákkal ellátott, magas hátú fenyőfa székeken, amelyek úgy néztek ki, mintha azelőtt a templomban szolgáltak volna.
A kis Nell közénk fúrta magát. Miss N. hivatalosan bemutatott neki, aztán közölte a terrierrel, hogy viselkedjék rendesen, és legyen kedves velem, különben baj lesz. A kis Nell felderítő szimatolás közepette odanyújtotta a pracliját, aztán megnyalt, és mosolyogva leült. Igenis, a kutyák tudnak mosolyogni, jó, ha tudják.
- Nagyon kedves hely - mondtam bágyadtan, a hideg, citromos sört szürcsölve, miközben a fahasábok pattogtak a kandallóban, és az öregfiúk dominózásba fogtak.
- Bár még túl korán van - mondta Miss N. - Később megtelik, különösen ilyen estéken.
Ilyen estéken, gondoltam, és megborzongtam a rossz előérzettől. Egy szürke, hideg, esős estén, távol az otthontól és a napsütéstől. És Patricktól. Elhessegettem ezeket a gondolatokat, és megbirkóztam a forró, ízletes vesepástétommal, a sűrű szafttal és a vajas kenyérhéjjal. Még az én kritikus, szakácsnői ízlelőbimbóim szerint is nagyon finom volt.
- Pontosan erre volt szükségünk - mondta Miss Nightingale, és egy kis mártással átitatott kenyérhéjat adott a kis Nellnek, aki miniatűr Yorkshire terrier létére tényleg egy kicsit malacszerű volt. Tudom, hogy nem helyes - ismerte be -, de a kis Nellt most elrontották, és nem akarok azonnal szörnyetegként viselkedni vele. Vissza kell szoktatnom a kutyaeledelre... és semmi sör. Ehhez pedig idő kell, így van ez minden évben - tette hozzá pajkos mosollyal.
Azt hiszem, a kis Nell legalább annyira várja a nyaralását a Blakelys Armsban, mint én az enyémet a Riviéra Hotelban.
Hasunk megtelt, átmelegedtünk, és elfáradtunk, ideje volt indulnunk. Miss N. összeszedte a kis Nellt, jó éjszakát kívántunk, aztán Fred a falun keresztül elvitt bennünket Miss N. házához. A nagymama folyón és erdőn túli házához tartunk, gondoltam mosolyogva.
A kertészház tipikus cotswoldsi ház volt, a helyi, aranysárga kőből épült csapott tetővel, és a kőfallal körülvett, növényektől tobzódó kertben állt. Manzárdablakok kandikáltak az eresz alól, a földszinten pedig gyémántüveg táblás, boltíves ablakok voltak. Az ajtó fából készült, erős sarokvasakkal, a garázsként szolgáló toldaléképítményen pedig még nyílt néhány sárga rózsa. A ház háta mögött fákkal borított hegyoldal és kis patak, amelyen korábban átgázoltunk. Tökéletes, reklámnaptárba illő kunyhó volt.
- Igazán eklektikus a stílusa - magyarázta Miss Nightingale, miközben kinyitotta a bejárati ajtót, és beljebb tessékelt. - Részben Erzsébet korabeli, részben viktoriánus gótikus, meg egy kicsit a kettő között.
Kis, tetőgerendás nappaliban találtam magam, amely zsúfolásig volt csecsebecsékkel megrakott asztalokkal: ezüst lovaspóló-trófeákkal, szépiaszínű fotókkal meglehetősen jó megjelenésű emberekről tweedruhában, puskával, amint a főépület lépcsőjén állnak, a lábuk előtt egy sor lemészárolt fácánnal. Tucatnyi további fénykép szép, régi ezüstkeretben a gyönyörű, antik vitrinben tökéletes formatervezésű, tőrékény kínai porcelán teáskészlet állt

szépen elrendezve szögletes, sárkányokkal hímzett, skarlátvörös selyemkép ébenfa keretben, a falakon lovakat és kutyákat ábrázoló olajfestmények. A kőkandalló előtt két puha, rózsás szövettel kárpitozott dívány állt. Valaki volt olyan kedves - valószínűleg Mary Wormesly -, hogy begyújtott, ezért amikor megérkeztünk, vidám tűz pattogott a rostélyon az üdvözlésünkre.
Vörös és kék mintás keleti szőnyeg melegítette a széles deszkákból rakott, sötét padlót, amely - mint Miss N. elmondta - gesztenyefából készült.
Mindenhol könyvek voltak, könyv, könyv és még több könyv, a beépített szekrényekben zsúfolódtak, halmokban álltak a padlón, lebukfenceztek a székekről, alátámasztották a lámpákat.
- Az én kis könyvtáram - mondta Miss N. szerényen egész életének olvasmányairól. - Szeretem a jó könyveket a hosszú, téli estéken.
Kosarakat is láttam, élénk színű pamutfonalakkal és kötőtűkkel. A padlón kutyajátékok és megrágott csontok hevertek szanaszét. Igazi otthon volt ez, benne minden szeretet és káosz, amely az idők során felhalmozódott.
A konyhában halkan, meleg fuvallatot árasztva duruzsolt az élénkpiros Aga tűzhely, mellette a kis Nell ágya, egy puha, kék párna, amelyre azon nyomban rá is telepedett. Háromszor megkerülte, aztán apró labdává gömbölyödött, a mancsára tette a fejét, úgy figyelt bennünket vidám, fekete szemmel.
A konyha világos és barátságos volt a hosszú fenyőfa asztallal, amely mellett nyolcan kényelmesen elfértek, és egy pár régi bőrfotellel, amelyek - mint Miss N. elmondta - a majorságból származtak. A gótikus, boltozatos ablakokat piros-fehér kockás függöny takarta.
Kis folyosó választotta el a nappalit a konyhától és a főlépcsőtől, amelyet vörös szőnyeg borított, nyilvánvalóan ez volt Miss N. kedvenc színe. A lépcsőház falán iskolai fotók sorakoztak, és Miss Nightingale elmondta, hogy ezek a Vilhelmina Királynő tanulóiról készült tablók.
Miss Nightingale szobájában meglepő, pirosra lakkozott, kínai ágy állt egy díszes alkóvban, amely maga is majdnem akkora volt, mint egy szoba, és Miss N. elmondta, hogy ebben az ágyban aludt gyerekkorában Sanghajban, ahol - mint hökkenten hallottam - született.
Felemelte egy öreg, bőr útiláda fedelét, selyemköntöst és apró cipőcskét mutatott, amilyenben az elkötözött lábú nők jártak, és amely ránézésre csak egy babára lehetett jó. Volt ott egy pompás, Anna királynő korabeli láda, amelyet generációk fényesítettek gondosan, finom perzsaszőnyegek, nehéz, rózsákkal díszített vászonfüggönyök, amelyek illettek a viktoriánus kandallórács mellett álló kanapéhoz. Mindez egy kényelmes, modern fürdőszobához, majd lefelé a halihoz vezetett, ahonnan újabb néhány lépcső vitt fel az én édes kis szobámba, amelynek ferde, tetőtéri mennyezete volt, és egy pár rombuszüveg táblás, tündérmesébe illő manzárdablak nyílt belőle a tájra.
A szobámban nem kínai, hanem szokásos ágy állt, amelyet zöld-fehér mintás, steppelt paplan és egy halom párna borított. A sötét gesztenyefa deszkákon hosszú szőrű, fehér szőnyeg. Állt még ott egy szép, régi öltözőasztalka világos színű diófából, ovális tükörrel, egy kényelmes karosszék, egy olvasólámpa és az ágy mellett egy kis asztalka könyvekkel megrakva. Megnéztem a címüket: Lawrence Durrelltől a Justine Edna St. Vincent Millay költeményei Fred Astaire 1960-as, első kiadású önéletrajza, a Steps in Time, amelyet maga a szerző dedikált Blakely Nightingale bőrborítású emlékiratai Valerie Steiker A párduckalap című műve, amely egy anya és lánya kapcsolatáról szól, és a Park Avenue-n játszódik a hatvanas években valamint Anita Shreve és Nóra Roberts egy-két újabb könyve.
- Van miből válogatni - mondtam mosolyogva.
- Néha igen hosszúra nyúlnak az éjszakák, kedveském mondta Miss Nightingale.

- És itt a saját kis fürdőszobája. - Megmutatta az apró helyiséget, amelynek a plafonja olyan meredeken lejtett, hogy az ember, ha felegyenesedett, beverte a fejét a vastag tölgyfa gerendába.
- Minden, amire az embernek szüksége lehet - mondtam a barátnőmre mosolyogva. - Olyan, mint egy kunyhó a tündérmesékben.
Mire ő nevetve azt válaszolta, hogy azért talán nem egészen, aztán lementünk, és mindkettőnknek főzött teát.
A tűz szépen ropogott és fel-fellángolt, aztán gyönyörűséges narancsvörös ragyogássá szelídült, amely megmelegítette a lábamat, miközben a tea belülről melegített át bennünket.
Ideje volt jó éjt kívánnom.
- Hogyan hálálhatom ezt meg valaha is? - kérdeztem, és megöleltem Miss N.-t. - Ez annyira kedves, annyira más...
- Mindig jó egy kicsit megszökni, ha a dolgok kicsit bonyolulttá válnak - mondta Miss N., és újabb fahasábot dobott a tűzre. - Más megvilágításban látjuk a dolgokat, ha egy kicsit kívülről nézzük őket.
Összekuporodtam a kényelmes ágyban, fejemet a puha párnára hajtottam, amelyet selymes tapintású, nagyon régi, levendulaillatú huzat borított, és az életemen, az aggodalmaimon és Patrickon töprengtem, aki legalább életben volt.
Eltűnődtem, vajon ő gyújtotta-e fel a szállodát. Volt-e valami köze Kapirga halálához? Még mindig kapcsolatban áll-e Giselle-lel vagy Evgenia Solisszal? Nem tudtam a válaszokat, csak azt, hogy most már félek tőle. Nem tudtam, mire képes. De itt, ebben a meghitt szobában, a behúzott függönyök mögött, az ablakon doboló esőt hallgatva, az államig felhúzott paplan alatt biztonságban éreztem magam.

56. FEJEZET

Miss N.

JVlollie Nightingale a rózsamintás kanapén ült a kandalló előtt, a lángokba és a múltba révedt. A hazatérés mindig eszébe juttatta a régi idóket, amikor Mr. Hemstridge, a Blakelys-birtok főkertésze élt ebben a házban, ahová ő, a nemesi birtok gyermeke, Sir Blakely Nightingale unokája látogatóba érkezett a póniján. Olyankor megállt beszélgetni Mrs. Hemstridge-dzsel, kapott egy pohár langyos, frissen fejt tejet, amelynek majdnem olyan jó illata volt, mint Mrs.
Hemstridge friss citromtortájának, amelyből valahogy mindig lapult egy kevés az éléskamrában, és amelyből Mollie mindig kapott.
- Hogy megváltoztak az idők - mondta Miss Nightingale a kis Nellnek, aki kirázta hosszú, bronzszínű szőrét apró, fekete szeméből, és figyelmesen hegyezte a fél fülét.
Te nem is ismerted a Blakelys-birtokot, kis Nell, pedig szép nagy uradalom volt - mondta Miss Nightingale, a kis terrier pedig felugrott a térdére, és letelepedett, mint aki hoszszú, éjszakába nyúló visszaemlékezésre számít. - Bár nem volt minden szempontból kényelmes otthon - tette hozzá Miss Nightingale -, csupán egy zegzugos, tizenhetedik századi kőhalom, több hektár parkkal körülvéve.
Valaha persze több föld is tartozott hozzá, de az még akkor volt, amikor Mollie nagyapja, Sir Blakely Nightingale, akit a kislány nem is ismert, megkapta a főúri rangot a hazáért végzett szolgálataiért. E szolgálatok valójában egy pazar estélyt jelentettek, amelyet Alexandra királynő tiszteletére rendezett, amikor ő a környékre látogatott, hogy megnyissa az éves blakelysi Falusi Fesztivált. De négy, gyors egymásutánban bekövetkező haláleset után az örökösödési adó elvitte a családi vagyont.
Miss Nightingale apja a sanghaji brit megbízott titkára lett, és Mollie, ahogy akkoriban nevezték, a nemzetközi koncesszió brit szektorában nőtt föl, ahol a külföldiek éltek, és a kínai szolgák kedves, szerető gondoskodását élvezte, akik agyonkényeztették. Valószínűleg így volt

ez jól, mert szülei a sanghaji elit életét élték, folyton utaztak, és magára hagyták őt a gyengéd, selyemköntösbe öltözött dadákkal, miközben ők a hongkongi kormányzósági palota báljait látogatták, végighajóztak a barátaikkal a nagy, sárga Jangcén, vagy Sanghaj kifinomult éjszakai klubjaiban éltek társasági életet.
Mollie néha napokig még akkor sem találkozott velük, amikor otthon voltak apja túlságosan elfoglalt volt, anyja pedig a Nanking Roadot szegélyező, drága butikokat járta, ötórai teákon ült a barátnőivel a hatalmas, felhőkarcoló szállodákban, vagy végigtáncolta az éjszakát, mert Sanghaj akkoriban a világ egyik legnyüzsgőbb városa volt. Szülei időnként visszatértek Angliába, és otthagyták a dadákkal, akikről egy idő után úgy gondolta, ők az igazi szülei.
így esett, hogy Mollie mandarin nyelven szólalt meg először. Sőt valójában évekig csak így beszélt, mert ezen a nyelven tanulta meg az ijesztő kísértethistóriákat, amelyeket a szolgák meséltek neki lefekvés előtt, és amelyekre még ma is a félelem borzongásával emlékezett vissza. A kínai szolgák arra is megtanították, hogy tisztelje az idősebbeket, és homlokát megérintve, tiszteletteljesen, mélyen hajoljon a földig, amit a szülei mókásnak találtak. Megmutatták a vendégeknek, a mi kis kínai lányunk, mondták, Mollie pedig elpirult, és nem értette, mit csinált rosszul.
Végül az apja halálával mindez véget ért, és ő visszatért Blakelysbe.
Hatéves korában Mollie szívét összetörte, hogy elválasztották a pici mamáitól, és soha nem tudta megszokni az angol nyarak nyirkosságát meg az angol telek zord hidegét.
Különösen abban az addigra omladozó kőhalomban, amelyet Blakelysnek neveztek, ahol a néhány fűtőtestnek alig sikerült leolvasztania a fagyot a hatalmas ablakok belsejéről, és ahol a Fire Bob névre hallgató, elaggott szolga által eltüzelt rengeteg szén fekete korommal vont be mindent, még a délutáni teához elfogyasztott kalácsot is.
Lady Teresa bizonytalan volt a gyereknevelés kérdéseiben, a hímzés, a teadélutánok és a jótékonysági tevékenység lázában sodródott. A magányos Mollie azzal töltötte a hosszú napokat sőt néha egy elemlámpa fényénél a fél éjszakát is, hogy mindent elolvasott az uradalom könyvtárából, vagy egyedül csónakázott a blakelysí tavon. Li Tajonak nevezte el a csónakot a Tang-dinasztia költő-tanítómestere után, akinek a műveit végtelennek tűnő szabadidejében tanulmányozta.
Átevezett a tavon a kis szigethez, amelyet az otthonának nevezett, és ahol házat épített egy fára, amelyet a társalgóban álló kanapékról elcsent párnákkal és egy konyhai tálcából készített asztallal rendezett be, mely négy téglalábon egyensúlyozott. Talált egy kínai teáskészletet az ebédlő vitrinjében, amelyről úgy gondolta, hogy az apja hozta, és amely valószínűleg rettentő értékes volt. Soha nem használták, csak most ő, amikor a teát vagy a limonádét itta és a gyömbéres süteményt ette, miközben fülig merült a kiterjedt könyvtár legújabb olvasnivalójában.
A dolgok végül csak egy barát közbelépésére változtak meg. Az illető határozottan, sőt mi több, erélyesen közölte Lady Teresával, hogy tegyen valamit, különben a gyerek tökéletesen alkalmatlan lesz a társasági életre. Ezért Lady Teresa megtette az egyetlen segítőkész lépést, amit valaha is tett a lányáért, és beíratta egy bennlakásos iskolába.
Mollie-nak használt a változás ínyére volt a kislányok társasága, és élvezte a tanulást, különösen a latint. Úgy tűnt, innen már egyenes út vezetett Oxfordba, aztán a tanításhoz és a lányiskola vezetéséhez, majd mindennek megkoronázásaként a Vilhelmina Királynő igazgatónői székébe.
Szeretetre méltó kislány volt, nyílt és határozott, aki szókimondóan határozott jellemű nővé serdült, bár volt valami parancsoló az egyéniségében. Talán a kék vér, mondogatta zavartan az anyja.
Lady Teresa halála után a birtokot el kellett adni az adók miatt, és Mollie ott maradt a dédanyja gyöngysorával és éppen csak annyi pénzzel, amennyiből megvehette a létező

legapróbb lakást Londonban, a Sloane Square-en és a volt főkertész düledező házikóját Blakelys falvában.
Aztán persze jött Tom, az ő Tomja, ahogy mindig is gondolt rá, gyengéden, sok-sok szeretettel. Tom. A nagydarab ember a határozott véleményével és az északi országrész munkásosztályára jellemző tartózkodással, amelyen nehéz volt áthatolni és lyukat ütni, míg rá nem jött, hogy a gondot a férfi félénksége jelenti. Egyszerűen félt a nőktől.
Mollie maga, lévén erős személyiség, soha nem volt visszahúzódó típus, és miután erre rájött, a kettejük vérmérséklete összecsiszolódott.
A Sloane Square-en ismerkedtek meg, a Királyi Udvari Színház bárjában, a lakásától csupán egysaroknyira. A színházban jó darab ment, Noel Coward Magánéletek című műve, Mollie örök kedvence. És mint kiderült, meglepő módon ugyanez volt Tom kedvenc darabja is.
Mollie egyedül volt, egy kis adag gintonikot iszogatott, amikor a férfi nekiment. Az ital kilöttyent Tom felajánlotta, hogy vesz egy másikat beszélgettek erről-arról. Legalábbis Mollie - Tom inkább csak hallgatta. De az előadás után megvárta a színház előtt. Megkérdezte, szereti-e a kávét, és innen indult - meglehetősen lassan - a kapcsolatuk.
Négy év telt el, mire Tom megkérte a kezét, és ő további hat hét múlva mondott igent Blakelys apró templomában.
A falu teljes létszámban kivonult az uraság lánya kedvéért. Megemberelték magukat, a legjobb vasárnapi ruhájukban ültek be az öreg, fenyőfából készült templomi padokba, az esküvői kalapjukat húzták a fejükbe, és az arcuk sugárzott, mert eszükbe jutottak a régi boldog idők, amikor még a Nightingale-ek éltek a birtokon, nem pedig a jelenlegi tulajdonos, egy autómágnás, és örültek, hogy Mollie végre férjet fogott magának.
A kis, szürke, normann kőtemplom roskadozott a kék liliom- és sárga nárciszcsokroktól. Tavaszodott, de még fagyos volt az idő, ezért a virágok mintha beledermedtek volna a tulajdon tökéletességükbe, és túl hideg volt a virágszirom-dobáláshoz. Miss N. ezüstszürke selyemruhát viselt az örökölt gyöngysorral hála az égnek, az adóbehajtók azt nem vették el, és ez volt az egyetlen valódi ékszere, ami megmaradt, és szörnyen drága liliomcsokrot vitt, amelynek isteni illatára a halála napjáig emlékezni fog.
- Hát, ezzel megvolnánk, drága Tom - mondta az esküvő után, Tom pedig fekete öltönyében és szürke selyem nyakkendőjében abban, amit tőle kapott elegánsan, ragyogva válaszolt. Ezt mondta:
- Igen, megvolnánk, szerelmem, most már Mrs. Tom Knight vagy. - Természetesen az asszony később felvilágosította arról az apróságról, hogy továbbra is Miss Nightingale maradt.
Aztán boldogan éltek az idők végezetéig, mindketten a saját, külön világukban, élvezték egymás társaságát, gondoskodtak egymásról, és olyan igaz szerelemmel szerették egymást, amelyről Miss Nightingale tudta, hogy örökké tart.
Aztán az életerőtől duzzadó Tom meghalt. Itt, a blakelysi templomkertben hamvasztatta el, a sírjára kankalint és nárciszt ültetett, amit annyira szeretett. Végül, mivel az élet ment tovább, megbékélt a helyzettel, és utazgatni kezdett.
Az imádott sanghaji gyermekkor napsütése és melege, valamint a sivár, magányos angol telek gyűlölete vitte először a Földközi-tenger mellékére. Most már természetesen azért ment, mert szerette a Riviéra Hotelt. És mert úgy szerette Lolát, mintha a saját lánya lett volna.
Hát, ez volt Mollie Nightingale élettörténete. Kínától a Cotswoldsig, majd Dél-Franciaországig. És Patrick Laforét eltűnésének megoldatlan rejtélyéig. És a férfi ugyancsak rejtélyes felbukkanásáig.
Mennyire szüksége lett volna most az ő Tomjára, milyen jól használhatta volna a tapasztalatait, az agyafúrt emberismeretét az igazság kiderítéséhez.
De most neki magának kell megoldania ezt a rejtélyt.

57. FEJEZET
Jack
ack a Café des Árts gesztenyefáinak árnyékában ült SaintTropez-ban, szokásához híven a reggeli tejeskávéját szürcsölte, és croissant-t evett. A Place des Lices elhagyatott volt. A hideg, északi szél és a süvítő misztrál utózöngéje megzörgette a leveleket a gesztenyefákon, felkapta a papírszalvétákat, amelyek azután a macskaköveken bukfenceztek. A szezon szemlátomást véget ért, az élet ismét a helyieké volt, eltekintve az olyan csellengőktől, mint ő is, akik nem tudták, mikor menjenek haza.
Természetesen ott kellett volna maradnia Amerikában, amikor a Szempillantás elsüllyedt, és élete bármely más szakaszában egy pillanatig sem gondolkozott volna ezen. Csak most, és mindez Lola March Laforét miatt. Hogyan keveredhetett ekkora bajba az a nő? És miért érezte ő kötelességének, hogy segítsen rajta?
Kért egy dupla kávét, azt várta, hogy ettől majd kitisztul a feje, és élesebben tud gondolkodni a kérdésen, mert pillanatnyilag csak érzelmek kavarogtak benne, hamisítatlan zsigeri érzések egy nő miatt, aki úgy bevette magát a bőre alá, mint a gyönyörű mexikói Luisa óta senki. Az a kapcsolat pontosan három hónapig tartott. Eltűnődött, vajon Lolával is ugyanígy lesz-e. Három hónap, és visszatér a saját világába, helyrehozza a Szempillantást, összegyűjti a legénységet, és kalandot keresve behajózza a fél világot. Ilyen fickó volt ő. Nem igaz? Akkor miért változtatna ezen? Nagyot sóhajtott, és felhajtotta a kávét. így sem tudta a választ.
Felhívta a hajóépítő műhelyt, és beszélt Carlosszal.
A Szempillantást erős daruk emelték ki a tizenöt méteres mélységből. A javítási munkálatok lassan haladtak.
- De hamarosan visszajössz, ugye? - kérdezte Carlos.
- Igen, persze - válaszolta megint Jack.
Befejezte a beszélgetést, aztán az asztalon előtte heverő, sárga jegyzetfüzetet nézte. Az oldalt az autó- és motorkereskedők macskakaparással felírt, hosszú listája borította.
Mindegyik címet áthúzták, kivéve kettőt, amelyeket most derített fel a nyomozó barátja Marseille-ben. Úgy gondolta, a párizsi cím nem jöhet szóba, de azért sosem lehet tudni, Patrick esetleg ott bujkál. A másik Genovában volt, egy kikötővárosban a Ligur-tenger partján. Ez volt az utolsó lehetőség.
Felhívta a számot, aztán az igazgatót kérte, vagy valakit, aki beszél angolul, és végtelenségnek tűnő ideig várakozott, miközben a fülébe harsogott az olasz rockzene, aztán valaki beleszólt.
- Pronto, miben segíthetek? - Jack a Ducatikról érdeklődött. Igen, mondta az olasz, foglalkozik Ducatik eladásával, és a 748S gyönyörű masina, a világon a legjobb, és nem mindig kapható, meg kell rendelni, aztán várni kell rá.
- Mennyit kell várni?
Jack szinte érezte, ahogy az illető megvonja a vállát.
- Három-hat hónapot.
- Sokat adtak el az utóbbi időben? - tapogatózott.
- Hogy sokat-e? Bár úgy lenne, de csak kettőt.
- Valamelyiket külföldi vette meg? - érdeklődött Jack.
Az olasz nevetve válaszolt.
- Signore, ha arra gondol, nem adok árengedményt külföldieknek.
- Tudja, mit? - mondta Jack. - Holnap odamegyek, és megmutathatja, mije van.
- De csak egy darabom van, signore, és már azt is eladtam.
- Akkor majd rendelek egy olyat - mondta Jack.
A nevem Jack Farrar. Holnap délután várjon.
Megitta a kávéját, megetette a maradék croissant Rosszkutyával, aki az asztal alatt hevert, lesétált a partra, és visszavitte a csónakot a hajóhoz. Fél óra múlva Rosszkutya

már izgatottan csaholva rohangált fel s alá a fedélzeten az életmentő mellényében, és Jack kisiklott Lola öbléből, felvonta a vitorlákat, és nyugatnak, Genova felé tartott.
Genova nagy város, amely egy csomó régi halászfalut magába olvasztva a part mentén terjeszkedik. Nem épp az a hely, ahol Jack egy szellős, napos délutánon lenni szeretett volna, de lehorgonyozta a hajót, és a régi kikötő felé vette az irányt a csónakkal. Rosszkutya mellette lihegett, miközben felsétáltak az elhanyagolt utcán, taxi után kutatva. Ez eltartott egy darabig, és amikor végre találtak egyet, a sofőr nem repesett a boldogságtól, amiért kutya utazik a kocsijában, de néhány euró ellenében beleegyezett.
A sofőr baljós olasz motyogás közepette kanyargott végig egy csomó keskeny utcán, aztán beleolvadt a forgalmas negyed zsúfoltságába. A gyilkos füstben Jack vágyakozva gondolt a tengerre, a friss szélre, a feltornyosuló hullámokra. Csak abban reménykedett, hogy nemhiába fáradozik, de volt egy sejtése, és abban mindig megbízott. Legalábbis addig, amíg nem támadtak sejtései Lolával és azzal kapcsolatban, hogy pontosan mit is érez iránta.
Kezét a sortja zsebébe süllyesztette. Kék pólót viselt, amelyet szürkére fakított a nap és a sós víz, a lábán kényelmes, régi edzőcipő, Rosszkutyát egy alkalmas lámpaoszlophoz kötötte, és belépett az autókereskedő fényes üzletébe.
Begyűjtött néhány szúrós pillantást az ott őgyelgő ifjú eladótól, aki végül úgy döntött, nem éri meg a fáradságot, és magára hagyta. Az igazgatói iroda felé tartott, közben megállt, és megcsodált egy fényes, fekete Fiat Barchettát, rámosolygott a fiatal titkárnőre, aki kétszer is megnézte magának, és úgy döntött, hogy határozottan megéri a fáradságot.
- Jó napot - mondta Jack. - Signor Mosconit keresem, vár engem.
- Igen? - A titkárnő zavart pillantást vetett rá, aztán eszébe jutott, hogy megkérdezze a nevét.
Signor Mosconi, aki középkorú férfi volt, hajszálcsíkos öltönyben, tetőtől talpig kinyalva, vékony bajusszal és keret nélküli szemüvegben jött elő az irodájából.
- Signor Farrar - üdvözölte, és kezet nyújtott. - Buona sera. Attól tartok, hiába fáradt ide. Figyelmeztettem, hogy nincs Ducatim. Az utolsót is eladtam. Meg kell várnunk a következő szállítmányt, és már azokat is lefoglalták.
Bevezette Jacket az irodába, hellyel, kávéval és egy hatalmas katalógussal kínálta, amely Ducati motorokat ábrázolt.
- Tehát, melyik modell érdekelné? - kérdezte erősen tört angolsággal.
- Ami azt illeti, ez itt - mutatott Jack egy 748S-t ábrázoló képre. Aztán megkérdezte: - Sok ilyet adott el az utóbbi időben?
- Természetesen, signore, kettőt adtunk el egy hónappal ezelőtt. Fantasztikus gépezet, magnifico tervezés, és micsoda energia. Felejtse el a Harleyt, a Ducatinak nincs párja.
- Nem lehet, hogy valamelyik új tulajdonos esetleg el akarja adni? Természetesen jelentős haszonnal.
Signor Mosconi gyorsan végigmérte.
- Rengeteg pénzről van szó, Signor Farrar.
Jack összeesküvőn bólintott.
- Gondolom. De az embernek manapság mindent el kell követnie, ha meg akar szerezni egy Ducatit. És ha kaphatnék öntől egy kis segítséget, garantálom, nem lennék hálátlan.
Az olasz pár pillanatig némán ült, gondolkozott, aztán felpattant.
- Beszéljük ezt meg egy aperitivo mellett, Signor Farrar - javasolta. - Ismerek a közelben egy jó kis bárt.
Két órával később Jack és az eb már újra a hajón volt, még kemencemeleg focacciát majszoltak sóval és olívaolajjal meglocsolva, amelyet a kikötő közelében vettek egy pizzásnál, egy olyan negyedben, ahol általában ragacsosak a kanalak. Elállt a szél, ezért Jack beindította a motort, és a tenger felé vette az irányt, aztán a part mentén nyugatnak tartottak, a liguriai üdülőhelyek megözvegyült királynéja, San Remo felé.

Jack zsebében ott lapult a Ducati tulajdonosának, Cosmo Marchnak a neve és a Hotel Rossi címe.

58. FEJEZET
Lola

Három hete vagyok itt, és épp csak kezdem megszokni az a időjárást, megint csak az időjárást és mindennek az angolságát. Egyszerűen imádom, eltekintve persze az időtől és attól, hogy Jack Farrar jobban hiányzik, mint szabad lenne, különösen ha figyelembe vesszük, hogy nyilvánvalóan nincs közös jövőnk.
Megadta a telefonszámát, de természetesen nem hívtam fel. Mit mondhatnék neki? - kérdeztem magamban, amikor túl nagy volt a kísértés. Hello, mi újság? Hogy vagy? Hiányzol. Na nem, ha fontos hírei lesznek, Jack úgyis felhív.
Addig pedig, gondolom, ellenőrzi a Ducatikat, és éli a saját életét, ide-oda utazgat Amerika és Franciaország között.
Mostanra talán egy új Cukit is beszerzett.
Amikor az élő, bujkáló Patrickra gondoltam, féltem tőle. Időben és térben felfüggesztettem magam, álomvilágban éltem itt, az angol vidék szívében. Én is elrejtőztem, akár egy megrettent kis nyúl. De most Miss N. gyepét tapostuk, távol Dél-Franciaországtól, és kezdtem az asszonynak egy olyan oldalát megismerni, amelyre legfeljebb pillantást vethettem a A napok csendesen teltek a szürke ködben, elmúlt egy hét, aztán kettő. Képeslapokat küldtem Jacknek a High Streetről, Burfordról, az oxfordi a Christchurchről, Bourton-onthe-Waterről, és sebtében odavetett üzeneteket írtam rájuk: nem is hinnéd, de a falu pontosan ilyen, mintha megállt volna benne az idő. És: jó a kaja ebben a sörözőben, ízlene. Remélem, halad a Ducati-felderítés. Csak egyetlenegyszer írtam, hogy hiányzol, aztán rögtön meg is bántam, hisz ő egy képeslapot sem küldött nekem, és nyilvánvalóan eszébe se jutottam.
Amikor egyik délután végre felhívott, nem voltam otthon, és Miss Nightingale vette át az üzenetet. Sürgős ügyben visszautazott az Államokba. Barátja, a volt nyomozó ellenőrzi a Ducati-kereskedőket, hamarosan visszatér, és mind a kettőnket szeret.
Mind a kettőnket szeret. Aznap éjjel erről a kifejezésről álmodtam puha párnás ágyamban.
Az időjárás hidegre és csípősre fordult, s egy reggel arra ébredtem, hogy fényes, fehér dér borítja a füvet. Vastag sálba és pulóverbe burkolózva sétáltunk a keskeny, falusi utakon a kis Nell-lel, szaporán lépkedtünk. Miss Nightingale megmutatta az első skarlátszínű bogyókat az élősövényen, és azt mondta, ennek még nincs itt az ideje, és a gazdák szerint kemény telet jósol.
Cheltenhambe, a nyájas kisvárosba mentünk bevásárolni, melynek szép, tizenkilencedik századi épületei valahogy New Orleanst juttatták az eszembe a sok cécó és a pára nélkül. Kiárusításon vettem egy rózsaszínű kasmírsálat, amely nem illik a karamellszínű hajamhoz, viszont puha, mint a kiscíca szőre, és kétszer olyan meleg.
Miss N. és én mindent bejártunk, beszélgettünk a múltjáról, érdekes életéről, az én múltamról és a Patrickkal kapcsolatos problémáimról. De nem beszéltünk Jackről. Az esőben csavarogtunk a levél borította utcákon, Miss N. zöld, impregnált esőkabátot, zöld gumicsizmát és lapos gyapjúsapkát viselt, olyat, amilyet az öreg fickók a kocsmában, én pedig Tom régi esőköpenyében, amely kétszer körbeért rajtam, és kitaposott, régi cipőm orránál a földet súrolta. Fejembe vödörszerű, olajzöld, impregnált kalapot nyomtam. Olyanok voltunk, mint két falusi aggszűz, akik túráznak, bogyós ágakat szednek, a hajuk összekuszálódik az esőben, az orruk kivörösödik, és egészségesek.
- Bárcsak Jack most látna minket - mondtam, és nevetve néztem végig magunkon.
Miss N. metsző pillantást vetett rám az esőpöttyözte szemüveg mögül.
- Maga is kívánja?

- Hm - mondtam meglepetten. Aztán: - A, igen, attól tartok, szeretem. - Annyira angolosan hangzott, hogy visítottunk a nevetéstől, és a kis Nell nyomába szegődve, aki olyan volt, mint egy csapzott, sáros mosogatórongy, hazaszaladtunk az esőben. Vissza a barátságos konyhába, az Aga tűzhelyből pufogó meleg levegőbe, a kandalló melegítőállványán bugyborékoló kannához és a forró csésze teához. Természetesen nem Earl Grey volt, hanem Darjeeling, amit Miss N. kedvelt. Olyan kemény gyömbéres süteményt ettünk hozzá, amilyenbe beletörik az ember foga. Gumicsizmánkat levettük, ledobtuk magunkról a nedves esőkabátot, és meghitten melengettük a lábujjainkat a tűz előtt.
Természetesen nem mehetett így sokáig. Az idill soha nem lehet tartós.

59. FEJEZET

Miközb en Miss N.-nel az oxfordi Browns Caféban üldögéltem, mélabú telepedett rám, és a kalácsot pusztítottam szamócalekvárral és sűrű, krémes vajjal, mert mint tudják, hiszek benne, hogy válsághelyzetben semmi sem tesz olyan jót, mint az evés. Ez a legvigasztalóbb vigasztalás, eltekintve persze a szeretett férfi karjának ölelésétől. Nem akarok túl sóvárnak tűnni, de egy kicsit azért az vagyok.
Mindenesetre, Miss N. épp most mutatta meg Oxford kincseit, a gyönyörű Christchurch College-ot, ahol valaha apja és nagyapja diákoskodott, és ahol ő maga is diplomázott, mint huncut mosollyal megjegyezte, túl sok évvel ezelőtt. Megnéztük a Radcliffe és Blackwells könyváruházat, belestünk az udvarokba, és megcsodáltuk az építészetet.
Oxford felé menet bevásároltunk a Waitrose-nál, a nagy vásárcsarnokban, és azt terveztem, hogy este finom vacsorát rittyentek Miss Nightingale-nek egy üveg jó Cőtes du Rhőne-nal, amelynek erős vöröse felmelegíti az ember ujjait és lábujjait ezeken a csípős éjszakákon.
Epp kényeztettük magunkat, teát szürcsöltünk, és kalácsot ettünk, amikor Miss N. váratlanul letette a lekváros kalácsot, amelybe beleharapni készült.
- Jaj, kedveském - mondta -, hát persze. Megvan!
- Valami baj van?
- Ugyan, dehogy, sőt. Kedveském, azt hiszem, rájöttem, hol lehet Patrick.
Én is letettem a kalácsot. A halvány műanyag szemüveg mögött csak úgy táncolt a szeme az elragadtatástól.
- Tényleg?
- Hova mehetne egy szerencsejátékos Európában - kérdezte -, ha Monte-Carlóban már nem játszhat?
- Hová? - El sem tudtam képzelni.
- A következő kaszinóba a part mentén, amely egyben átkozottul jó is. A nagyapám járt oda a régi szép időkben.
- Tehát? Hová? - Majd kifúrta az oldalamat a kíváncsiság.
- Természetesen San Remóba. Ezért van olasz rendszámtábla a Ducatin. Minden stimmel, érti?
Olyan izgatott lett, hogy elmosolyodtam, de meg kell hagyni, volt benne ráció, így rekordidő alatt ettük meg a kalácsot, visszamentünk az élénkpiros Mini Cooperhez, amelylyel olyan gyorsan hajtott vissza Blakelysbe, ahogy csak tudott, hogy felhívjuk Jacket.
Miss N. lendületesen Tom türkizkék motorja mellé parkolt le a Mini Cooperrel, amelyet ő maga törölgetett tükörfényesre, hogy a férje emlékét őrizze. Kiragadtam a műanyag bevásárlószatyrokat a csomagtartóból, és utánamentem a házba.
A kis Nell szokás szerint apró gumilabdaként pattant
Miss N. karjába, de ezúttal Miss N. túl izgatott volt, hogy odafigyeljen rá.
- Marad! - szólt rá szigorúan, majd lehuppant a kandalló melletti kanapéra, a kis Nell pedig odalent csóválta a farkát, és bánatosan nézett fel rá. - Telefonálnunk kell magyarázta Miss N., és esküdni mertem volna, hogy a kutya megértette.

Miss N. tárcsázott, én pedig a közelében csellengtem, megpróbáltam lazának tűnni, de amikor beleszólt a kagylóba, hogy Jack, maga az?, elgyöngült a térdem a gondolattól, hogy ő ott van a vonal másik végén. A régi birtokról származó öreg bőrkarosszékbe rogytam, összegömbölyödtem, mint a kis Nell, és pont ugyanolyan esdeklő pillantással meredtem Miss N.-re.
- Figyeljen rám, Jack - folytatta Miss N. -, hol másutt lehetne egy szerencsejátékos olasz rendszámtáblával? Hát persze hogy San Remóban. - Miközben közölte ezt az információt, olyan izgatottan és cseppet sem királynősen vigyorgott, mint a fakutya, azután döbbenten kérdezte: - Micsoda? Hogy már San Remóban van? - Elhallgatott, majd folytatta. - Ja, értem, a Ducati. Hát persze. - Csöndben rám pillantott. - Igen, jól érzi itt magát, rögtön adom mondta, és a kezembe nyomta a kagylót.
- Szia - mondta Jack.
A hangjától teljesen elolvadtam. Úgy viselkedsz, mint egy tinédzser, szóltam szigorúan magamra, miközben barátságosan köszöntöttem.
- Hello, Jack, hogy vagy?
- Hiányzol - mondta legnagyobb megdöbbenésemre.
- A, értem, nos, az jó. Gondolom, nem olyan jó az étel, ha nem vagyok ott.
Miss N. rám pillantott, felvonta a szemöldökét, és elkeseredett kifejezés ült ki az arcára.
- Bocs - mondtam. - Csak vicceltem.
- Jól érzed magad Angliában? - kérdezte Jack.
- Csodálatos itt, és Miss Nightingale tökéletes házigazda - mondtam. - El kell jönnöd látogatóba, a házikója olyan, mint a tündérmesében.
- Majd elmegyek - ígérte Jack. Aztán komolyan folytatta: - Lola, vannak híreim, de előbb áruld el, ismersz-e egy bizonyos Cosmo Marchot.
- Cosmo March... hiszen ő az apám. Michael Cosmo March.
- Nos, Patrick az ő nevét használja álnévként. Itt lakik San Remóban, a Hotel Rossiban. A Gazdag Fickót játssza a drága öltönyében, és nagy tétekben játszik a kaszinóban.
Igazság szerint pár napja elvesztettem a nyomát. Összecsomagolt, és elment. Nem tudom a címét.
Nagy levegőt vettem.
- Biztos, hogy ő az?
- Ráillik a leírás, különben is, ki ismerhetné rajta kívül Cosmo March nevét?
- Akkor ő az - mondtam, és biztosan tudtam is. A félelem végigkúszott a gerincemen. - El kell kapnunk, Jack.
Azonnal haza kell mennem. Holnap az első géppel indulok.
Hol találkozzunk?
- Most épp San Remónál horgonyzok. Hívj fel, és mondd meg, melyik géppel érkezel. Érted megyek.
- Köszönöm - mondtam hálásan suttogva.
- Mondtam, hogy hiányzol, szívem - válaszolta, és szinte magam előtt láttam a mosolyát.
Letettem a telefont, és Miss N-hez fordultam.
- Sajnálom, Miss N., de vissza kell utaznom.
- Természetesen magával megyek - mondta. - Most már nem hagyjuk, hogy Patrick meglépjen. - Azzal felvette a telefont, felhívta Mary Wormeslyt, hogy megmondja neki, elviszi hozzá a kis Nellt, mert sürgős ügyben visszautazik Franciaországba.

60. FEJEZET

.cTLmikor Jack másnap este a nizzai reptéren átölelt, sokkal többet éreztem az újra itthon egyszerű érzésénél: inkább olyasmit, hogy idetartozom. A mellkasába fúrtam az arcomat,

éreztem, ahogy megfeszülnek a karizmai, ahogy szorosan magához ölel, és néhány pillanatra összekapaszkodtunk.
Miss N. diszkréten a csomagokkal foglalatoskodott, miközben Jack a fülembe suttogott:
- Olyan vagy, mint a tejszínes eper, nagyon angol mondta, talán mert az új rózsaszín kasmírszvettert borítottam a vállamra, a hajamat pedig ez egyszer gondosan hátrafogtam.
- Te is elég étvágygerjesztő vagy - mondtam ostoba vigyorral. Jack odalépett Miss N.-hez, hogy segítsen, neki is adott egy puszit, és úgy kapta fel a nehéz csomagokat, mintha tollpihék lennének.
Miss N. elégedett pillantást vetett rá, és elmondta, milyen jó, hogy van itt egy férfi, aki gondoskodik ezekről a dolgokról, aztán együtt sétáltunk ki a napsütésbe, hogy megkeressük az autót. Csak épp nem volt autó. Ezért taxiba szálltunk, és a kikötőbe indultunk, ahol várt ránk a csónak, amellyel a hajóhoz mentünk, ahol Rosszkutya vette át az arisztokratikus kis Nell helyét. Miss N. ölébe hajtotta a fejét, miközben Saint-Tropez felé hajóztunk.
A fedélzeten ültem Jackkel, és a szállodám romjait néztük. Az egész jobb oldal, ahol valaha a konyha volt, most egy rakás elszenesedett gerendából és kicsavarodott fémből állt. Azon az oldalon a tetőt leszedték, mert veszélyessé vált.
A teraszon halmokban állt a törmelék, és a rózsaszínű falak megfeketedtek a füsttől. Az oleander viszont bátran küzdött tovább, és bár már november vége volt, a kert még buján tenyészett az őszi napfényben.
A szálloda volt életem értelme. Nélküle senki voltam.
Nem voltak vendégeim, akikről gondoskodhattam, nem volt kire főznöm, és egy-egy hosszú nap végén nem volt kinek panaszkodnom, hogy fáj a lábam, és hogy mihez kezdjek Jean-Paullal, aki nem jött munkába. Mennyire vágytam rá, hogy mindez újra az enyém legyen minden morgolódásával, minden panaszával, imádott munkám minden morzsájával együtt.
- Szomorú látvány - mondtam -, olyan elhagyatott és szürke. Hová tűnt az a sok báj?
- Még ott van valahol - mondta Jack. - Te tetted a Riviéra Hotelt azzá, ami. Ha egyszer megtetted, képes vagy rá megint. Csak egy kis kitartásra van szükség.
- És pénzre. Rengeteg pénzre.
- Majd fizet a biztosító. Mézeshetek úr édesapja Avignonban naponta a nyakukra jár. Meglátod, hamarosan megkapod a csekket.
Folyton azon járt az eszem, ami a hotel létrehozása során végbement. Eszembe jutottak az építőmunkások, akik hónapokon keresztül ki-be jártak a küzdelem, amelyet a helyi hatóságokkal folytattam a tervek jóváhagyásáért a bürokrácia, amellyel megküzdöttem mindaz a szeretet és öröm, amit akkor éreztem, amikor a különféle árverési darabokból kialakítottam a szobákat, amelyek valahogy mind úgy illeszkedtek egymáshoz, akár a mozaikjáték darabkái. Szeretett konyhámra gondoltam és arra, hogy soha többé nem lehet helyrehozni. Eszembe jutott a Riviéra Hotelra pazarolt szeretet, és az a szeretet, amelyet visszakaptam tőle, és amelyre kétségbeesetten vágytam. Lelkem egy darabkája vált a lángok martalékává, és nem voltam biztos benne, hogy újra rátalálok.
- Nem fog menni - mondtam. - Egyszerűen nem tudom újra végigcsinálni az egészet.
Magamon éreztem Jack hosszú, vádló pillantását. így szólt:
- Sajnálom, hogy ezt érzed. A szálloda annyira része volt az életednek.
- Azt sem tudom, egyáltalán az enyém-e még - mondtam keserűen.
- Amíg a bíróság ki nem mondja az ellenkezőjét, addig a tiéd. Ha egyáltalán kimondja valaha is, amit most, hogy Patrick nyomában vagyunk, kétlek. Különben is, a per évekig tarthat.
- És én épp újra felépítem, hogy aztán Evgenia boldogan élhessen ott, míg meg nem hal.
Jack felé fordultam, és ránéztem, ahogy ott ül mellettem a fedélzeten, felhúzott térddel, mellén összefont karral. Rendíthetetlennek tűnt, erősnek, megbízhatónak, túl szépnek, a fenébe is, hogy igaz legyen... túl szépnek, de nem nekem.
- Félek - mondtam. - Rettegek visszamenni a saját házamba. Félek Patricktól.

- Nem kell visszamenned, itt maradhatsz a hajón.
Nem rohant le, csak kedves volt.
- Köszönöm - motyogtam -, de utálom a hajókat. Különben is, gondolom, minden rendben lesz. Miss Nightingale velem marad - nevettem. - Lassan már olyanok vagyunk, mint a vénkisasszonyok, olyan jól ismerjük egymást,
a csésze teánkkal lefekvés előtt és a jó éjt, álmodj szépeket rítusával. - Jackre néztem. - Szeretem. Olyan barátnő, amilyenre mindenkinek szüksége lenne. - Kinyújtottam a kezem, és megfogtam a kezét. - Akárcsak te, Jack Farrar. Jó barát vagy, aki oda-vissza ingázik Amerika és Franciaország között, hogy nekem segítsen, pedig tudom, hogy otthon kéne lenned, és a hajódat javítanod, és terveket kéne készítened a következő utadra.
- Azért jöttem vissza, mert látni akartalak - mondta, és erősen megszorította a kezemet. - És mert segíteni akarok, hogy kimássz ebből a zűrből. Én is félek tőle, hogy mit művelhet Patrick.
Eltűnődtem, melyik ok tetszik a legjobban, de nem volt sok időm a gondolkodásra, mert átölelt, én meg beszívtam ismerős, férfias illatát. A borosta az állán dörzsölte az arcomat.
- Hiányoztál, Lola - mondta, mire én elmosolyodtam, és megcsókoltam. Bár nem mondta, hogy szeret, egyelőre az is megtette, hogy hiányoztam neki.
A hajó orra alatt megbúvó, kemény kis ágyon szeretkeztünk, fejünk fölött rikoltoztak a sirályok, és halkan mormolt a fülünkbe a tenger.
- Megváltoztál - mondta Jack, és lecsúsztatta karomról a rózsaszín kasmírszvettert. - Hosszabb a hajad, a szemed olyan színű, mint a jóféle whisky, a bőröd világosabb.
- De a testem ugyanolyan, nem? - Ráfontam a karomat és a combomat.
- De igen - mondta. - Nagyon is emlékszem a testedre, erről álmodtam, amikor az óceán fölött repültem, még nem mondtam?
- Nem éppen - motyogtam a fülcimpáját harapdálva, míg a keze mágikus dolgokat művelt a combom belsején.
Felült, és a testemet simogatta rajongva. Összekapcsolódott a tekintetünk, és a testünk is összefonódott a szerelem finoman érzéki táncában.
Még soha nem szeretkeztem így, még egyetlen férfi sem volt velem ilyen gyengéd, ilyen odaadó, ilyen törődő, egyik sem tudta ilyen pontosan, mit művel a testemmel, és milyen élvezetet okoz. Amikor Jack belém hatolt, mindenhol csillagok és bolygók röpködtek. Felkiáltottam a gyönyörtől, ő pedig a mellkasához szorított, és éreztem, hogy szíve az enyém mellett dübörög, miközben nyirkosán és még mindig összefonódva feküdtünk. Fülig szerelmesen Franciaországban - ahogy a régi nóta szól.

61. FEJEZET

Szerelmes vagyok. A szavak úgy lüktettek alvó agyamban, mint valami neonreklám, rózsa- és narancsszínű spirál alakú zuhatagokban pattanva szét. Nem volt menekvés, még a tudatalattim is azt ismételgette, hogy szerelmes vagyok.
Felébresztett a franciaablakokon beömlő hajnali fény.
A saját nappalim kanapéján feküdtem, pokróccal betakarva, Miss Nightingale pedig az aranyiamé ágyon aludt, amelyről azt mondta, még soha nem látott ilyesmit, legfeljebb csak moziban.
Nem akartuk egyedül hagyni Miss N.-, Jack különben is azt mondta, rajta akarja tartani a szemét a dolgokon. így ő a bejárati ajtó előtt aludt a fehér nádkanapén, lába lelógott róla, Rosszkutya pedig mellette hevert.
Hangokat hallottam, összefogtam a pokrócot a mellem előtt, és felültem. Az órára pillantva láttam, hogy már tíz óra. Elaludtam.

Az ablakhoz futottam. Jack egy alacsony, barna öltönyös, aktatáskás férfival tárgyalt, akinek egészében véve igen hivatalos volt a megjelenése. Legalább nem úgy fest, mint egy zsaru, gondoltam, és belebújtam kopott nadrágomba.
- Jó reggelt - köszöntöttem, és megpróbáltam úgy viselkedni, mintha már órák óta ébren lennék. Láttam, hogy Jack beharapja a szája szélét, nehogy elnevesse magát. - Mit óhajt?
A férfi egyik lábáról a másikra állva végigmért. Gondolom, úgy festettem, mint aki épp most mászott ki az ágyból.
- Madame Laforét?
- Én volnék - mosolyogtam rá. Elég ártalmatlannak
tűnt, de attól még lehetett Solis valamelyik talpnyalója, aki azért jött, hogy újabb követeléseket vágjon az arcomba.
- A biztosítótársaságot képviselem, asszonyom. Azért jöttem, hogy tájékoztassam, végre döntésre jutottunk a kérelme ügyében. Elhoztam a szükséges papírokat, hogy aláírhassa.
Leesett az állam, aztán felderültem. Megragadtam a kezét, és betessékeltem. Zavartan húzta el a kezét, és mereven helyet foglalt az asztal túloldalán.
- Kérem, Madame Laforét, szíveskedjék átolvasni a dokumentumokat. Itt és itt is szükségem van az aláírására.
Elolvastam, itt és ott is aláírtam, ő pedig átnyújtott egy csekket. Egy szép, kövér Riviéra Hotel-csekket. A csekket, amely új tetőt, rózsaszín falakat és ép zsalukat jelentett.
További árveréseket, régi szőnyegeket, ezüstkorsókat, aranyozott ágyakat és a piacról frissen beszerzett, provencekézművestermékeket. Ujabb almahalmokat a kosarakban, nyíló virágokat, a napsütésben szélesre tárt ablakokat, és boldog zsibongás hangjait a teraszon, a fodrozódó hullámokba rohangáló gyerekeket. Új konyhát, odakint rozmaringbokrokkal. A tűzön rotyogó finomságok illatát és hideg rosét egy forró nyári estén. Mindent. A szabadságot jelentette. Az otthont.
Aznap este a Moulin de Mougins-ben ünnepeltünk, amely hosszú évek óta a kedvencem, és ahol, bár már nem Roger Vergé volt a séf, még minden fogáson érezhető volt a szelleme.
Kicsíptük magunkat, és elegánsan suhantunk be az étterembe. Pezsgőt rendeltem, és közöltem a vendégeimmel, hogy azt kérnek, amit csak akarnak.
Miss N. pompásan és királynőién nézett ki a tengerészkék selyemben és a gyönyörű gyöngysorában, amelyről most már tudtam, hogy eredeti. Azt mondta, biztos benne, hogy az étel nem lesz olyan jó, mint az én főztöm, de élvezettel rendelt erdei gombalevest, és a grillezett aranymakra is szörnyen jól hangzott.
És Jack, az én Jackem, gondoltam szeretettel, és megszorítottam a kezét az asztal alatt, mert az enyém volt. Legalábbis ma este. Az én Jackem krémszínű vászonnadrágot viselt, igaz, gyűröttet, de legalább nem sortot szép kék ing volt rajta, amelyet reggel vett Saint-Tropez-ban külön erre az alkalomra és fekete vászonzakó, amely ugyan látott már jobb napokat, rajta mégis valahogy elegánsnak tűnt.
Ami engem illet, én málnaszínű ruhát erőltettem magamra, amelyet a tipikusan méregdrága modellek rafinált egyszerűsége jellemzett. Csodásan illett karamellszínű hajamhoz, amelyet hosszú, fényes, vállamra hulló zuhatagként lófarokban viseltem, és borostyán fülbevalót vettem, amely hozzájárult a színek kavalkádjához, ráadásul nyolccentis tűsarkon egyensúlyoztam, amely meggyötört, de kit érdekelt.
Pirosítót, szemfestéket, szájfényt és hatalmas mosolyt is viseltem, a biztosítási csekk pedig máris csodákat művelt a hangulatommal.
- Annyira más vagy - mondta Jack, és végigmért.
- Remélem is - válaszoltam elégedetten. - Egy vagyonba került.
Jack nevetett.
- Drágám, a pénz beszél, a kutya ugat, azt mondják.

- Akkor csak hadd beszéljen. Ma este királyi lakomát csapunk - mondtam. Hónapok óta nem éreztem ilyen jól magam. Kivéve, amikor Jackkel szeretkeztem.
Emlékezetes este volt, három barát, két szerelmes. Elfeledkeztünk Patrickról, és egyszerűen csak jól éreztük magunkat. Épp elég hamar eljön a holnap, amikor földhözragadt dolgokkal, a Riviéra Hotel és az életem újjáépítésével kell foglalkoznunk.
Patrick mintha csak eltűnt volna a földgolyóról, legalábbis arról a részéről, ahol Jack kutatott utána. Közben én folytattam a munkát. Hosszú megbeszéléseket folytattam a vállalkozóval, darukkal és törmelékkel teli konténerekkel foglalkoztam hallgattam a leomló falak robaját, a fúrók visítását, a légkalapácsok dübörgését. Az újjáépítés épp olyan fájdalmas lehet, mint a szülés, de ugyanúgy megéri, mint életet adni egy gyermeknek.
A szállodának a parkolóra néző oldala sértetlen maradt, ezért Miss Nightingale visszaköltözhetett a Marie-Antoinette nevű szobába, Jack pedig hozzám költözött. Biztonsági őrt szerződtetett, aki hajnaltól napnyugtáig őrizte az ingatlant, Rosszkutya pedig rohangált ide-oda, és minden idegent megugatott. Ismét biztonságban éreztem magam.
A napok szorgos tevékenységgel teltek folyton dönteni kellett a teendőkről mindig rosszul ment valami nem jöttek el a munkások, nem szállították le az anyagot. Amikor végre fenn volt a tető, hagyományos francia fogadással ünnepeltük meg, felállítottunk egy asztalt a kertben, és finomságokkal raktuk meg a munkások, a feleségük és a családjuk számára. Rengeteg sör fogyott, és számtalan köszöntő hangzott el az új Riviéra Hotel sikerére. Aztán eleredt az eső. Az éljenzés abbamaradt, csüggedten bámultuk az alacsonyan szálló, szürke felhőket és egymást. Aztán eszembe jutott:
- Van tető - mondtam, és elnevettük magunkat. Hú, micsoda nagy dolog egy tető.
Nagyon boldog voltam ezen az estén. Minden rendben volt. Ki tudja, végül talán még a szállodát is megtarthatom.
Optimista voltam, boldog és bizakodó.
De ez csak a vihar előtti szélcsend volt.

62. FEJEZET

Patrick

Jtatrick Laforét leégett. Épp csak annyi csörgött a zsebében, amennyiből vehetett reggelire egy csésze kávét, ebédre egy szendvicset meg italt és estére valami harapnivalót. Evgenia, aki dühös volt a szerencsejáték miatt, elvágta a pénzforrásokat. Patrick nagyrészt elvesztette a pénzt, amelyet a nő gyorspostával küldött Mentonba, a gyöngy és gyémánt fülbevalókat, akkora összeget, hogy még gondolni sem szeretett rá. Az biztos, hogy többet veszített, mint hitte.
Evgenia most rövid pórázra fogta. Egyedül lakott a hegyek között egy hitvány kis villában, a szerelmi fészkükben, de Evgenia már nem látogatta meg. Hetek óta nem engedte közel magához, és ő kezdett ebbe beleőrülni. A kék ezüstmetál Mercedes elúszott a nagyvilági szállodai élet San Remóban elúszott csak a Ducati maradt meg. Nem volt boldog.
Evgenia Solis sem. Dühös volt, megkeseredett, űzött és veszedelmes. Együtt töltötték a délutánt Monte-Carlo fölött, magasan, a hegyek között, La Turbie falvában ebédeltek egy kisvendéglőben.
Evgenia nyugodt és hűvös volt. Sárga szvettert viselt, mert csípős hideg volt odafent, a nyakában fityegő platinaláncot egy sor gyémánt díszítette, és úgy csipegette a raviolit, hogy közben szinte a férfira se nézett.
Patrick a keze után nyúlt, de a nő ellökte.
- Ne zavarj, Patrick, gondolkodnom kell - mondta.
A férfi ivott egy korty vörösbort, és megkérdezte:
- Most miben töröd a fejed? - Azon tűnődött, vajon szakítani akar-e vele a nő, és hogyha igen, akkor mihez kezd majd. Nem tudott nélküle élni. Olyan volt ez, mint egy vírusos

betegség, amelytől nem lehet szabadulni, rossz, de az ember mégsem akarja bevenni a gyógyszert, mert szereti a betegség érzését.
- Ez így nem mehet tovább - mondta Evgenia, és ő alázatosan bólintott, tudván, hogy igaza van. - Ideje cselekedni - mondta a nő kurtán. - A terv kész, most már csak végre kell hajtani.
Patrick bort töltött, és ránézett az asztal fölött: olyan gyönyörű, olyan veszedelmes... már azt sem tudta, szeretie vagy gyűlöli.
- Falcon elintézi a telefonhívásokat - mondta Evgenia.
- Azt az embert, Farrart eltávolítjuk az útból. Lola egyedül jön.
- Tényleg azt hiszed, hogy eljön?
Evgenia mosolygott.
- Tudom, hogy eljön, Patrick - válaszolta -, eljön, hogy találkozzon veled.
Patrick szomorúan meredt a poharára. Túl messzire mentek, és már nem volt visszaút. Mégis képtelen volt megtenni.
- Én nem vezetem azt az autót - mondta, és csökönyösen nézte a poharat.
Evgenia sóhajtott. Mindig is tudta, hogy Patrick gyenge.
- Ne aggódj, majd én elintézem - mondta. - Holnap
ilyenkorra szabad ember leszel.

63. FEJEZET
Jack
ack homokot lapátolt a betonkeverőbe odakint, a valahai konyha helyén. Kisegített, időnként hideg sörrel kínálta a munkásokat, nagy, malomkerék nagyságú pizzákat küldött ki nekik kolbásszal és paprikával, és általában kényeztette őket, hogy gyorsabban menjen a munka.
Megcsörrent a telefon, mire letette a szerszámokat.
- Jack Farrar - szólt bele.
- Mr. Farrar - szólak meg egy halkan suttogó férfihang -, ha tudni akarja, hol van Patrick Laforét, akkor holnap hajnali ötkor találkozzunk Nizzában a Place Garibaldin.
A férfi letette. Jack megnyomta a hívásazonosító gombját, megkapta a számot, és visszahívta. Nyilvános fülke volt.
Gondolhatta volna.
A hangra gondolt, megpróbálta felismerni, de semmi ismerőst nem talált benne. Arra gondolt, hogy megmondja Lolának a hívást, de aztán úgy döntött, hogy nem rémíti meg vele.
Felhívta az autókölcsönzőt, és lefoglalt egy autót, amely másnap kora reggel Saint-Tropez-ban a rendelkezésére állt.

64. FEJEZET
Lola
ügyedül voltam Miss Nightingale-lel. Jack hajókázni ment a RosszkutyáwA, a biztonsági őr pedig pihenőt tartott a szálloda kényelmes, épen maradt előcsarnokában, ahol a lábát melegítette, és épp vacsorázott, miközben a hordozható tévét nézte.
Megcsörrent a telefon. Felvettem a kagylót, és unottan belehallóztam, mert azt hittem, megint a vállalkozó hív, hogy elmondja, nem érkeztek meg a burkolólapok, és emiatt háromhetes késésre számíthatok.
- Figyeljen arra, amit most mondok - szólalt meg egy férfi. - Ha élve akarja viszontlátni a férjét, holnap reggel hatkor legyen La Turbie falvában. Hogy világosan beszéljek, asszonyom, ha azt akarja, hogy Patrick életben maradjon, legyen ott. Ne forduljon a rendőrséghez, és ne szóljon senkinek. Ellenkező esetben... - Hosszú hallgatás következett.
- Ellenkező esetben tudja, mire számíthat.
Lecsaptam a telefont, és tágra nyílt szemmel bámultam Miss Nightingale-re. Megismételtem az üzenetet.

- Azt mondta, nem mondhatom el senkinek - tettem hozzá rémülten.
- Nos, természetesen ez rám nem vonatkozik - mondta Miss Nightingale. - Természetes, hogy nekem elmondta.
- És mi a helyzet Jackkel?
- Neki is el kellene mondanunk - közölte nagyon határozottan Miss N.
- De nem mondhatom el neki, mert akkor megölik
Patrickot.
- Mi van, ha nem megy el?
- Azt nem kockáztathatom meg.
Miss Nightingale nagyot sóhajtott.
- Én mégis úgy gondolom, szólnunk kéne Jacknek mondta -, de ha el akar menni, természetesen én magával tartok.
- Hát nem érti? - kérdeztem. - Ez az egyetlen esélyem, hogy megtaláljam Patrickot. El kell mennem, Miss N. Egyszerűen nem tehetek mást.

65. FEJEZET
Jack
Jack pontosan tizenöt percig álldogált Nizzában a Place Garibaldin, mire rájött, hogy hibát követett el. Korán volt még, mégis felhívta Lolát. Nem vette fel a telefont. Idegesen ráncolta a homlokát. Miért nem veszi fel? Hirtelen ötlettel a saját számát hívta. Egy üzenet várta Miss Nightingale-től.
- Azzal, hogy ezt elmondom, bizalmas dolgot árulok el - mondta azzal a kiművelt angolsággal, amely Jacket mindig mosolyra késztette -, de Lola különös telefonhívást kapott az este. Az illető megígértette vele, hogy nem szól senkinek, de természetesen nekem elmondta, én pedig most elmondom magának. Úton vagyunk La Turbie felé, hogy Patrickkal találkozzunk... legalábbis a hívó ezt mondta. Azt is közölte Lolával, hogy ha nem megy el, tudnia kell, mi lesz a következménye. Ez pedig eszembe juttatta az én Tomomat, és hogy ő mit tett volna. Most tehát, kedves Jack, elmondom magának, mert egy cseppet sem tetszik, amit hallottam. La Turbie falvának főterén kell találkoznunk, reggel hatkor. Nagyon örülnék, ha csatlakozna hozzánk - tette hozzá, mintha csak valami fogadásra invitálná.
Jack kikapcsolta a telefont. Baleknak érezte magát, akit eltávolítottak az útból. Visszament a bérelt Peugeot-hoz, és mielótt Miss Nightingale annyit mondhatott volna, fapapucs, már a La Turbie felé vezető úton haladt.
A Jack előtt haladó jármű széles, zömök, terepszínű Hummer volt. Előtte haladt a kis ezüst Fiat, a kormánynál Miss N., aki elszántan hajtott, a hajtűkanyarokról és a negyvenméteres szakadékról tudomást sem véve. A Hummer árnyékként követte a kis autót. Túl szorosan, gondolta Jack hirtelen rémülettel. Mintha a Hummer vezetője meg akarta volna előzni a Fiatot, bár fogalma sem volt, miért gondolja az illető, hogy sikerrel hajthatja végre a műveletet ezen az úton, egy ilyen széles autóval.
Jack egy kicsit lemaradt, helyet adott a Hummernek, hogy hátramaradjon, és ne menjen olyan közel a Fiathoz, de csak a köztük lévő távolság növekedett. Mi a fene bajuk van ezeknek? Megpróbált bekukucskálni a szélvédőn, hogy vethessen egy pillantást a sofőrre, de a sötét ablakok miatt csak egy fej körvonalait látta.
- Idióta! - üvöltötte a dudát nyomva, de a sofőr rá se hederített.

66. FEJEZET
Miss N.
- JNem gondolja, kedveském - kérdezte Miss Nightingale Lolától, miközben a visszapillantó tükörbe pislogott hogy az a katonai jármű túl közel jön hozzánk?
Lola megnézte.

- Az nem katonai jármű, az egy rendelésre készült
Hummer, nagyon drága, és zabálja a benzint.
- Hmmm - jegyezte meg Miss N., és tövig nyomta a gázpedált. A kis Fiat csuklott egyet, aztán úgy megindult, hogy Lolának a lélegzete is elállt.
- Jaj, istenem - mondta, és gyors pillantást vetett jobbra. - Te jó ég, lassítson, Miss N. Ha annyira mehetnékje van, engedje el az első kitérőnél.
- Az a kérdés, miért siet annyira? - Miss N. hanyag mozdulattal vett be egy hajtűkanyart, bár valójában kezdett kissé aggódni. A Hummer még mindig rájuk ragadt, és arra kényszerítette, hogy még gyorsabban menjen. Attól fék, ha lassít, akkor a jármű belé rohan. Korábban egy másik autó is haladt a Hummer mögött, de azt már nem látta. Nem volt több autó az úton. Úgyszólván magukban voltak.

67. FEJEZET
Jack
xV. Peugeot hűtőjéből sziszegve csapott fel a gőz, és a motor csörömpölni kezdett, miközben a kocsi lassan megállt.
Jack mindkét kezével a kormányra csapott. Kiszállt, szemügyre vette a hűtőből sistergő gőzt. Pont most kellett túlmelegednie ennek a kibaszott hűtőnek. Most mi lesz? Miss N. már kilométerekkel odébb van, a Hummer pedig közvetlenül mögötte. Előhalászta a vörös háromszöget, visszafutott pár métert, letette az útra, és meggyújtotta a világítását.
Megállt, és az út alatt húzódó, sziklás szakadékra bámult.
- Jaj, ne - mondta -, jaj, ne... - Megragadta a mobilt, és a segélyhívó számot tárcsázta, pocsék amerikai-francia keveréknyelven elmagyarázta a rendőröknek, hogy Moyenne Corniche-on egy őrült autós halad az úton, és attól fél, baleset történik, esetleg gyilkosság... Azonnal üljenek helikopterbe, és siessenek a helyszínre. Mielőtt késő.
Miközben visszafelé kocogott az úton, remélte, hogy komolyan vették. Majd kiugrott a szíve, és úgy imádkozott, mint még soha. Hallotta, hogy autó jön a háta mögött, megpördült, és lestoppolta. Az autó lassított, ő pedig beszállt egy riadt német házaspár mögé.
- Siessenek - mondta -, valami baj van elöl, segítségre van szükség. - A német nem vesztegette az időt kérdésekkel, gázt adott, és indult.
a

68. FEJEZET
Miss N.
- JVedveském - fordult Miss N. ismét Lolához -, attól tartok, bajban vagyunk. Ez a Hummer megpróbál leszorítani.
Lola kilesett a hátsó ablakon. Intett a Hummernek, hogy maradjon le, amely azonban még jobban nekilódult.
- Te jó ég! - sikította Lola, amikor a Hummer elülső lökhárítója gyengén meglökte őket. -Jaj, istenem, Miss N., ez meg akar ölni minket!
Miss N. nagyot nyelt a Fiat nem tudott gyorsabban menni, egy őrült gyilkos csapdájába estek. Nem tehetett mást, Tómhoz imádkozott, hogy mondja meg, mit tegyen.
Cikcakk! A válasz úgy érkezett, mint derült égből a villámcsapás, Miss N. pedig engedelmesen a szembejövő sávra kanyarodott, és ismét csak imádkozhatott, hogy semmi ne jöjjön szembe. A Hummer utána kanyarodott.
- Húzzon le oldalra, és álljon meg - kiáltotta Lola.
Jaj, istenem, nem kellett volna belekevernem, Miss N., sajnálom, annyira sajnálom! - sikoltotta, miközben a Hummer újra nekik ütközött, és a Fiat irányíthatatlanná vált.

69. FEJEZET

Jack
Jack motorbicikli hangját hallotta a hátuk mögött, épp amikor a Hummer a németek látótávolságába került. Az út közepén haladt, az eleje a Fiat farának ütközött, amely irányt vesztve kifarolt.
- Édes istenem, ne, ne... - kiáltotta Jack, de a Fiat valahogy újra visszaevickélt, és folytatta útját.
A Hummer motorja teljes fordulatszámmal felbőgött, és ekkor egy szürke Ducati suhant el mellettük. A német turistanő felsikoltott, férje a fékbe taposott, és a Ducati vezetőjét átkozta, akit semmi sem állított meg, még a két autó küzdelme sem az út kellős közepén.

70. FEJEZET
Lola
Jiltakartam a szememet, biztos voltam benne, hogy meghalunk, az egész életem lepergett a szemem előtt, és csak Jackre tudtam gondolni, meg arra, hogy többé nem látom.
És Miss Nightingale-re, akit teljesen ártatlanul kevertem bele a zűrös életembe.
- Sajnálom, Miss Nightingale, annyira sajnálom - hajtogattam vacogó foggal, miközben a Hummer sofőrje még egyszer gázt adott.
- Jaj, édes istenem - mondta Miss Nightingale, tudván, hogy itt a vég, és az ellenség győzött. Miközben a kormányhoz tapadva próbálta az uralma alatt tartani az autót, Tómra gondolt.

71. FEJEZET
Jack
ack látta, hogy a Ducati olyan közel táncol el a Hummer mellett, hogy a motor kerekei szinte súrolják az autó kerekét. Az agya észlelte, hogy Patrick Laforét Ducatija az, és hogy megpróbálja elvágni a Hummer útját, de a sofőr nem hagyta. A német nő még mindig sikoltozott, aztán hirtelen felhangzott a fejük fölött egy helikopter csattogása. Épp akkor csapott le az út fölé, amikor a Ducati a Hummer elé fordult. Fékcsikorgás hallatszott, a Hummer nekiütközött a motornak, mely lassú ívben a levegőbe emelkedett, és az ív legfelső pontján sorsára hagyta a motorost. A férfi egy pillanatra mintha a levegőben lógott volna, aztán a motorral együtt, fejjel lefelé a szakadékba zuhant.
A Hummer megpördült, egy pillanatig az út szélén egyensúlyozott, azután követte a Ducatit a szakadékba.

72. FEJEZET
Patrick
xVzt mondják, az ember egész élete lepereg a szeme előtt az utolsó pillanatokban, mielőtt a teremtőjével találkozik. Patrick Laforét Evgenia gyönyörű arcát látta, amint szeretkezés közben az ő arca fölött lebeg. Körme a vállába mélyedt, szeme tágra nyitva, pillantása összekapcsolódott az övével.
- Meg kell ölnöd Lolát- mondta. - Ez legyen az első.
Ő lelökte magáról, olyan keményen vágta pofon, hogy az ütés erejétől hátracsuklott a feje. A nő meg sem nyikkant, csak baljóslatúan nézett rá azzal az áttetsző, zöld szemével.
Őt látta most, miközben elvesztette az uralmat a Ducati fölött, aztán a levegőben repült...
- Először te ölöd meg Lolát - mondta a nő, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, és egy olyan szociopatának, mint amilyen Evgenia, az is volt. - Akkor kvittek leszünk. Nem köphetsz be engem, és én sem köphetlek be téged. Ez így méltányos - emlékeztette a férfit, és újabb cigarettára gyújtott.
- Egyszerűen elválok Lolától, és elveszlek téged mondta hevesen Patrick.
Evgenia megrázta selymes haját.

- Évekig tartana, Lola harcolna, igényt tartana a fél földedre, és el kellene adnod, hogy kifizesd. Ne feledd, én visszaszerzem az ingatlanodat. A miénk lesz. Felépítjük ott a házamat.
- És a részvéttel teli Patrick tudta, hogy a szegény orosz kislány szól belőle, akinek soha nem volt igazi otthona. - Ott akarok élni veled, Patrick - mondja -, Laurent pénzéből. Nincs helye az életünkben a múlt kísérteteinek.
- Elválok Lolától - makacskodott a férfi.
- És közben mi lesz velem, amíg te végigcsinálod az összes procedúrát a bíróságon? Azt hiszed, hogy majd ölbe tett kézzel várok, amíg szabad leszel? Amíg készen állsz, hogy feleségül vegyél, amikor végre elenged? Azután, hogy annyi mindent tettem érted?
Patrick nem fogadta el a tervet, és soha nem egyezett bele. Azt hitte, Evgenia csak megjátssza a James Bond-lányt.
Nem jött rá, hogy ez a valóság, hogy egy könyörtelen gyilkos lelke és szíve lakozik benne. így aztán, amikor ő halogatta a cselekvést, aztán kereken visszautasította, Evgenia elhatározta, hogy kézbe veszi a dolgokat. Majd 0 megöli Lolát.
Mire Patrick rájött, majdnem késő volt. De a férfi nem volt gyilkos, nem hagyhatta, hogy Evgenia megölje Lolát, egyszerűen nem tehette. Ha Evgenia egyszer akart valamit, azt kikövetelte magának. És megszerezte. Most megkapta őt. Mindörökké, ámen.

73. FEJEZET

Lola

xV Fiat rázkódva megállt az út túloldalán, és én tompa puffanással a műszerfalnak estem. Fájó fejjel fordultam meg, hogy megnézzem Miss N.-t. Engem nézett, és úgy tűnt, jól van. Átöleltem, és még mindig ugyanazt mormogva zokogtam a nyakába.
- Jaj, istenem, sajnálom, annyira sajnálom...
- Semmi baj, kedveském - mondta, megigazította a szemüvegét, és a helyére simította a haját. Gondolom, hozzám hasonlóan arra várt, hogy a szívverése kicsit lelassuljon.
- Most már minden rendben lesz - tette hozzá magabiztosan. Nagyon szerettem volna hinni neki.
Katonai helikopter szállt le az útra, tőlünk úgy húszméternyire, és fegyveres férfiak rohantak Jack felé, aki viszont felénk szaladt, és azt hajtogatta:
- Hála istennek, szerelmem, jaj, hála istennek, hogy nem esett bajod.
A katonák, a mentők és a tűzoltók rohanva érkeztek.
Jack kiszedett az autóból, leültetett az út szélére, összehúzott szemöldökkel vizsgálgatta a homlokomról a szemembe csurgó vért. A sokktól reszkettem, és kocogott a fogam. Levette és rám terítette az ingét, aztán visszament, hogy megnézze Miss N.-t.
Kisegítette az autóból, és megfogta a kezét. Lenézett a kék eres kézre, egy idős hölgy kezére. Egy bátor idős hölgy kezére. Lehajtotta a fejét, és megcsókolta.
- Hogyan köszönjem meg? - kérdezte.
- Erre semmi szükség, fiatalember, meglehetősen élveztem - mondta Miss N., de a hangja,remegett.
- Maga aztán nem veszti el a fejét - mondta Jack, amikor a katonák megragadták. - Fogadok, hogy meg tudja mondani, ki vezette a Hummert.
- Csak előbb adjon egy percet - mondta Miss N., leporolta magát, és megigazította a gyöngysorát. Vászon zsebkendőt halászott elő a táskájából, és letörölte arcáról a port meg az izzadságot, aztán odajött, és leült mellém az út szélére.
Tűzoltó-, mentő- és rendőrautók jöttek lefelé a hegyről hangos szirénázással, rendőrök sorakoztak fel a szikla peremén, és a roncsot kémlelték a szakadékban. Hatalmas dörrenést hallottunk, és én tudtam, hogy a Hummer teli tankja felrobbant. Akárki vezette is, ha eddig életben maradt, most biztosan meghalt.
A németek még mindig döbbenten ültek a kocsijukban.

Jack megmondta nekik, mennyire sajnálja, hogy belekeverte őket, de láthatják, élet és halál kérdése volt. Megadta nekik a szálloda telefonszámát, és megkérte őket, jöjjenek el, hogy mindannyian megfelelőképpen köszönetet mondhassunk. Ezután megragadták a rendőrök, megbilincselték, és a rendőrautó hátsó részébe gyömöszölték, velem és Miss N.-nel együtt.
- Nem gondoltam volna, hogy egyszer sikerül egy ilyen kocsi hátsó részében ülnöm - mondta az idős hölgy mosolyogva, pedig tudtam, hogy kényelmetlenül érzi magát hátrabilincselt kézzel. A zsaruk elkezdtek kérdezősködni, de Miss N.-nel tisztelettel bántak, hiszen idős hölgy volt még akkor is, ha a Fiat vezetőjeként pillanatnyilag legalább két ember haláláért tűnt felelősnek.
Érthetően válaszolt a kérdésekre, és pontosan elmondta, mi történt. Jack megerősítette a történetet, a német házaspár pedig alátámasztotta. Egyelőre felmentettek bennünket a gyanú alól, és levették rólunk a bilincset. Nem tudtuk, pontosan mit kell tennünk, ezért visszaültünk az út szélére.
Addigra teljesen leállt a forgalom, lehetetlen volt visszafordulni, de továbbmenni is. A sofőrök sétáltak, a roncsokat bámulták a szakadékban, az órájukra pillantgattak és káromkodtak. Ez a baleset nem érintette az életüket, viszont elkéstek miatta. Újabb mentőautó érkezett, aztán egy helikopter csattogott a szakadék fölé, és szemrevételezte a roncsokat. A csalitos tüzet fogott, a lángok gyorsan terjedtek, és további pompier-Vxe. volt szükség.
A zsaru, aki jegyzetelt, megkérdezte Jacket, tudja-e kik az áldozatok.
- Nem tudom, ki vezette a Hummert - mondta Jack, és rám nézett. - A motoros Patrick Laforét volt.
Meg akartam kérdezni, hogy lehet az, de nem jött ki hang a torkomon. Csak bámultam rá. Később, amikor újra közé és Miss N. közé szorulva tartottam a kórház felé, hogy ellássák a sérüléseinket, megkérdeztem:
- Miért tette ezt Patrick?
- Patrick éppen idejében jött rá, mi készül. Megmentette az életedet - mondta Jack, és megszorította a kezemet.
- Nagyon egyszerű, kedveském - tette hozzá Miss Nightingale. - Patrick mégiscsak szerette magát. A maga módján.

74. FEJEZET

Utthon voltunk, konyakot ittunk, és nem sokat beszélgettünk. Lezuhanyoztunk, rendbe tettük magunkat, megpróbáltuk kiverni a szörnyűségeket a fejünkből és az emlékeket a lelkünkből. Még nem volt vége, de valahogy most, hogy itthon voltunk, minden sokkal elviselhetőbbnek tűnt.
Lement a nap, a levegő csípőssé vált. Jack elment Miss N. kardigánjáért és nekem egy sálért - még mindig reszkettem -, aztán Nadine sietett be néhány bögre forró levessel.
Csak bámultam a levest.
- Hogy is ehetnék, amikor Patrick épp most halt meg?
- Patrick azért halt meg, hogy megmentsen, Lola, de elsősorban ő sodort veszélybe - mondta nyersen Jack.
- De jóvátette...
- Igen, jóvátette, de ez nem oldozza fel az alól, amit maga ellen elkövetett - mondta Miss N.
Kísérletképpen belekortyoltam a levesbe. A meleg mintha kioldotta volna a gyomromban a csomót, és újabb kortyot ittam, az arcomhoz tartottam a bögrét, belélegeztem az illatos meleget, de még mindig bűntudatot éreztem, amiért élek és levest iszogatok, Patrick pedig halott. Ezúttal tényleg halott.
- Hát nem megmondtam - kérdeztem -, hogy Patrick rossz férj, de nem rossz ember? - Fáradtam vállat vontam.

- Most már tudja, hogy igazam volt.
- Ideje tovább élnie az életét - mondta élénken Miss Nightingale. - Mert tudja, igenis van saját élete. Önálló élete, amelyben azt tesz, amit akar.
- Hála Patricknak. -A bögre széléhez szorítottam az ajkamat, hogy ne remegjen.
- Nem csak Patricknak. Maga önálló nő, Lola. Megteremtette a saját életét, a saját helyét a világban. - Még soha nem hallottam Miss N.- ilyen határozottnak és erőteljesnek. - Most pedig mondani szeretnék valamit arról a nőről, aki a Hummert vezette - folytatta. - És a társáról. A rendőrség még nem azonosította a maradványokat, de én biztos vagyok benne, hogy kik voltak. Jack bólintott.
- Azt hiszem, én is tudom, de nem tudom biztosan, hogy miért.
Miss Nightingale fürkésző pillantást vetett rám.
- Lehet, hogy fájdalmas lesz, kedvesem - mondta -, de jobb, ha tudja, hogy pontosan mi történt.
Evgeniáról meg Patrickról beszélt, és arról a bűbájról, amelyet nem csak az én férjemre, hanem a sajátjára is gyakorolt. A rontásról, amely gyilkosságra készteti a férfit.

75- FEJEZET
x. tudósítás a tévében és az újságokban arról számolt be, hogy Evgenia Solis az országúton baleset következtében az életét vesztette. Ugyanaznap arról is tudósítottak, hogy az eltűnt férfi, Patrick Laforét előkerült, és motoros baleset áldozata lett.
Ugyanaznap éjjel a Solis-jacht csöndben elsiklott MonteCarlo elől, de Evgenia Solis teste, vagy ami megmaradt belőle, nem volt a fedélzeten. Dumas ügyvéd az utasításnak megfelelően egy alkalmas temetőben hantoltatta el Evgeniát. Sírkövére csupán a nevét, a születési és a halálozási dátumát vésték egyszerű betűkkel. Nem volt temetési szertartás, és senki sem tett fel kérdéseket. Laurent Solis hatalmas pénzösszeget adományozott a régi műalkotások helyrehozatalával foglalkozó alapítványnak, és gyorsan visszatért az előkelők világába. Ha megsérült is, nem nyilvánosan nyalogatta a sebeit.
Aznap éjjel egy borítékot kézbesítettek a lakásomra. Patrick adóslevele volt, amelyben Solisra ruházza át a hotelt.
Apró darabokra tépve találtam a borítékban. Solis lemondott a követeléséről. Engem ajándékozott meg ahelyett, hogy a feleségének adta volna a szállodát.
Ha szegény Patrickon kívül volt valaki, akit sajnáltam ebben az egész tragikus ügyben, az Laurent Solis volt. Már amennyire egy milliárdost sajnálni lehet egyáltalán. Elhittem a történetét arról, hogy Patrick nagyanyja megmentette. Solis nem volt gonosz ember csupán egy gyönyörű, erős, őrült asszony befolyása alá került.
A rendőrség is meglátogatott, Jeb Falconról kérdezősködtek, aki Evgeniával együtt meghalt az ütközésnél, de azt állítottuk, hogy nem tudunk semmit. Ami Giselle Castilleilleti, ő visszasomfordált Párizsba, és a villája most épp eladó.
- Hála istennek, hogy megszabadultunk a mocsoktól mondta elégedetten Miss Nightingale, bár nem volt egészen világos, Patrickot beleérti-e.
Mindenesetre ütős temetési szertartást rendeztem a tiszteletére, amelyre valamennyi barátja is hivatalos volt, köztük pár vonzó nő is. Shoupék lejöttek Dordogne-ból, hogy segítsenek, a Mézeshetek házaspár gyönyörű csokrot küldött, bár nekem szólt és nem Patricknak. Még Törpepapagáj Lampson is küldött egy részvéttáviratot, bár az a benyomásom, hogy ő inkább úgy érezte, Patrick halála megkönynyebbülést jelent.
A Riviéra teraszán tartottam a tort, kezet fogtam Patrick barátaival, és a nők, akik a szeretői voltak, puszit adtak.
Pezsgőt ittak, és suttogva emlékeket soroltak, miközben farkasétvággyal gyűrték le a Nadine által elkészített és JeanPaul által felszolgált vegyes falatokat. Jean-Paul erre az alkalomra visszajött, és komor, fekete pólót meg fekete nadrágot öltött.

Jack távolságtartón viselkedett, elvégre mégiscsak a férjem temetése volt. Miss Nightingale azonban becsületesen mellettem állt, véleményt mondott a gyászolókról, és időnként vigasztalóan megsimogatta a karomat.
Megfelelően összeszedtem magam, hogy végső búcsút vegyek Patricktól. Ujjatlan, fekete selyemruhát és magas sarkú cipőt viseltem. A szememet, amelyet egyébként is a legsötétebb napszemüveg takart, amit csak találtam, széles karimájú, fekete szalmakalap árnyékolta. Jacket, úgy tűnt, meglepi új külsőm, és Miss Nightingale kijelentette, hogy gyönyörű özvegy vagyok, amitől nevetnem kellett. Amikor meghallottam a saját nevetésem, rájöttem, hogy tényleg a magam ura vagyok. Hogy Patrick megválasztotta a saját útját, és most én is szabadon megválaszthatom az enyémet.
Mit is választhattam volna? Lopott pillantást vetettem Jackre, aki mögöttem állt. Ünnepélyes és egy kicsit óvatos volt, s olyan hihetetlenül erősnek meg jóképűnek tűnt, hogy belesajdult a szívem. Már csak az volt a kérdés, hogy engem választ-e? Kételkedtem benne. Elvégre tengerész, én pedig túl gyáva vagyok megkérdezni.
A gyászolók úgy széledtek szét a temetői feketében, mint egy sereg varjú, nevetgéltek, csacsogtak, és az esti programot tervezték. Búcsút mondtak Patricknak, aztán tovább élték
az életüket. Azt hiszem, nincs ezzel semmi baj. Aznap este vendéglőben vacsoráztunk Red és Jerry
Shoup társaságában, hogy könnyítsünk a szívünkön, és elengedjük magunkat, ahogy Miss Nightingale megjegyezte.
Az Auberge des Maures-t választottam Saint-Tropez-ban, a Place des Lices-en, ahol a helyiekkel együtt pulóverbe, tornacipőbe és farmerba öltözve szabad tűzön sült tengeri falatokat vacsoráztunk a szőlőlugas alatt, apró szemű, zöld lencséből készült salátatálakkal és néhány üveg roséval.
Pohárköszöntőt mondtunk a Riviéra Hotelra, amely most már mindörökre az enyém lett, és megfogadtam, hogy olyan gyönyörűvé teszem, mint amilyen volt. Aztán Patrickra mondtunk köszöntőt, és eszembe jutott, hogy mindennek ellenére szeretett.
Visszamentünk a szállodába, Shoupék megkapták a régi szobájukat, amelyet már tökéletesen helyreállítottak Miss Nightingale a Marie-Antoinette-be vonult vissza, Jack és én pedig a házikómba mentünk.
- Nem helytelen ez? - kérdeztem idegesen, amikor becsukta az ajtót, és átölelt. - Bűnös asszonynak érzem magam. Hisz csak most temettem el a férjemet.
- Édesem, te már réges-régen eltemetted őt - szuszogott a fülembe, és én megborzongtam. - A mai nap csak formalitás volt.
Bár meleg volt az este, tüzet gyújtottam, és összeölelkeztünk a kanapén, néztük a lángokat, hallgattuk Rosszkutya hortyogását a lábunknál és Antonio Carlos Jobim megnyugtató hangját, aki egy portugál szerelemről énekelt, melyhez az aláfestést a tenger még lágyabb suttogása szolgáltatta. Szívem mélyén újból köszönetet mondtam Patricknak, és megköszöntem istennek Jack Farrart, és hogy elküldte hozzám Miss Nightingale-t. Ennek a tragédiákkal telitűzdelt borzalmas hétnek a végén különös módon megnyugodtam. Pillanatnyilag elégedett nő voltam.

76. FEJEZET

nizzai reptérre fuvaroztam Miss Nightingale-t, és feltettem a Londonba induló gépre. Jobban fog hiányozni, mint hinnék sokkal több volt köztünk annál, hogy megbeszéltük az időjárást, és hogy idén hogyan hat a rózsáira az aszály.
Miss N. olyan mély és rejtélyes, mint Pandora szelencéje. Be kell vallanom, nagyon megkedveltem, és nem szívesen váltam meg tőle.

- Miért nem marad itt? - könyörögtem. Legszívesebben azt mondtam volna szeretem, de tudtam, hogy Miss Nightingale helytelenítene egy ilyen érzelemkitörést: Miss Nightingale véleménye szerint anélkül is kedveltük egymást, hogy ezt megbeszéltük volna.
- Nos, kedveském - válaszolta, miközben az utolsó
együtt fogyasztott ebéd utáni konyakot szürcsöltük. - Tudja, rendbe kell hoznom a kertemet. Meg kell metszenem a glicíniát meg a rózsát, azonkívül a kis Nell még mindig a Blakelys Armsban dekkol Wormeslyéknál, és nyilván hiányzom neki, bár néha csodálkozom ezen, mert Wormeslyék annyira elkényeztetik azzal a sok kolbásszal és kilöttyent sörrel.
- Akkor karácsonyra eljön? - néztem rá reménykedve, és már a karácsonyi ünnepséget terveztem. Lelkem mélyén azon tűnődtem, meg tudom-e győzni Jacket, hogy ő is eljöjjön. Jaj, Jack, gondoltam hirtelen szívszorongva... Kóbor lovag, akár Patrick...
- Ez nagyon kedves magától. - Miss Nightingale őszintén örült a meghívásnak. - De tudja, karácsonykor mindig rettentően elfoglalt vagyok a templomi teendőkkel. Ott van a karácsonyi ének, bár kicsit különös, hogy a valahai házunk küszöbén állok, és azt éneklem az új tulajdonosnak: Isten áldjon benneteket, jó urak. Idén a Hamupipőkét adjuk elő, amit mindig nagyon szeretnek a gyerekek, és a kis Nell csipkés ruhácskában lép fel Hamupipő hűséges kis kutyusaként, és ezzel mindig tapsvihart arat. Aztán ott van persze a lelkész és a felesége, akik biztosan meghívnak a karácsonyi vacsorára, és nem akarok nekik csalódást okozni. Látja, kedvesem, milyen elfoglalt vagyok?
- Természetesen megértem - mondtam, és a saját magányos karácsonyomra gondoltam.
- De talán szilveszterre - javasolta Miss Nightingale.
Mire én azt mondtam, remélem, nagyon remélem.
Miután feltettem Miss N.- a repülőre, hirtelen sugallattal kelet felé fordultam a Nizzából kifelé vezető útra, CapFerrat és a régi villa felé, amelyről mesélt. Amelyik a Leonie nevű nőé volt, és ahol Miss Nightingale szerint igazi békét találok. Egyedül kellett maradnom a gondolataimmal.
Csak homályosan emlékeztem az útirányra, de valahogy odataláltam. Úgy gondoltam, ez a sors rendelése, és ezen gondolkoztam, miközben a bejáratot jelző két hatalmas, fehér kőbe vésett, megfakult feliratot néztem: La Vieille Auberge. Belöktem a nyikorgó vaskaput, és végigsétáltam a magas, árnyékos fák alatt, az elhanyagolt, kavicsos ösvényen a házhoz. És íme, ott állt a romos, fehér ház a sötétzöld ciprusok és az ezüstös olajfák alatt. Több gyalogösvény és kis, lombos sétány vezetett egy fehér homokos tisztáshoz, és meglehetősen rozoga lépcső vitt le a tengerhez.
Miközben lassan végigsétáltam a gazzal felvert ösvényeken, arra gondoltam, ez a hely nem áll távol az én szállodámtól, bár sokkal magasztosabb annál. Mégis meghitt otthon érzetét keltette. Ez a hely tele van emlékekkel, éreztem a levegőben, ahogy belélegeztem a vad kakukkfű, a rozmaring és a sós tenger illatát.
Egy fa alatt álló kőpadhoz értem, tökéletes hely volt ahhoz, hogy az ember egy langyos délutánon elábrándozzon, miközben nézi, hogyan változik a tenger színe türkizkékről tintakékre, amint közeleg az este. Tökéletes hely ahhoz, hogy életről és szerelemről ábrándozzam. Tökéletes hely ahhoz, hogy tisztába jöjjek magammal, az életemmel, ahogy valaha, sok évvel ezelőtt a Leonie néven ismert asszony tehette.
Leültem a padra, bámultam a varázslatos kilátást, visszaemlékeztem Patrickra, a régi szép időkre és arra, hogy végül is szeretett. A Riviéra Hotelra gondoltam. Most majd még keményebben kell dolgoznom, hogy sikeres legyen. Arra gondoltam, mennyire szerettem kényeztetni a vendégeimet, és osztozni a napjaikban. Még néhány új menüt is elterveztem, miközben ott ültem, és a kékséget néztem.
A barátomra, Mollie Nightingale-re gondoltam, és arra, hogy soha nem leszek képes Mollie-nak szólítani, akármennyire kedvelem is.

És természetesen Jackre gondoltam. Kavarogtak a fejemben a gondolatok... hogy mennyire szerettem a testét, az érintését, hogy milyen kék a szeme, hogy mennyire összeszűkül, amikor mosolyog. Eszembe jutott a hangja az enyhe amerikai akcentusával, amikor arról beszél, mennyire szereti a hajóját. Hamarosan ő is elmegy. Körbehajózza a fél világot, mert ő már csak ilyen.
Én pedig újra egyedül leszek a Riviéra Hotelban, és várom a nyarat, amikor újra kinyílhatok, akár az oleander.
A magány úgy fonódott rám, mint egy nyirkos takaró, és megborzongtam, pedig meleg volt. A magány nem jó hely. Halk susogást hallottam, és megfordultam.
Kis, csokibarna macska nézett rám arany szemmel. Apró volt és aranyos, az orrocskája vége rózsaszín, kis, háromszögletű fején hegyes fülecske.
- Szia - mondtam -, ki vagy te?
A cica a hátát homorítva kinyújtózott, aztán odasomfordált hozzám, a lábamhoz dörgölőzött, elegáns hátsójára csüccsent, és rám nézett. Az ölembe vettem, simogattam a szőrét, amely olyan selymes volt, amilyet még nem tapintottam. Megnyalta a kezemet érdes, rózsaszín nyelvével.
Hirtelen sírni kezdtem, végre kitört belőlem az elmúlt hónapok minden feszültsége. A kiscica csöndben ült az ölemben, most nem dorombolt, csak a jelenlétével vigasztalt.
Amikor végre elapadtak a könnyeim, pólóm szegélyébe töröltem az arcomat, mert nem volt nálam zsebkendő. Lenéztem az ölemben ücsörgő kis, barna macskára. Nem volt rajta nyakörv, nem volt cédulája... csupán egy kiscica volt.
És most már az enyém. Ö lesz az őrangyalom, úgy illett az életembe, mintha mindig is ott lett volna.
Amikor fölvettem, az életem részévé tettem, ahogy sok évvel ezelőtt valószínűleg Leonie is ugyanezt tette.
Egyetlen név illett rá. A Csoki. Illett a finom, barna színéhez és az én konyhai karrieremhez. Azt hiszem, Kapirgának tetszett volna. Remélem, mert mától fogva Csoki alszik éjszaka a párnámon, és nem leszek többé egyedül.

77. FEJEZET

JVlegváltozott az időjárás. A fenyők susognak az élénk szélben, a ragyogó nyári napsütés megszelídült, okkersárgára és rózsaszínre festette a vidéket. Korán begyújtom a tüzet, a fenyőgyanta illata és a tűzifa füstös szaga kellemesen átjárja a levegőt.
A szombati piacon csak pulóverbe és dzsekikbe bugyolált helyiek vannak, hideg kezüket dörzsölik, a férfiak a reggelihez felhörpintenek egy pohár erős konyakot, hogy védekezzenek a kora reggeli csípős hideg ellen.
Néha úgy érzem, ez a legkedvesebb évszakom, csendesebb és barátságosabb a friss szelek, a gyantaillat és a lejjebb ereszkedett horizont alatt gyöngyöző tenger miatt.
Eltűnődtem, mit csinálok majd a tél hosszú, hátralévő részében. A Cőte dAzurön Saint-Tropez az egyetlen város, amely északra néz hideg és szeles, és október közepétől márciusig a legtöbb szálloda zárva van, bár a miénk nem tartozik közéjük. A Riviéra Hotel egész évben nyitva tart, hogy segítségére siessen a makacs ellenszegülőknek, az elhagyottaknak és magányosoknak, az igazi romantikusoknak, akik délfrancia álmaikhoz menekülnek a valóság elől.
Kinéztem az ablakon a fehéren tajtékzó habokra. A fekete vitorlás már nem táncolt az öbölben, amely kihaltnak tűnt. Jack pár napra elment, mint mondta, Marseille-ben van találkozója egy hajóáccsal.
A távozása előtti estén együtt vacsoráztunk az Auberge des Maures-ban. Az asztal alatt a kezemet fogta, és a szexi tekintetétől kivételesen képtelen voltam az ételre figyelni.

Aztán a szinte teljesen üres utcákon sétáltunk, néhol megálltunk egy kirakat előtt, időnként megbicsaklott a lábunk a macskakövön, és lementünk a sötét téli sikátorokon a kikötőhöz. Amikor befordultunk a sarkon, a Quai Suffrenről zene hangjai áradtak. Meglepve néztünk egymásra.
A legtöbb nagy jacht már elment, melegebb tájak felé vették az irányt, és a képeslapokat meg pólókat árusító boltok lehúzták a redőnyt.
A zenét egy CD szolgáltatta egy sima, kövezett területen az üzletek előtt. Tangó volt. Öt-hat pár tökéletes argentin tangót járt ünnepélyesen, rólunk tudomást sem véve.
A lélegzetünk is elállt a pillanat különös gyönyörűségétől, aztán kézen fogva otthagytuk őket. De soha nem felejtem el a pillanat varázsát azon a hideg saint-tropez-i estén.
És azt hiszem, Jack sem.
Felsóhajtottam az emlék hatására, aztán újabb pulóverbe bújtam, és többször körbetekertem a nyakamon Miss N.
csíkos sálját. A térdem alatt ért véget, és ha Miss N. még egy ideig maradt volna, biztos, hogy még néhány centit köt hozzá. Átsétáltam az üres teraszon, aztán a szeles kerten át lementem az öbölhöz.
Fagyoskodva néztem a hullámokat. Csoki nyomorult pillantást vetett rám, aztán lemaradt mögöttem, és visszatért a tűz elé, a kanapé kényelméhez.
Leszegett fejjel, nagy léptekkel róttam a partot, a hullámok lefröcskölték a szandálomat. Szememet csípte a szél, orrom vöröslött a hidegtől.
Füttyöt hallottam, és fölemeltem a fejem. Jack kocogott felém Rosszkutyával, aki szokás szerint vadul rohangált körülötte.
Kővé dermedtem. Jaj, istenem, hát bekövetkezett. Eljön, hogy búcsút vegyen tőlem.
Először Rosszkutya ért oda hozzám, ugrált, csaholt, és csodálkozott, miért nem simogatom meg, borzolom össze sprőd szőrét. Jaj, Rosszkutya, gondoltam, te vagy a legszebb kutya a világon. Egyszerűen nem tudok elbúcsúzni tőled.
Fordulj meg, és menj el, menj vissza a gazdádhoz.
- Lola - mondta Jack.
Lebámultam összefagyott, szandálos lábamra.
- Lola - mondta újra, közelebb jött, de nem ért hozzám. - A vitorlás léket kapott. Szárazra kell vontatni, hogy megjavítsák.
- Ez azt jelenti, hogy egy darabig itt maradsz? - Nem tudtam, akarom-e, hogy maradjon. Nem tudtam, képes leszek-e elviselni, hogy néhány hónap múlva, amikor végleg elmegy, újra átessem ezen a szenvedésen.
- Ami azt illeti, alapos átvizsgálást kértem. Gondoltam, kedves kis sétahajó lehetne a vendégeidnek. Tudod, nyáresti hajókázáshoz, horgászkirándulásokhoz meg ilyesmikhez.
Fölemeltem a fejemet.
- Nyáresti hajókázáshoz?
- Persze. Elvégre nálam jobb kapitányt úgysem találnak.
- Hát, nem - mondtam elgondolkodva.
Helyben futott, megpróbálta felmelegíteni magát, és rám vigyorgott. Kifakult farmerében és régi pulóverében is jobban festett, mint bárkinek az almás lepénye, beleértve az enyémet is.
- Szóval, mit szólsz? - Abbahagyta a helyben futást, és megragadta jéghideg kezemet. Magához húzott, és az arcához szorította a kezemet. - Mit szólsz, Lola? - suttogta.
- Mihez? - Szemem könnyezett a szélben, legalábbis úgy tettem, mintha a szél lenne az oka. Nevetett, és fél térdre ereszkedett.
- Ahhoz, hogy hozzám jössz-e?
- Ja... ahhoz - mondtam fesztelenül. Aztán rámeredtem. - Micsoda?
- Kérlek, Lola, légy a feleségem.
Újabb hullám fröcskölte le a lábamat, de szinte észre sem vettem.

- Azt akarod, hogy hozzád menjek?
- Pontosan. Csak kérlek, siess, és mondj igent, mielőtt mindketten halálra fagyunk.
- Komolyan mondod?
- Soha komolyabban, szívem.
- De a hajód, a hosszú hajóútjaid, a tengerészéleted... Tényleg képes lennél egy helyben maradni?
- Majd együtt megoldjuk - mondta, és azzal a hosszú, epekedő pillantással nézett rám, amelytől kocsonyává váltam. A szívem ugrott egyet. Én ugrottam. A lábam egyszerűen felemelkedett a földről!
- Mondd még egyszer.
- A fenébe, asszony, légy a feleségem - mondta. - Hajókirándulások a naplementében meg minden. - Fölemelt... ezúttal tényleg elvált a lábam, a földtől. Összeölelkeztünk, és csókok között nevetgéltünk, Rosszkutya pedig felugrált ránk, és teljes erőből ugatott.
Jack magához húzott, azt suttogta, tudom-e, mennyire szeret, és olyasmiket, amiket itt és most nem vallhatok be.
Belevesztem a szavaiba, amikor hirtelen eltolt magától. Kartávolságban tartott, és az égre nézett.
- Lola, nézd, az istenek megünnepelnek minket - mondta.
Néztem a jeges, fehér pelyheket, amelyek lágyan szállingóztak a földre.
- Ez há. - kiáltottam. - Havazik a Riviérán. - Akár egy nagy gyerek, kinyújtottam a nyelvemet, hogy elkapjam a pelyheket.
Aztán újra összeölelkeztünk, és nevettünk, amíg Jack a csókjaival el nem fojtotta a nevetésemet, és le nem olvasztotta a hópiheket a számról. Amikor végül szétváltunk, hogy levegőt vegyünk, ki kellett fújnom az orromat, és le kellett törölnöm a könnyeimet, de ezúttal a nevetéstől könnyeztem.
- Egyébként igen - mondtam.
- Mi igen? - kérdezte, és zavart képet próbált vágni.
- Igen, hozzád megyek - válaszoltam, és sóhajtoztam, miközben az orrát a nyakamba fúrta, és magához vont, hogy a teste melegével olvassza fel megfagyott szívemet.
- Még szép, hogy hozzám jössz - mondta.

EPILÓGUS

éggel van a Cöte dAzurön, és a májusi ég áttetsző gyöngyházrózsaszín, mint az osztrigahéj belseje. Úton a konyha felé megálltam, és megnéztem, hogyan kel fel a nap lustán a látóhatár szélén, hogyan érinti meg arannyal a tengert, a fák tetejét, a zsindelyes háztetőket, míg az egész világ ragyog, akár a teremtés hajnalán.
Szerencsés vagyok, gondoltam, hogy minden reggel ezt láthatom. Szerencsés vagyok, hogy a kora reggeli piacra tarthatok. Szerencsés vagyok, amiért a Riviéra Hotel újra működik, és már hat vendég van, akik hamarosan mocorogni kezdenek, croissant-t meg kávét kérnek, és nekifognak a ráérős napnak.
És szerencsés, nagyon szerencsés vagyok, amiért gondtalan éjszakáimat egy férfi karjában tölthetem, akit szeretek, aki a Rosszkutya nevű hajó szexi és gyönyörű kapitánya, és most már az én szívem kapitánya és birtokosa is. Ez már túl sok - mondhatnák -, túl romantikus, túl csúcs. Igazuk van, de még soha nem éreztem ilyesmit. Kába vagyok a szerelemtől, de ezúttal engem is szeretnek. Igazán szeretnek.
Hogy honnan tudom? Hát onnan, hogy Jack Farrar, a nomád, a tengerek vándora, az ember, akinek a szokásos tartózkodási helyét a halászkikötők jelentik világszerte, azt mondta. És be is bizonyította, mert szilveszter napján feleségül vett Saint-Tropez tizenkilencedik századi kápolnájában, amely stílszerűen a saint-tropez-i jachtkikötőre néz.

A helyiek végül befogadtak bennünket, és sokan eljöttek, köztük a tűzoltók is, akik megmentették a Riviéra Hotelt a lángoktól, és ráadásul pár helyi csendór is, aki eljöttek, aki támogatásáról biztosított.
Jack dögös volt a tengerészkék sportzakóban, és tekintete bátorítóan összekapcsolódott az enyémmel, amikor felé sétáltam, akár egy álombéli nő. Rosszkutya mögöttem ügetett a padsorok között, skarlátvörös csokornyakkendőt viselt, amely illett a gazdi nyakkendőjéhez, és ez egyszer ügyelt a viselkedésére, eltekintve attól, hogy gyors, felfedező szimatolásba kezdett a tiszteletes cipőjénél. Csoki, az én kis kedvencem kénytelen volt a szállodában maradni, mert nem tudtuk, hogyan viselkedne egy esküvőn. Az elmaradt bankettért kárpótlásul extra adag friss halat kapott.
Én régimódi, vörös csipkeruhát viseltem, amelyről úgy éreztem, csakis Rita Hayworthé lehetett, amikor sok évvel ezelőtt hozzáment Aly Khanhoz itt, a Cőte dAzurön. Káprázatos volt, mélyen dekoltált, és a fenekénél úgy húzták össze, mint a régi mozifüggönyöket. Nagyon szexi volt. És az igazat megvallva, én is szexinek éreztem magam benne.
Fülemben hosszú gyöngyfülbevaló lógott, kezemben egy csokor halványpiros rózsát vittem, és a vörös tűsarkú cipőm szokás szerint iszonyúan szorított.
Egy kisebb gyerekcsapat rózsaszirmokat szórt, és zászlókat lobogtatott, miközben nevetve, az embereknek köszöngetve elhagytuk a templomot, és megesküdnék rá, hogy a boldogságunk ragályos volt.
Azután a Place des Lices-en ebédeltünk és pezsgőztünk egy kis étteremben, és Rosszkutya alattomban elcsent a tálakról minden darabkát, amihez csak hozzáfért. Jack folyamatosan mosolygott, és a kezét tördelte, én pedig pezsegtem az elragadtatástól. Mindenki nevetett, a zenekar a platánok alatt játszott, a szerelmesek az árnyékban csókolóztak.
Később elhajóztunk háromnapos nászutunkra az öreg bárkán, és boldogan szeltük a Földközi-tengert. Említettem, hogy korábban gyűlöltem a hajókat? Meggondoltam magam. Szeretkezés közben ringattak a tenger hullámai, és ettől megváltozott a véleményem.
Rosszkutya természetesen velünk tartott. Mindenhová velünk jön. Az ágyunk lábánál alszik, Csoki pedig a párnámon. Apropó, az aranyiamét fehér vászonra cseréltük.
Legalábbis Rosszkutya a lábunknál kezdi, Csoki pedig fent.
Mire eljön a reggel, általában Rosszkutya helyes kis fekete orra feszül az államnak. Kinyitom a szemem, és látom, hogy ő meg Csoki lelkesen engem bámul, és azt várják, hogy felkeljek végre. Tudom, hogy Rosszkutya azt szeretné, ha magammal vinném a piacra, ahol ételt talál. Ez a kutya is az ételek megszállottja, akárcsak én, Csoki viszont szintén hozzám hasonlóan figyelmet és szeretetet vár.
Jacknek még megvan a hajóépítő vállalata Rhode Islanden, és rendszeresen felkeresi, de Carlost bízta meg az ellenőrzésével. Most épp egy helyi fióküzlet megnyitásán fáradozik, és természetesen még mindig azt tervezi, hogy hajókirándulásokat szervez a vendégeknek naplementekor az öböl környékére.
Ami engem mint fészekrakó bajnokot illet, ezúttal a fészek végre elkészült. Van egy különleges valakim, akit szerethetek és dédelgethetek, akivel együtt nevethetek és szeretkezhetek - és meg kell mondanom, szeretkezni Jack Farrarrel nem akármilyen élvezet.
Felsétálok a lépcsőn, végigmegyek a teraszon, belépek a konyhába, és közben felsóhajtok a boldogságtól. Nadine a szokásos mosolyával üdvözöl. Az új segéd, a tavalyi Marit kiköpött mása, épp a croissant-tésztát nyújtja, és közben együtt énekel a rádióval, az új mindenes szokás szerint késik. Cest la mérne vie itt, a Riviéra Hotelban. Minden változatlan.
Egy gyors csésze kávé és rövid megbeszélés után úgy döntök, hogy mediterrán homár lesz a ma esti specialitás, mustáros aioli-mártással, zöldségsalátával, a tetején erdei gombával, parmezánforgáccsal és könnyű vinaigrettemártással. Azután természetesen sisteroni bárány, és mit szólnának ahhoz a bizonyos levendulás créme brúlée-hez?

Megragadom a bevásárlólistát, füttyentek Rosszkutyának, és a kocsi felé baktatok. Szinte még ki sem nyitom az ajtót, de a kutya már bent van. Farkcsóválva ül, és türelmetlenül néz rám, mintha valami fontos találkozótól tartanám vissza. Nem tudom biztosan, vajon azért nem akar-e elmozdulni mellőlem, mert a gazdájának tekint, vagy csak a piaci kutakodás csábítja. A kofák már mind ismerik, és a legtöbben etetik is. Tényleg, kezd pocakosodni.
- Hmmm, talán rád férne egy kis fogyókúra, Rosszkutya - mondom, épp amikor a sortját felfelé cibálva Jack bukkan fel rohanvást a sarkon, és közben eszeveszetten hadonászik.
- Mi az? - kérdezem az ablakot lehúzva, az arcomon tipikusan érzelgős, szerelemtől olvadozó mosollyal.
- Soha ne menj el köszönés nélkül - mondja, a nyitott ablakon behajolva átölel, és a mellkasához szorítja a fejemet.
Hallom a szívdobogását a fülemben, és még közelebb húzom.
- De aludtál.
- Akkor ébressz fel. De ne hagyj itt így. Soha.
- Nem foglak - ígérem meg a szemébe nézve, miközben elengedjük egymást.
Búcsút intek, és a keskeny úton elpöfögök a megbízható vén Deux Chevaux-val, megállok az útelágazásnál, hogy megcsodáljam a vadonatúj, Isten hozta a Riviéra Hotelban feliratot, és elégedett mosollyal olvasom tovább: új irányítás alatt. A felirat ígéretéhez híven a vendégszeretetünk természetesen mindig nagyobb lesz, mint kicsi, ám tökéletes szállodánk.
Jack meg én - és természetesen Miss Nightingale - alig várjuk, hogy újra lássuk Önöket, hogy megosszuk Önökkel a hosszú nyári napokat a tengerparton. Alig várjuk az alkonyati hajózást, és a tökéletes esti vacsorákat a virágos teraszon, ahol a bor hűvös, a férfiak remélhetőleg szenvedélyesek, az étel olyan pompás, amilyen csak lehet, és természetesen mindennek a tetejébe tökéletes a barnácska. Amelyet - mint mindig - szeretettel készítek. Addig is: a bientót, mes amis.